

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 596 - ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 30 ΑΠΡΙΛΗ 2010

1 ΕΥΡΩ

Στην προλεταριακή επανάσταση η διέξοδος

1 ΜΑΗ

Κάτω το γύφτημα της μιθωπτής εκλαβιάς

**Για ένα
πιάτο ρύζι;**

ΣΕΛΙΔΑ 9

Υπό την υπαγόρευση
ΔΝΤ-Κομισιόν-ΕΚΤ

**Πρόγραμμα-σοκ
για τους
εργαζόμενους**

ΣΕΛΙΔΑ 3

Το πάθημα της
Αργεντινής

**Από τα πλοκάμια
των πιστωτών
στην «προστασία»
του ΔΝΤ**

ΣΕΛΙΔΑ 4

Αγριος ανταγωνισμός
των μερίδων του
χρηματοπιστικού κεφάλαιου

**Ενωμένοι
απέναντι στην
εργατική τάξη**

ΣΕΛΙΔΑ 16

Πολυνομοσχέδιο
υπουργείου Παιδείας

**Εκπαιδευτικοί
και σχολεία στο
απόσπασμα**

ΣΕΛΙΔΑ 10

Πολαιστίνη

**Οι Σιωνιστές
συνεχίζουν
τον πόλεμο,
κερδίζουν όμως;**

ΣΕΛΙΔΑ 5

Το ΝΣΚ επιβεβαιώνει το
σκάνδαλο Φλασιόνα στο
υπουργείο Γεωργίας

**Εκθετες οι
πολιτικές ηγεσίες
επί πολλά χρόνια**

ΣΕΛΙΔΑ 12

ΤΟ ΕΠΙΤΕΛΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

1/5: Εργατική πρωτομαγιά
1/5/1944: Εκτέλεση 200 κομμουνιστών Ακροναυπλίας (Καίσαριανή) 1/5/1948: Εκτέλεση υπουργού Χρήστου Λαδά (ΟΠΛΑ) 1/5/1976: Θάνατος Αλέκου Παναγιούλη 1/5/1979: Βόμβα στο ΕΒΕ 1/5/1981: Βόμβα στο αυτοκίνητο κλινική Σκληρού 2/5/1893: Πρώτο συλλαλητήριο ελλήνων σοσιαλιστών (Στάδιο) 2/5/1970: Βόμβα στα γραφεία ΓΣΕΕ («Κίνημα 20 Οκτώβρη») 2/5/1977: Βόμβα σε κτίριο Σκαλιστήρη, απόπειρα εμπρησμού κτιρίου Μποδοσάκη (ΕΛΑ) 2/5/1979: Βόμβα στην ΑΤΕ (Αθήνα) 2/5/1991: Ρουκέτα κατά γραφείων ΔΕΗ (17Ν) 2/5/1998: Ίδρυση Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας 2/5/2001: Ληστεία χρηματοπιστολής ΟΤΕ (17Ν) 3/5: Ημέρα ελευθεροτυπίας, ήλιου, κατά άσθματος 3/5/1933: Αποφασίζεται συγκέντρωση όλων των κομμουνιστών στην Ακροναυπλία 3/5/1945: Επιδρομή 145 ταγματσοφαιτών στη Μικρή Βόλβη 3/5/1966: Ίδρυση του ΕΓ/ΓΕΣ (ψυχολογικές επιχειρήσεις), πρώτος διευθυντής: Γεώργιος Παπαδόπουλος 3/5/1972: Σύλληψη αντισοφιστήρου εα Μήνη, παιδίατρο Παντελάκη, αρχιτέκτονα Ζάννα για τοποθέτηση 19 βομβών 3/5/1981: Ανατίναξη αυτοκινήτου γραμματέα αμερικανικής πρεσβείας, βόμβες στις γραμμές τραίνου και σε αυτοκίνητα ΕΘΥΛ και Esso Pappas 3/5/2004: Τριπλή βομβιστική επίθεση Επαναστατικού Αγώνα 4/5: Ολλανδία: Ημέρα μνήμης νεκρών δευτέρου παγκοσμίου πολέμου 4/5/1919: Ίδρυση ΚΚ Κίνας 4/5/1967: Εκτοπισμός 6.000 αντικαθεστωτικών (Γυάρος) 4/5/1969: Εκρηξη βόμβας στο Ζάππειο (ΚΕΑ) 4/5/1970: Διαμαρτυρία κατά Βιετνάμ στο πανεπιστήμιο Kent, 4 νεκροί, 11 τραυματίες 4/5/1974: Σύλληψη 36 στελεχών ΕΚ-ΚΕ-ΑΑΣΠΕ 4/5/1976: Πρώτη συγκέντρωση αναρχικών μεταπολιτευτικά (Προπύλαια) 4/5/1978: Τραυματισμός διευθυντών Siemens και Ital-sider (Ερυθρές Ταξιαρχίες) 4/5/1980: Θάνατος Τίτο 5/5: Ιαπωνία: Ημέρα παιδιών 5/5/1818: Γέννηση Καρλ Μαρξ 5/5/1912: Πρώτο φύλλο «Πράβντα» 5/5/1919: Γέννηση Γεώργιου Παπαδόπουλου 5/5/1920: Σύλληψη Sacco-Vanzetti 5/5/1938: Περιπέτειες απόδραση κομμουνιστών (Φολέγανδρος) 5/5/1947: Κομμουνιστές ανατινάζουν ηλεκτρικό εργοστάσιο Λιτόχωρου 5/5/1949: Καθιέρωση κοινού τύπου δηλώσεων μετανοίας 5/5/1967: Διάλυση 279 οργανώσεων, κατάσχεση αρχείων 5/5/1974: Μεγάλη ελληνική αντιδικτατορική διαδήλωση (Βρυξέλλες) 5/5/1981: Θάνατος Μπόμπι Σαντς 5/5/1999: Ρουκέτες κατά τριών τραπεζών (17Ν) 6/5: Ημέρα κατά διαπας, Βουλγαρία: Ημέρα βοσκών, Δανία: Ημέρα προσευχής, Λίβανος: Ημέρα μαρτύρων 6/5/1938: Σύλληψη ηγετικών στελεχών ΚΚΕ 6/5/1978: Τραυματισμός γιατρού φυλακών όπου κρατούνται αρχηγοί της οργάνωσης (Ερυθρές Ταξιαρχίες) 7/5: Ημέρα γέλιου, Σκωτία: Ημέρα άνοιξης 7/5/1892: Γέννηση Τίτο 7/5/1937: Επίθεση αστυνομίας-ΚΚΙ, 500 νεκροί (Ισπανία) 7/5/1953: Ίδρυση ΚΥΠ 7/5/1973: Βόμβες σε πλατεία Ραγκαβή, Αμπελόκηπους και στο αυτοκίνητο χουντικού σκηνοθέτη Τζ. Πάρης (ΕΑΝ) 7/5/1999: Επίθεση κατά ολλανδού πρέσβη (17Ν).

● Γιατί χαιρόνται οι «κερδοσκόποι» και χαμογελούν, πατέρα; ●●● «Ο Γιώργος πάτησε τη σκανδάλη» ●●● Μόνο που το όπλο δεν ακόπησε τις «αγορές», αλλά τον ελληνικό λαό ●●● Γι' αυτό οι εκπρόσωποι του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου πανηγυρίζουν ●●● Γιατί στόχος είναι το απόλυτο ξεζούμισμα του ελληνικού λαού, για να γεμίσουν τα δικά τους ταμεία ●●● Εκτός των άλλων είναι και άθλιοι ηθοποιοί ●●● Επειδή έσβησαν από τη δεύτερη επιστολή το όνομα του ΔΝΤ, νομίζουν ότι μπορούν να κοροϊδέψουν τον κόσμο ●●● Επειδή ο Παπανδρέου πήγε στο Καστελόριζο να κάνει τις δηλώσεις, νομίζουν ότι θα δώσουν χροιά πατριωτισμού στο ξεπούλημα του λαού και της χώρας ●●● Επειδή τα οικονομικά μπορούν να γίνουν απλά (και κατανοητά), ας έχουμε κατά νου τα εξής ●●● Αυτή τη στιγμή αναχρηματοδοτείται με επιτόκια της τάξης του 8% χρέος που έχει συναφθεί με 3% ●●● Ποιος πληρώνει το μάρμαρο; ●●● Οι εργαζόμενοι, φυσικά ●●● Ποιος κερδίζει από

την τοκογλυφία; ●●● Οι κάτοχοι υψηλού χρηματικού κεφάλαιου, που το έχουν βάλει στις «αγορές» ●●● Ανάμεσά τους και πολλοί... Ελληνάρες, που φωνάζουν ότι «οι εποχές της πλαστικής ευημερίας τελείωσαν» ●●● Η «κόκκινη γραμμή Γιώργου προς το ΔΝΤ», για την οποία μας πληροφορούσε το πρωτοσέλιδο των «Νέων», από πού ακριβώς περνάει; ●●● Από πουθενά, καθότι δεν διατυπώθηκε καν ●●● Η προσφυγή στο ΔΝΤ έγινε πριν καν ολοκληρωθούν οι (υποτιθέμενες) διαπραγματεύσεις για τα μέτρα ●●● Πέρα από την πλάκα που κάνουμε με την πάρτη του,

ο Καραμανλής είναι (και) μεγάλο γαϊδούρι ●●● Παράτησε την εξουσία, παράτησε το κόμμα του, κρατώντας όμως τη βουλευτική έδρα, και απολαμβάνει το Βατερλό του ελληνικού λαού καταναλώνοντας αγριογούρουνα στις Αλπεεις και αδερνομαριδες στη Ραφήνα ●●● Ξεχάσατε με τι καμάρι ανακοίνωσε ο Γιωργάκης ότι ξεκινά διεθνή εκστρατεία κατά των «κερδοσκόπων» μαζί με τη Μέρκελ και το Σαρκοζί; ●●● Ξεχάσατε την εγγχώρια προπαγάνδα που διατυμπάνιζε ότι στο «κόλλο» κατάφερε να βάλει και τον Ουμάμα; ●●● Εσκασαν στα γέλια οι «κερδοσκόποι», γράφαμε τότε ●●● Τώρα να

δείτε τι γέλια έκαναν ●●● Αντερο δεν τους έμεινε ●●● Μόνος του -λέει- έγραψε το... διάγγελμα του Καστελόριζου ο Γιωργάκης ●●● Γι' αυτό προφανώς μιλούσε για λιμάνι στο οποίο θα επισκευάσουμε το πλοίο ●●● Ως γνωστός, τα πλοία επισκευάζονται στα ναυπηγεία ●●● Στα λιμάνια «δένουν» όταν είναι αξιόπλοα ●●● Αστραψε και βρόντηξε ο Παπουττής ●●● «Απαιτούμε από την ΕΕ μηχανισμό στήριξης» ●●● «Με τους όρους που θέλουν αυτοί» ●●● Αυτό το είπε σιγανά ●●● Κυκλοφορεί: γιατί η Μάνια δεν επέτρεψε να δημοσιευτεί στην «Ελευθεροτυπία» η είδηση για τη φερόμενη ως γιάφκα του Επαναστατικού Αγώνα; ●●● Γιατί ήταν αργά και δε μπορούσε να επικοινωνήσει με το σύμβουλο έκδοσης ●●● Είχαν κλείσει τα κελιά στον Κορδαλλό ●●● Τι είναι 20.000 ευρώ πρόστιμο, όταν κάνεις τη γνωστή χειρονομία στα φασισταρία της Λάτσιο, την οποία μόλις έχεις (ξανα)πατήσει; ●●● Ρόμα και Μπάρτσα καλπάζουν, Λίβερπουλ και ΑΕ-Κάρα «μουλάρωσαν» ●

◆ Θα μπορούσε να είναι η παπάρια της εβδομάδας, αλλά δε μπορούσαμε να κλέψουμε την πρωτιά από το Γιωργάκη. Προσερχόμενη στο Συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ, η Άννα Διαμαντοπούλου έκανε την ακόλουθη δήλωση για την προσφυγή στο μηχανισμό «στήριξης»: «Δεν υπάρχει περιθώριο ούτε για ωραία λόγια ούτε για κραυγές ούτε για δάκρυα. Παιρνουμε την τύχη μας στα χέρια μας. Οι συνάδελφοί μου και εγώ θα δώσουμε τη μεγαλύτερη μάχη που δόθηκε ποτέ στην ιστορία της χώρας σε περίοδο ειρήνης και θα την κερδίσουμε με τη συμμετοχή όλων των Ελλήνων. Μπορούμε».

◆ Ανοιχτή επιστολή στον Γ. Παπανδρέου έστειλε ο Γ. Παναγιωτακόπουλος, για να εκφράσει την αντίθεσή του στην προσφυγή στο ΔΝΤ. Ακόμα και τώρα, υψώνει δίχτυ προστασίας γύρω από τον αρχηγό του ΠΑΣΟΚ και τα φορτώνει όλα σε... συννεργάτες του. «Αυτοί οι συννεργάτες σου -γράφει- δεν γεννήθηκαν από το λαϊκό κίνημα, αλλά από τη θερμοκοιτίδα του κεφαλαίου, και

αυτό υπηρετούν. Παγιδεύουν την πατρίδα σε μηχανισμούς που δηλώνουν εταίροι μας και κερδοσκοπούν ασύστολα από τα αδιέξοδά μας. Είτε είναι ανίκανοι είτε έμμορθοι υπάλληλοι τους. Προτιμά να είναι ανίκανοι». Αρκετοί αντιμετώπιζον τον Παναγιωτακόπουλο σαν γραφικό. Θα μας επιτρέψετε να διαφωνήσουμε. Κάτι τέτοιο «γραφικό» βοηθούν το ΠΑΣΟΚ να εγκλωβίζει κόσμο και έχουν τη δική τους συνεισφορά στη συντήρηση αυτού του μεγάλου αστικού κόμματος, διότι εκείνοι που κάνουν είναι να καλλιεργούν την ψευδαισθητική ότι όλα μπορούν να αλλάξουν «από μέσα». Μπορεί να μην έχουν

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

την απήχηση που είχαν στο παρελθόν, τη ζημιά τους όμως την κάνουν.

◆ Χύμα και τσουβαλάτα τα λέει ο νεοφιλελεύθερος Θ. Σκυλακάκης, «δεξιά χέρι» της Μπακογιάννη και ευρωβουλευτής της ΝΔ. «Πρότεινα να επιδιώξουμε ως κόμμα μια ευρύτερη πολιτική συμφωνία που να περιλαμβάνει -μεταξύ άλλων- μορατόριουμ στις προσλήψεις επί δεκαετία, άμεση αύξηση των ορίων ηλικίας στα 66 χρόνια, κοινή δέσμευση μελλοντική μείωση των φόρων στις επιχειρήσεις, πλήρη απελευθέρωση του ωραρίου για τα μικρά καταστήματα και ελαστικότερους εργασιακές σχέσεις για

τους νεοπροσλαμβανόμενους».

◆ Αντιγράφουμε από το «Ποντίκι» της περασμένης εβδομάδας: «Ο έρωτας, ο βήχας και το... πολιτικό άγχος του Ανδρέα Λοβέρδου δεν κρύβεται. Προσπαθεί να μας πείσει όλους ότι αυτός

δεν είναι από τους πολιτικούς που άλλα λένε στις Βρυξέλλες και άλλα στην Αθήνα. Και πριν "αλέκτωρ φωνήσαι τρις" ήρθε η πανταχούσα από τη βελγική πρωτεύουσα, η οποία του ψιλοστραπατσάρει τις ιδέες εφαρμογής του νέου ασφαλιστικού μετά το 2013, έπειτα από τις επόμενες εκλογές, πιέζοντας για άμεση εφαρμογή του. Και το οποίο θα συμβεί όπως ακριβώς θέλει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Πού είσαι, Ανδρέα, για να δεις, υπουργούς της... νέας αλλαγής!» Σε πήρανε χαμπάρι, Αντρέα. Σε συνθήκες σαν τις σημερινές, η μιντιακή πολυπραγμοσύνη δεν βγαίνει σε καλό.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η κρίση πηγάζει πρωτίστως από την αδιαφάνεια της εξουσίας, του κράτους και του δημόσιου βίου, από την πελατειακή αντίληψη που διέβρωσε τα πάντα. Αφορά κατ'εξοχήν το πώς λειτουργεί η χώρα μας, την έλλειψη σεβασμού του κράτους, συντεχνιών, ομάδων συμφερόντων, αλλά και συχνά πολιτών προς τους ίδιους τους νόμους και θεσμούς της χώρας, την περιφρόνηση αυτονόητων κανόνων δεοντολογίας.

Γιώργος Παπανδρέου

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Στη δημοπρασία των τριμηνιαίων εντόκων γραμματίων που εξέδωσε την περασμένη εβδομάδα η Ελλάδα υποχρεώθηκε να δώσει αποδόσεις 3,65%, δηλαδή διπλάσιες από ό,τι έδινε για ανάλογους τίτλους που εξέδωσε τον Ιανουάριο. Το κόστος του 10ετούς ελληνικού ομολόγου έχει φτάσει το 8%, από 5,75% που ήταν στην αρχή του χρόνου. Συνεπώς τα δάνεια 3ετούς διάρκειας από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή με επιτόκιο 5% αρχίζουν να μοιάζουν

ακαταμάχητα.

Sofokleous10.gr

Οι αγορές κεφαλαίου έχουν κατανοήσει ότι με διάσωση ή χωρίς διάσωση η Ελλάδα είναι στην πραγματικότητα χρεοκοπημένη. Η διάσωση αποτρέπει την πτώχευση αυτόν τον χρόνο, αλλά δεν παίζει κανένα ρόλο στην πιθανότητα μιας καταπινής πτώχευσης.

Β. Μινχάου (Financial Times)

Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε να εξελιχθεί η χρεοκοπία

ενός κράτους της ευρωζώνης σε μια νέα περίπτωση "Lehman Brothers" (...) Η διαφορά της Ελλάδας από άλλες χώρες που χρεοκόπησαν είναι ότι όλα τα χρέη της έχουν να κάνουν με το ευρώ και ενδεχόμενη χρεοκοπία της θα είχε επιπτώσεις που δεν μπορούμε να υπολογίσουμε. Από συστημική άποψη, η Ελλάδα είναι ανάλογη με μια μεγάλη τράπεζα.

Β. Σόιμπλε (Der Spiegel)

Το ελληνικό πολιτικό σύστημα - και όλοι οι κύκλοι που συνδέονται μαζί του, ακόμη και οι

δημοσιογράφοι - έχει τελειώσει. Το φάσμα της κατάρρευσης διαγράφεται, αχνά προς το παρόν μπροστά του. Πλησιάζει όμως με ταχύτητα ανησυχητικά γρήγορη (...) Η αντιμετώπιση της συγκυρίας τούτης οδηγεί νομοτελειακά σε νέα πολιτικά σχήματα, πιθανότατα ευρύτερα.

Το Βήμα

Η ελληνική κυβέρνηση επιχείρησε να χαράξει «κόκκινες γραμμές» στις διαπραγματεύσεις με το ΔΝΤ, αλλά αμφότερες και οι «κόκκινες γραμμές», εν προκειμένω, αποτελούν ευφη-

μισμό. Οι αγορές έκλεισαν πλέον για την Ελλάδα, ο μηχανισμός ενεργοποιείται με τους όρους που επιβάλλει το ΔΝΤ σε ό,τι αφορά τη δική του συμμετοχή και με τους ευρωπαϊκούς για τα διμερή δάνεια των εταίρων.

Λ. Καλαρρύτες (Επενδυτής)

Σύνταξη θα δίνεται από εδώ και στο εξής μόνο σε δράκουλες, ζόμπι και βαμπίρ. Κανένας κοινός θνητός δεν θα έχει τα κουράγια να αντέξει να εργάζεται με τους όρους που η κυβέρνηση θα νομοθετήσει.

Το Ποντίκι

■ Υπό την υπαγόρευση ΔΝΤ-Κομισιόν-ΕΚΤ

Πρόγραμμα-σοκ για τους εργαζόμενους

Έχει κανένα νόημα να παραθέσουμε ένα τεράστιο «ποτ πουρί» από δηλώσεις υπουργών που διαβεβαίωναν πως δεν πρόκειται να υπάρξουν νέα αντιλαϊκά μέτρα; Νομίζουμε πως τζάμπα θα καταναλώνουμε το χώρο της εφημερίδας. Όλοι θυμόμαστε τον Παπακωνσταντίνου, το Σαχινίδη, το Λοβέρδο, τον Πεταλωτή να... οργίζονται κάθε φορά που κάποιος τους ρώταγε αν θα ληφθούν πρόσθετα μέτρα και να... διαβεβαίωνουν πως αυτό δεν πρόκειται να γίνει.

Τώρα, το ίδιο το Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης πετιέται στα σκουπίδια και οι «επιτηρητές» καρτίζουν νέο πρόγραμμα. Δεν χρειάζεται να επικαλεστούμε τη Μέρκελ, που το είπε χοντρά (ας μην ξεχνάμε ότι τις συγκεκριμένες δηλώσεις τις έκανε στο περιθώριο προεκλογικής συγκέντρωσης του κόμματός της), ούτε τον Στρος-Καν, που το είπε πιο κομψά (αισθάνεται την ανάγκη να βοηθήσει επικοινωνιακά «το φίλο του το Γιώργο»), ούτε μια πλειάδα οικονομικών αναλυτών των εντύπων του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου (Financial Times, Bloomberg, Economist, Wall Street Journal κ.ά.). Το είπε πεντακάθαρα ο Παπακωνσταντίνου στη συνέντευξη που έδωσε στην έδρα του ΔΝΤ στην Ουάσιγκτον: «Με βάση το τριετές πρόγραμμα που ήδη έχουμε, αυτό θα ενισχυθεί και θα γίνει **πιο επιχειρησιακό, με συγκεκριμένα ορόσημα και κριτήρια που από κοινού αποφασίζουμε με την ΕΕ, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το ΔΝΤ.** Το Πρόγραμμα αυτό θα είναι έτοιμο και θα ανακοινωθεί αμέσως μόλις ολοκληρωθούν οι διαπραγματεύσεις. Θα αποτελέσει δε τη βάση για τη χρηματοδότηση που θα προέλθει από κοινού από την ΕΕ και από το ΔΝΤ (...) το ισχυρό πλαίσιο που θα αποφασιστεί και που θα συνυπογράψουν όλοι οι εταίροι μας μετά την ολοκλήρωση των διαπραγματεύσεων». Μιλάμε, λοιπόν, για καινούργιο πρόγραμμα, γεγονός που έγινε πιο καθαρό τις επόμενες μέρες από δηλώσεις του Παπακωνσταντίνου και του Σαχινίδη. Μιλώντας σε κοινή συνεδρίαση τριών κοινοβουλευτικών επιτροπών, την περασμένη Δευτέρα, ο Παπακωνσταντίνου μίλησε για «ένα ενιαίο τριετές πρόγραμμα

«Είμαστε **ιδιαίτερα ευτυχείς που σε αυτή την πολύ δύσκολη συγκυρία για την χώρα, όπου ήρθε η ώρα να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα που σγοβράζουν εδώ και χρόνια, έχουμε ένα μηχανισμό που έχει αποφασιστεί από τους Ευρωπαίους ηγέτες και μπορεί να συμπεριλαμβάνει και το ΔΝΤ.**»

Γ. Παπακωνσταντίνου

που θα έχει συμφωνηθεί και συζητείται αυτές τις μέρες από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ». Το πολυδιαφημισμένο ΠΣΑ όχι μόνο ενταφιάστηκε, αλλά... του έκαναν και τα σαράντα. Γι' αυτό, άλλωστε, κανένα κυβερνητικό στέλεχος δεν «δεσμεύεται» πλέον ότι δεν θα υπάρξουν νέα μέτρα. Χρυσό τον έκαναν τον Παπακωνσταντίνου, στο δελτίο του Mega την περασμένη Τρίτη, Τρέμη, Πρετεντεράκος και Καψής, αυτός παρέμεινε σφίγγα. Ενα προς ένα του έβαζαν ερωτήματα σχετικά με μέτρα που προτείνει το ΔΝΤ. Τα επιβεβαίωσε όλα (και την περικοπή 13ου και 14ου μισθού στον ιδιωτικό τομέα και την αλλαγή στο καθεστώς των συλλογικών διαπραγματεύσεων), αλλά αρνήθηκε να πει λέξη για τις θέσεις της κυβέρνησης. «Η διαπραγμάτευση συνεχίζεται», επανολάμβανε σαν χαλαρόφωνο. Όταν ρωτήθηκε αν υπάρχουν «κόκκινες γραμμές», απάντησε: «Οι κόκκινες γραμμές έχουν να κάνουν με το συμφέρον της χώρας και των πολιτών. Σε μια διαπραγμάτευση διαπραγ-

ματεύεσαι - δεν είναι χρήσιμο να λες εκ των προτέρων "αυτό είναι κόκκινη γραμμή"». Το είχε πει και ο Παπανδρέου, μιλώντας στην ΚΟ του ΠΑΣΟΚ: «Κόκκινη γραμμή είναι το συμφέρον της χώρας». Επιλέγουν μια διατύπωση στην οποία χωράνε τα πάντα, αφού «συμφέρον της χώρας» είναι μόνο ο δανεισμός για να εξωφλούνται τα προηγούμενα χρέη προς τους τοκογλύφους του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου.

Ενώ τα κυβερνητικά στελέχη μιλούν υπαινικτικά, το τεράστιο σμήνος των παπαγάλων των ΜΜΕ έχει αναλάβει το έργο να σπείρει στον ελληνικό λαό τον τρόμο για το αναπόφευκτο. Να παρουσιάσει την προσφυγή στο ΔΝΤ και το μακρόχρονο πρόγραμμα αντιλαϊκών-αντεργατικών μέτρων που ετοιμάζεται σαν μονόδρομο. Οποιοσδήποτε αμφισβητεί αυτό το μονόδρομο είναι είτε ανεύθυνος είτε... εθνοπροδότης. Η προπαγάνδα αυτή έχει καθαρά φασιστικό χαρακτήρα. Ακόμα και ο ρεφορμισμός του Περισού και η «αγωνιστική γυμναστική» του ΠΑΜΕ, που δεν αμφισβητούν δα και το σύστημα ούτε διαμορφώνουν όρους λαϊκής εξέγερσης, δεν γίνονται ανεκτά.

Ο Παπανδρέου προσπαθεί να δώσει παράσταση, έστω και αν σαν ηθοποιός δεν κάνει μία. Παίρνει το γνωστό θλιμμένο ύφος του και δεν διστάζει ούτε να παραδειχτεί ότι «είμαστε υπό επιτήρηση, είμαστε υπό κηδεμονία» και τότε να συμφωνήσει με το σύνθημα «έξω το ΔΝΤ», υπερθεματίζοντας μάλιστα

με ένα δεύτερο σύνθημα «έξω η Ευρωπαϊκή Επιτροπή». Για να προσθέσει αμέσως μετά την ουσία: «Θα φύγουν όταν εμείς θα έχουμε βάλει τάξη στην οικονομία μας». Επομένως, οι επιλογές της κυβέρνησης είναι μονόδρομος και θα πρέπει να της έχουμε εμπιστοσύνη ότι στη «διαπραγμάτευση» με την «τρίοκα» των επιτηρητών θα κάνει ό,τι είναι δυνατό για να «πάθουμε» τα λιγότερα.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι υπουργοί είναι αυτοί που αρχικά διέρρευσαν και στη συνέχεια επιβεβαίωσαν μερικά από τα μέτρα που προτείνει η «τρίοκα». «Η μεικτή επιτροπή ήθελε να συζητήσουμε όλο το εργατικό δίκαιο της μεταπολίτευσης», δήλωσε ο Λοβέρδος. Ο Παπακωνσταντίνου επιβεβαίωσε ότι ζητούν κατάργηση του 13ου και του 14ου μισθού και στον ιδιωτικό τομέα. Η κυβέρνηση υποτίθεται ότι είναι αντίθετη σε όλα αυτά. Οτι παλεύει για να τα αποτρέψει. «Ανάμεσα στο μαύρο και το άσπρο υπάρχει χώρος πολύς», δήλωσε με νόημα ο Λοβέρδος. Αν, λοιπόν, **σ' αυτή τη φάση**, κάποια μέτρα δεν εφαρμοστούν (τα πιο ακραία αντεργατικά), θα βγουν και θα πανηγυρίζουν ότι κατάφεραν να προστατεύσουν τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Περιττεύει να πούμε, ότι αυτά τα μέτρα θα εφαρμοστούν σε επόμενη φάση, όπως έχει γίνει με τόσα που διέψευδαν ότι δεν θα γίνουν. Αρκεί να θυμηθούμε μόνο την ιστορία με τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων. Στα τέλη Δεκεμβρίου διέψευδαν ακόμη και το πάγωμα των αυξήσεων (όλοι θυμόμαστε το... έπος του Παπουτσιά) και το Μάρτη φτάσαμε όχι μόνο στο πάγωμα, αλλά και στο πετσόκομμα επιδομάτων και δώρων, που αγκάλισσε και τους εργαζόμενους των ΔΕΚΟ. Υστερα, έλεγαν ότι η ελληνική οικονομία και κοινωνία δεν σηκώνει άλλα μέτρα και πως αυτά που πάρθηκαν είναι υπεραρκετά. Τώρα, ετοιμάζονται για νέες περικοπές στις αμοιβές των εργαζόμενων στο στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα. Μιλάμε για το 2010 και όχι γι' αυτά που θα δοκιμάσουν να εφαρμόσουν το 2011 και το 2012.

Τα πράγματα είναι ξεκάθαρα, λοιπόν. Πρέπει να είναι κανείς πολύ αφελής για να δώσει την παραμικρή βάση στην προπαγάνδα.

Πωλούνται τα πάντα

Είτε τα πεις «ασημικά» είτε τα πεις «φιλέτα», το ίδιο κάνει. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ είναι αποφασισμένη να πουλήσει ό,τι μπορεί να πουληθεί από την ακίνητη περιουσία του ελληνικού κράτους. Ακόμη και ολόκληρα νησιά, τα οποία ορέγονται διάφοροι Κροίσοι του Περσικού Κόλπου.

Βγαίνοντας από τη συνάντησή του με τον Στρος-Καν στην Ουάσιγκτον ο Παπακωνσταντίνου έκανε ειδική αναφορά στο μέγεθος της ακίνητης περιουσίας του Δημοσίου, δίνοντάς μας την πρώτη γεύση των όσων είχαν προηγηθεί πίσω από τις βαριές πόρτες του ΔΝΤ. Προφανώς, ο Στρος-Καν του ξεκαθάρισε ότι δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια άρνησης και πως η κυβέρνηση πρέπει άμεσα να προωθήσει το «επιθετικό πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων», για το οποίο την συμβούλευαν από καιρό παράγοντες της εγχώριας «αγοράς», όπως ο πρόεδρος της Τράπεζας Πειραιώς Μιχ. Σάλλας, που ανήκει και στον κύκλο των «συνομιλητών» του Παπανδρέου (θεωρείται ΠΑΣΟΚ, αν υποθέσουμε ότι ένας τραπεζίτης έχει πολιτικές προτιμήσεις).

Φυσικά, το πρόγραμμα πωλήσεων πλέον θα το βγάλουν οι γκαουλάιτερ του ΔΝΤ, που ενεργούν για λογαριασμό και της ΕΕ. Αυτοί θα καθορίσουν ποιο είναι το ποσό που πρέπει να συγκεντρωθεί και ποια ακίνητα θα πρέπει να βγουν στο σφυρί. Όλος ο αστικός Τύπος μιλάει πια για νησιά και παραλιακά «φιλέτα». Και βέβαια, είναι αστειό να μιλάμε για τιμή. «Μπιρ παρά», που λένε και οι γείτονές μας οι Τούρκοι θα πουληθεί ό,τι μπορέσουν να πουλήσουν, γιατί σ' αυτές τις συνθήκες ο αγοραστής είναι αυτός που έχει το πάνω χέρι.

Προσκλητήριο ζόμπι

Όλοι οι «πεθαμένοι» του αστικού πολιτικού συστήματος σηκώνονται από τον «τάφο» και φωνάζουν «παρών». Όχι μόνο οι προσφάτως «αποβιώσαντες», σαν τον Σημίτη και τον Αλέκο Παπαδόπουλο, αλλά και άλλοι: Γιάννος Παπαντωνίου, Στέφανος Μάνος, Αδαμάντιος Πεπελάσης, ακόμα και Γιάννης Παλαιοκρασάς! Όλοι αυτοί «παιζουν» στα ΜΜΕ που πλάσσουν έντονα το σενάριο της «κυβέρνησης εθνικής σωτηρίας». Κάποιοι κύκλοι της πλουτοκρατίας πιέζουν έντονα τους Παπανδρέου και Σαμαρά, θεωρώντας ότι ο μεν πρώτος έχει ήδη μπει σε τροχιά πτώσης, ο δε δεύτερος βιάζεται και με λαϊκισμούς του τύπου «όχι στο ΔΝΤ» μπορεί να κάνει γενικό-τερη ζημιά στο σύστημα.

Ντομινίκ-Γεώργιος Στρος Καν-Παπαδόπουλος

Ο Παπαδόπουλος της χούντας χρησιμοποίησε το παράδειγμα του ασθενή που τον έχουν βάλει στο γύψο για να τον γιατρέψουν. Ο Στρος-Καν του ΔΝΤ μας καλεί να μην αντιδράσουμε στον... «γιατρό που συνταγογραφεί ένα δυσάρεστο φάρμακο». Βλέπετε καμιά διαφορά; Ο καπιταλισμός αποδεικνύει ότι μπορεί να στραγγαλίζει τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα εξίσου καλά και με δικτατορία και με κοινοβουλευτισμό.

Γαϊδούρια ξεσαμάρωτα

Όταν ο Παπανδρέου έλεγε ότι μπορεί να προσυπογράψει τα συνθήματα των διαδηλωτών που λένε «έξω το ΔΝΤ» και να προσθέσει και το «έξω η ευρωπαϊκή επιτροπή», οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ ξεσκίστηκαν να τον χειροκροτούν. Στη συνέχεια, κάποιοι ψέλισαν και μερικά λογάρια κριτικής. Ούτε ένας, ούτε μία δεν υποστήριξε ότι κακώς έγινε η προσφυγή στο ΔΝΤ. Επαιξαν και εξακολουθούν να παίζουν μια χαρά το παιχνίδι της κυβερνητικής προπαγάνδας. Της προπαγάνδας του «αναπόφευκτου» και του «μονόδρομου». Και βέβαια, ούτε ένας, ούτε μία δεν είχε τη στοιχειώδη ευθυξία να παραιτηθεί ή να ανεξαρτοποιηθεί. Η κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ είναι αυτή τη στιγμή απολύτως συμπαγής. Πιο συμπαγής απ' όσο ήταν στην αρχή της θητείας αυτής της κυβέρνησης. Από πολιτική άποψη αυτό δείχνει την πλήρη απόσπαση όλων αυτών των τρωκτικών από τα πιο στοιχειώδη λαϊκά συμφέροντα. Από ανθρώπινη άποψη είναι απλώς γαϊδούρια ξεσαμάρωτα.

Μια στο καρφί και μια στο πέταλο

Επισημώς η ΝΔ (υποτίθεται ότι) είναι κάθετα αντίθετη στην προσφυγή στο ΔΝΤ. Πώς εμφανίζεται τότε ο τομεάρχης Ανάπτυξης Κ. Χατζηδάκης να καλεί την κυβέρνηση «να προχωρήσει μπροστά, χωρίς να δειλιάσει και να φοβηθεί δύσκολες αποφάσεις και εμείς από τη δική μας πλευρά θα συμπεριφερθούμε με τον πιο υπεύθυνο τρόπο»; Πρώτη φορά είναι μήπως που συμπεριφέρεται έτσι η αντιπολίτευση;

Διάλογος αποκαλυπτικός σε ραδιοφωνική συνέντευξη του υφυπουργού Οικονομικών Φ. Σαχινίδη:

ΕΡΩΤΗΣΗ: Αλλά προεκλογικά, θυμάμαι τον κύριο Παπανδρέου, που έλεγε ότι **δεν θα γίνουμε ποτέ, ούτε Μπαγκλαντές, ούτε Τουρκία, αλλά δεν έχουμε συγκριτικό πλεονέκτημα, ούτως ή άλλως.**

Φ. ΣΑΧΙΝΙΔΗΣ: Η πραγματικότητα είναι μία, ότι αυτή τη στιγμή υπάρχει ένα έλλειμμα ανταγωνιστικότητας, ένα, και δεύτερον, αυτή τη στιγμή η χώρα έχει ανάγκη να εξασφαλίσει πόρους για να μπορέσει να λειτουργεί. Είμαστε λοιπόν αντιμετώπι με αυτή την πραγματικότητα, λέμε ότι θα κάνουμε ό,τι απαιτείται για να βγάλουμε τη χώρα από αυτό το αδιέξοδο, αυτό σημαίνει ότι θα υπερασπιστούμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα συμφέροντα των πολιτών και τα συμφέροντα της χώρας.

Οι παλιές «διαβεβαιώσεις» και «δεσμεύσεις» πήγαν περιπάτο. Πλέον, η μαγική λεζούλα είναι η «ανταγωνιστικότητα». Αυτή διαμορφώνει την Προκρούστεια κλίση επί της οποίας τοποθετούνται ο 14ος μισθός στον ιδιωτικό τομέα, οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας, το δίκαιο για τις απολύσεις και τις αποζημιώσεις και ό,τι άλλο έχει απομείνει από τις εργατικές κατακτήσεις των τελευταίων δεκαετιών.

■ Το πάθημα της Αργεντινής

Από τα πλοκάμια των πιστωτών στην «προστασία» του ΔΝΤ (2)

Στο προηγούμενο φύλλο μιλήσαμε για την κρίση της Αργεντινής στις αρχές της νέας χιλιετίας. Μια κρίση με ορατά τα σημάδια του ΔΝΤ, το οποίο επέβαλε αρκετά «προγράμματα σταθερότητας» προκειμένου να δώσει την «προστασία» του, με τρία «πακέτα» δανείων της τάξης των 23.2 δισ. δολαρίων (όταν το χρέος της χώρας ήταν πάνω από εξαπλάσιο), τα οποία αποπληρώθηκαν μέχρι την τελευταία δεκάρα από τη μετέπειτα κυβέρνηση της χώρας. Τελικά, η χρεοκοπία του αργεντινικού κράτους και η στάση πληρωμής των ομολόγων του, που εξήγγειλε στις 23 Δεκέμβρη του 2001 ο τότε προσωρινός πρόεδρος της χώρας, Ροδρίγκες Σάια, δεν αποφεύχθηκε. Γι' αυτό και το ΔΝΤ δέχτηκε σκληρή κριτική από πολλούς και τον Οκτώβρη του 2003 αναγκάστηκε να κάνει και τη δική του «αυτοκριτική». Μια «αυτοκριτική» πολύ «λίγη» και καθυστερημένη, σύμφωνα με τον τότε πρόεδρο της Αργεντινής, Νέστορ Κίρσερ.

Η «αυτοκριτική» του ΔΝΤ

Μη φανταστείτε ότι το ΔΝΤ έκανε αυτοκριτική για τα σκληρά αντιλαϊκά προγράμματα που εισηγήθηκε στην κυβέρνηση της Αργεντινής, τα οποία υποτίθεται ότι θα οδηγούσαν σε «μηδενικά ελλείμματα», αλλά τελικά το μόνο που πέτυχαν ήταν το πέρασμα του μισού πληθυσμού της χώρας κάτω από το όριο φτώχειας. Η «αυτοκριτική» του το αντίθετο αποδεικνύει. Ας δώσουμε, όμως, το λόγο στο ίδιο το ΔΝΤ:

«Στο φως της βαρύτητας της κρίσης που αναπτύχθηκε, ενώ η χώρα ήταν δεσμευμένη σε μια σειρά από προγράμματα υποστηριζόμενα από το ΔΝΤ, δεν προκαλεί έκπληξη ότι το Ταμείο δέχτηκε σκληρή κριτική για την εμπλοκή του στην Αργεντινή. Πράγματι, μετά από ύστερη γνώση προκύπτει ότι το Ταμείο—όπως και οι περισσότεροι από τους άλλους παρατηρητές—εσφαλε στην αποτίμηση της οικονομίας της Αργεντινής, υπερεκτιμώντας τις δυνατότητες ανάπτυξης και υποτιμώντας τα τρωτά της σημεία. Αυτές οι λανθασμένες κρίσεις είχαν σαν αποτέλεσμα τα υποστηριζόμενα από το ΔΝΤ προγράμματα να είναι ανεπαρκώς φιλόδοξα και υπερβολικά προσαρμοσμένα σε αποδόσεις, ειδικά το 1998, όταν η οικονομία αναβυσσώσταν. Παρά το ότι οι Αρχές λάμβαναν προειδοποιήσεις από το Ταμείο, τουλάχιστον στις αρχές του 1998, για τις αυξημένες επισφάλειες της χώρας, προειδοποιήσεις που τονίζαν την ανάγκη παραπέρα δημοσιονομικών προσαρμογών και δομικών μεταρρυθμίσεων, το Ινστιτούτο συνέχισε να δίνει την στήριξη του στη βάση ενός πολιτικού προγράμματος που ήταν εν τέλει ανεπαρκές»¹¹.

Αυτό ήταν λοιπόν το πρόβλημα. Η κυβέρνηση της χώρας δεν ήταν αρκετά «τολμηρή» για να προχωρήσει σε παραπέρα «δημοσιονομικές προσαρμογές» και «δομικές μεταρρυθμίσεις». Ποιες ήταν κατά το ΔΝΤ αυτές οι μεταρρυθμίσεις που έπρεπε να παρθούν; Δυστυχώς, ο περιορισμένος χώρος μιας εφημερίδας δεν μας επιτρέπει να παρουσιάσουμε αναλυτικά όλα όσα αναφέρει το ΔΝΤ. Θα επικεντρωθούμε επομένως στα σημαντικότερα, ιδιαίτερα σ' όσα έχουν να κάνουν με τα εργατικά δικαιώματα.

«Και ήγια σας κάναμε»!

Η μαγική λέξη που επικαλείται η έκ-

θεση του ΔΝΤ είναι η «ευελιξία». Ευελιξία στο εμπόριο, στις τιμές, στην αγορά εργασίας. Ιδιαίτερα για την τελευταία δεν χρειάζονται και πολλά για να καταλάβει κανείς τι σημαίνει για τους εργάτες. Οι τεχνοκράτες όμως του ΔΝΤ δε μασάνε τα λόγια τους:

«Ιστορικά, η εργατική νομοθεσία στην Αργεντινή ήταν πολύ προστατευτική για τους ξεχωριστούς εργάτες, θέτοντας υψηλά φράγματα στις απολύσεις και εξασφαλίζοντας γενναίως ασφαλιστικά προνόμια (sic!). Επιπρόσθετα, οι συλλογικές συμβάσεις σε κλαδικό επίπεδο στη βιομηχανία μείωσαν σημαντικά την ευελιξία των μισθών. Ενώ είχαν κίνητρο την επιθυμία για κοινωνική συνοχή και δικαιοσύνη, αυτά τα προστατευτικά μέτρα ήταν ένα επιπρόσθετο στοιχείο που παρεμπόδιζε την ικανότητα της Αργεντινής να μάχεται απέναντι σε εξωγενή πλήγματα»¹¹.

Η «μεγάλη προστασία των εργαζομένων» ήταν λοιπόν ένα από τα προβλήματα που οδήγησαν στη χρεοκοπία της Αργεντινής! Αυτά λέγονται παρά το γεγονός ότι οι κυβερνήσεις της δεκαετίας του '90 επέβαλαν μια σειρά «μεταρρυθμίσεις» που σάρωναν εργατικά δικαιώματα, όπως παραδέχεται το ίδιο το ΔΝΤ:

«Κατά τη διάρκεια του πρώτου μισού της δεκαετίας του '90, η κυβέρνηση εισήγαγε μια σειρά μεταρρυθμίσεων που στόχευαν στην τόνωση της ευελιξίας της αγοράς εργασίας. Αυτές οι μεταρρυθμίσεις έλαβαν χώρα σε τρεις φάσεις: 1991, 1995 και 1998. Το πρώτο πακέτο μεταρρυθμίσεων εμφάνισε μια μετρισιπλή βελτίωση στην ευελιξία της αγοράς εργασίας, εισάγοντας συμβάσεις ορισμένου χρόνου και ειδικές εκπαιδευτικές συμβάσεις για νέους εργαζόμενους. Το 1995, η κυβέρνηση, οι οργανώσεις των επιχειρήσεων και η Εργατική Ομοσπονδία κατέληξαν σε συμφωνία για τη διευκόλυνση προσωρινών προσλήψεων και πιο ευελικτών ωραρίων εργασίας για τις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις. Σαν αποτέλεσμα των μεταρρυθμίσεων αυτών η αναλογία των εργατών ορισμένου χρόνου ή με εκπαιδευτικές συμβάσεις αυξήθηκε σημαντικά, από 6% του συνόλου των μισθωτών το 1995 σε 12% το 1997 (σ.σ. δηλαδή διπλασιάστηκε μέσα σε δύο μόλις χρόνια!). Όμως, η παραπέρα

πρόσδος στην απελευθέρωση της αγοράς εργασίας ήταν περιορισμένη και ορισμένα νέα μέτρα αντέστρεψαν ακόμα και τις προηγούμενες μεταρρυθμίσεις. Το 1996, η κυβέρνηση συνέταξε νομοσχέδιο για την παραπέρα αύξηση της ευελιξίας της αγοράς εργασίας και μείωση του εργατικού κόστους (σ.σ. τι λέξη κι αυτή για τους παραγωγούς του κοινωνικού πλούτου!) αποκεντρώνοντας τη διαδικασία συλλογικών συμβάσεων, επιτρέποντας τις μισθολογικές διαπραγματεύσεις σε επίπεδο εταιρίας παρά σε κλαδικό επίπεδο, καταργώντας την "ultractividad" (πρακτική σύμφωνα με την οποία οι συλλογικές συμφωνίες παραμένουν σε ισχύ μέχρι να αντικατασταθούν από νέες) και αντικαθιστώντας το δαπανηρό σύστημα των αποζημιώσεων απόλυσης με επιδόματα ανεργίας βασισμένα σε ατομικούς λογαριασμούς. Στο τέλος, η νομοθεσία συνάντησε αξιοσημείωτη αντίσταση από τα σωματεία και το Κογκρέσο και εγκαταλείφθηκε. Ο νέος νόμος, που πέρασε το Σεπτέμβριο του 1998, αντιπροσώπευσε μια πολύ πιο εξασθενημένη εκδοχή του νομοσχεδίου του 1996: παρά το ότι μείωσε το κόστος των απολύσεων, διατήρησε την *ultractividad* και προήγαγε μια παραπέρα συγκεντροποίηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων (που σύμφωνα με την υποσημείωση του κειμένου, ανατράπηκε μερικώς, με την απόφαση που πάρθηκε το 2000 οι συλλογικές συμβάσεις σε εργοστασιακό επίπεδο να υπερισχύουν των κλαδικών).

Επίσης, ενώ οι φόροι μισθοδοσίας (σ.σ. δηλαδή αυτοί που πληρώνουν οι καπιταλιστές ανάλογα με τους εργαζόμενους που έχουν) μειώθηκαν από 49% των ακαθάριστων κερδών στις αρχές του 1990 σε 43% το 2000, παρέμειναν υψηλοί σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα. Σαν αποτέλεσμα, παρά τις μεταρρυθμίσεις της δεκαετίας του '90 που έδωσαν ώθηση στην παραγωγικότητα του βιομηχανικού τομέα και βελτίωσαν την ανταγωνιστικότητα στο κόστος, η αγορά εργασίας της Αργεντινής δεν ήταν αρκετά ευελικτική (σ.σ. όπως η αγορά της... Κίνας, θα συμπληρώναμε εμείς) για να εμποδίσει τη μεγάλη αύξηση της ανεργίας»¹¹.

Φταίνε και οι εργαζόμενοι, λοιπόν,

που δεν δέχτηκαν αδιαμαρτύρητα την επέκταση της «προσωρινής εργασίας» (δηλαδή να γίνουν «απασχολήσιμοι»), να καταργηθούν οι κλαδικές συμβάσεις και να πετιούνται στο δρόμο χωρίς αποζημίωση, δηλαδή να γίνουν... κάρβουνο στη ανθρωποφάγα μηχανή των αφεντικών τους! Κι αυτά λέγονται παρά το γεγονός ότι το «εργατικό κόστος» (δηλαδή τα ψίχουλα που δίνουν οι καπιταλιστές στους μοναδικούς παραγωγούς του κοινωνικού πλούτου) μειώθηκε δραματικά—όπως η ίδια η έκθεση επισημαίνει—πέφτοντας κατά 20% μέσα σε τέσσερα χρόνια (1994-1998) και ίσως ακόμα περισσότερο, δεδομένου ότι τα επίσημα στοιχεία παρουσίαζαν ψευδώς μικρότερες μειώσεις¹².

Όσοι υποστηρίζουν ότι το ΔΝΤ έχει «αποποιηθεί» τη σκληρή «νεοφιλελεύθερη» γραμμή της να εξηγήσουν και σε εμάς τους τους αδειές. Πάντως, αν εξακολουθήσουν να έχουν την ίδια άποψη ακόμα και μετά το διάβασμα του παραπάνω αποσπάσματος της έκθεσης «αυτοκριτικής» του ΔΝΤ, δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα για την περίπτωση τους. Η επιστήμη σηκώνει τα χέρια ψηλά!

Κλειδωμένο νόμισμα—κλειδωμένα στόματα

Σε ένα πράγμα έχει δίκιο το ΔΝΤ. Ότι το κλειδωμένο της ισοτιμίας του πέσο με το δολάριο (στην ισοτιμία ένα προς ένα) προκάλεσε μεγάλο πρόβλημα στην αργεντινική οικονομία:

«Το κλειδωμένο του νομίσματος μετατράπηκε από πηγή πολιτικής αξιοπιστίας σε μειονέκτημα προσαρμογής... Επιπρόσθετα, ενώ η Αργεντινή έχασε την ανταγωνιστικότητά της κάτω από το κλειδωμένο του νομίσματος, ακολουθώντας τη βραζιλιάνικη υποτίμηση και την ανατίμηση του αμερικάνικου δολαρίου, η άμεση επίπτωση στην οικονομία περιορίστηκε από τη μικρή συμμετοχή των εξαγωγών»¹¹.

Αυτή η πολιτική ήταν καταστροφική, γιατί τα προϊόντα της Αργεντινής ήταν πολύ πιο ακριβά στο εξωτερικό τη στιγμή που η γειτονική Βραζιλία είχε υποτιμήσει το νόμισμά της, ενώ με την εκχώρηση της νομισματικής πολιτικής στο εξωτερικό, η κυβέρνηση δε μπορούσε να κόψει νόμισμα για να καλύψει τα ελλείματά της και οδηγήθηκε στη δραστητική περιστολή των δαπανών (πρώτα και κύρια φυσικά των κοινωνικών). Όμως, και εδώ η μία αλήθεια συμπληρώνεται με αντεργατικό μένος: «Κάτω από το μηχανισμό της κλειδωμένης συναλλαγματικής ισοτιμίας, οι πραγματικές προσαρμογές της τιμής του συναλλάγματος απαιτούσαν υποτίμηση των ονομαστικών μισθών και τιμών που δεν ήταν μόνο δύσκολο να επιτευχθεί, αλλά θα συνέβαλε σε απειθαρχία οικονομική δραστηριότητα».

Η πτώση των ονομαστικών μισθών θα συνέβαλε σε ασθενή οικονομική δραστηριότητα, αλλά το ΔΝΤ, όπως είδαμε παραπάνω, μιλούσε για αναγκαιότητα παραπέρα μείωσης του... εργατικού κόστους! Αντε να βγάλης άκρη με τους τεχνοκράτες του ΔΝΤ

που προσπαθούν να συμβιβάσουν τα ασυμβίβαστα (που δεν είναι άλλα παρά οι αντιφάσεις του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος). Το τελικό τους συμπέρασμα, πάντως, ήταν ότι δεν θα έπρεπε να εμπλακούν βλέποντας τόσο διογκωμένα χρέη κι αυτή είναι η κατεύθυνση που θα εφαρμόσουν από δω και μπρος: «Μια σημαντική θεωώρηση που θα πρέπει να είναι οδηγός για τη διαδικασία εξαγωγής αποφάσεων του Ταμείου και που υπογραμμίστηκε καθαρά από την εμπειρία της Αργεντινής είναι ότι, σε μία κατάσταση κατά την οποία η δυναμική των χρεών είναι ξεκάθαρα ασταθής, το ΔΝΤ δεν θα έπρεπε να δώσει τη χρηματοδότησή του»¹¹.

Αυτό έκανε το Δεκέμβρη του 2001 παγώνοντας το δάνειο των 1.3 δισ. δολαρίων, προκαλώντας τέτοια άνοδο των επιτοκίων δανεισμού, που οδήγησε στην πτώχευση.

Διαγραφή μέρους των χρεών

Αν δεν... καητόν το πελεκούδι από τους εξαριωμένους διαδηλωτές που προκάλεσαν τέτοια πολιτική κρίση που οδήγησε στην πτώση πέντε προέδρων μέσα σε λιγότερο από δύο βδομάδες (21/12/2001 – 2/1/2002), ο λαός της Αργεντινής θα πλήρωνε μέχρι την τελευταία δεκάρα τα χρέη με τα τοκογλυφικά επιτόκια (της τάξης άνω του 10%) και η κυβέρνηση θα είχε κάνει πράξη όλες τις «τολμηρές» προτάσεις του ΔΝΤ που αναφέραμε παραπάνω. Όμως, η λαϊκή έκρηξη έκανε τους πιστωτές της Αργεντινής να αναγκαστούν να διαγράψουν μέρος των χρεών της, γιατί διακινδύνευαν περισσότερα: να τα χάσουν όλα για όλα.

Η Αργεντινή δεν κήρυξε το χρέος της «απεχθές»¹³ (αν και θα μπορούσε να το κάνει, καταγγέλλοντας τα δάνεια του στρατιωτικού πραξικοπήματος), αλλά προχώρησε σε «αναδόμηση» του χρέους, καλώντας τους πιστωτές να ανταλλάξουν τα ομόλογα που είχαν καταπέσει (δεν είχαν πλέον κανένα αντίκρισμα) με νέα. Η προσφορά ανταλλαγής ανακοινώθηκε στις 14 Γενάρη του 2005. Δόθηκε προθεσμία λίγο παραπάνω από ένα μήνα (μέχρι τις 25 Φλεβάρη 2005) στους πιστωτές που κατείχαν τα χρεοκοπημένα ομόλογα 152 διαφορετικών τύπων και αξίας περίπου 100 δισ. δολαρίων, που είχαν συσσωρευτεί τις τρεις τελευταίες δεκαετίες, να τα ανταλλάξουν με νέα κρατικά ομόλογα με ημερομηνίες λήξης 30, 35 και 42 ετών, με διαγραφή περίπου του 60% των ονομαστικών αξιών των χρεοκοπημένων ομολόγων^{14,15}.

Στις 18 Μάρτη του 2005, η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι η συμμετοχή των ομολογιούχων στην ανταλλαγή που πρότεινε η κυβέρνηση ήταν 76,15%, αντιπροσωπεύοντας ομόλογα αξίας 62.2 δισ. δολαρίων, και η ανταλλαγή έγινε στις 2 Ιούνη του 2005¹⁵. Αν αναλογιστούμε ότι το συνολικό κρατικό χρέος της Αργεντινής το Δεκέμβρη του 2003 ανερχόταν σε 188.6 δισ. δολάρια¹⁶ κι ότι τα 152 είδη ομολόγων που προτεινόταν για ανταλλαγή ανέρχονταν σε 104.1 δισ. δολάρια (δηλαδή το 55% του συνόλου)¹⁶, αυτά που ανταλλάχθηκαν τελικά (62.2 δισ.) αντιστοιχούσαν μόλις στο ένα τρίτο του συνολικού χρέους. Πάντως, σαν συνέπεια της «αναδόμησης» των χρεών, το ποσοστό του χρέους της Αργεντινής μειώθηκε στο 72% του ΑΕΠ από

Οι Σιωνιστές συνεχίζουν τον πόλεμο, κερδίζουν όμως;

Την ίδια στιγμή που οι συν-Θηκές στις ισραηλινές φυλάκες χειροτερεύουν, οδηγώντας τους φυλακισμένους σε απεργίες πείνας, την ίδια στιγμή που οι εποικισμοί ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια στη Δυτική Οχθη και πρώτα απ' όλα στην Ανατολική Ιερουσαλήμ (321 νέες κατοικίες κι ένα θρησκευτικό σχολείο σχεδιάζει να χτίσει ο δήμαρχος της πόλης, όπως κατήγγειλε τη Δευτέρα ο Χασάν Κάτερ, γενικός γραμματέας της Ισλαμο-χριστιανικής επιτροπής για την υπεράσπιση της Ιερουσαλήμ και των ιερών τόπων), οι Σιωνιστές κλιμακώνουν τον πόλε-

μο κατά της Παλαιστινιακής Αντίστασης σε όλα τα μέτωπα.

Την περασμένη Δευτέρα, ο ισραηλινός στρατός ανατίναξε το σπίτι του Αλι Σουέιτι, ηγετικού στελέχους των Ταξιαρχιών Ιζεντίν Αλ Κασάμ (ένοπλη πτέρυγα της Χαμάς) στη Δυτική Οχθη, σκοτώνοντάς τον, επειδή αρνήθηκε να παραδοθεί. Ο στρατός αναφέρει ότι ο Σουέιτι άνοιξε πυρ, όμως τον διαψεύδουν οι αυτόπτες μάρτυρες που υποστηρίζουν ότι δεν έπεσε σφαίρα, αλλά ο ισραηλινός στρατός έκανε μια ακόμα «στοχευμένη» δολοφονία, κατά πλήρη παράβαση του διεθνούς δικαίου (ακόμα κι αυτο-

που είναι κομμένο και ραμμένο στα μέτρα των ιμπεριαλιστών). Είναι η δεύτερη στοχευμένη δολοφονία από τον περασμένο Δεκέμβρη, που ο ισραηλινός στρατός σκότωσε εν ψυχρώ

τέσσερα μέλη του ένοπλου σκέλους της Φατάχ (Ταξιαρχίες Αλ-Ακσα), αν και θα μπορούσε να τους έχει συλλάβει.

Οι Σιωνιστές, όμως, δεν δολοφονούν μόνο «τρομοκράτες» που αντιστέκονται στη φασιστική τους κατοχή. Πυροβολούν στο ψαχνό ακόμα και ειρηνικούς διαδηλωτές, όπως έγινε το περασμένο Σάββατο (24/4) στο χωριό Αλ Μεγκάζι στη Λωρίδα της Γάζας, κοντά στη «νεκρή ζώνη» που αυθαίρετα έχει επιβληθεί από τους Σιωνιστές. Επισημαίνει το ISM (International Solidarity Movement - Διεθνές Κίνημα Συμπα-

ράστασης):

«Λίγο μετά τις 11.00, άνδρες και γυναίκες, συμπεριλαμβανομένων έξι ακτιβιστών του ISM, πορεύτηκαν από το Αλ Μεγκάζι προς τον ισραηλινό φράχτη που αποκλείει τη Λωρίδα της Γάζας. Αφού αντιμετώπισαν πραγματικά πυρά, όταν έφτασαν στην κορυφή ενός λόφου κάμποι διαδηλωτές συνέχισαν να προχωρούν. Η ομάδα περιλάμβανε έξι γυναίκες, δυο ακτιβιστές του ISM και είκοσι άνδρες. Οι είκοσι άνδρες έφτασαν στο συνοριακό φράχτη. Η Ζάμμιτ πυροβολήθηκε ενώ βιντεοσκοπούσε τη

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7](#)

147% που ήταν το 2002^[7].

Η συμφωνία με το ΔΝΤ

Μετά το πάγωμα των πιστώσεων το Δεκέμβρη του 2001, το ΔΝΤ ενέκρινε νέες πιστώσεις μετά από ένα χρόνο περίπου (το Γενάρη του 2003) και συμφώνησε στην παράταση της αποπληρωμής των προηγούμενων πιστώσεων κατά ένα χρόνο^[8]. Μερικά χρόνια μετά (στις 15 Δεκέμβρη του 2005), η κυβέρνηση του Νέστορ Κίρσνερ έκανε την έκπληξη: «Σε μία στιγμή που το ΔΝΤ αμφισβητείται σοβαρά από όλους τους διεθνείς κύκλους του κόσμου και κατηγορείται ακόμα και για τον ρόλο-κλειδί που έπαιξε στο ξέσπασμα της αργεντινικής κρίσης του 2001, αντί να εκμεταλλευτεί αυτό τον παράγοντα για να εξασφαλίσει μια καλή συμφωνία για την Αργεντινή, ο πρόεδρος Κίρσνερ αποφάσισε να πληρώσει όλο το ποσό που χρωστάγε η Αργεντινή στο ΔΝΤ σε μετρητά: όλα, και τα 10 δισ. δολάρια απ' αυτό»^[4].

Το κίνημα είχε υποχωρήσει, το εργατικό και λαϊκό ξέσπασμα είχε τελειώσει και οι πολιτικοί εκπρόσωποι της αστικής τάξης της Αργεντινής διαχειρίστηκαν τις σχέσεις τους με το ΔΝΤ με τη δέουσα υποτέλεια. Με τη συμφωνία μειώθηκαν αυτόματα τα συναλλαγματικά αποθέματα της κεντρικής τράπεζας της χώρας κατά το ένα τρίτο^[9]. Αυτή η απόφαση χαιρέτιστηκε από το Ταμείο που δήλωσε ότι προσδοκεί να διατηρήσει γόνιμες σχέσεις με τις Αρχές^[10]. Σύμφωνα με το ΔΝΤ, τα συνολικά χρήματα που τράβηξε η κυβέρνηση της Αργεντινής με τις τρεις πιστωτικές συμφωνίες "stand-by" (δηλαδή κονδυλίων «σε αναμονή» για δανεισμό) ήταν γύρω στα 23.2 δισ. δολάρια (από τα 40.5 δισ. που είχε εγκρίνει το Ταμείο)^[10].

Για το μόνο που δεν μας πληροφορούν τα δελτία τύπου του ΔΝΤ είναι τα επιτόκια δανεισμού και πόσα κέρδισε το Ταμείο από όλη αυτή τη μπίζνα. Δεν είμαστε αφελείς να περιμένουμε φυσικά να αποκαλύψουν οι ίδιοι κάτι τέτοιο, όμως το Ταμείο, παρά το γεγονός ότι θεωρήθηκε εν μέρει υπεύθυνο για το μέγεθος της κρίσης, πήρε τα λεφτά του πίσω (και σίγουρα με το παραπάνω) για τις υπηρεσίες του. Αυτό το αναφέρουμε για να σημειώσουμε ότι ακόμα κι αν διαγραφούν κάποια χρέη (ουσιαστικά δηλαδή οι πιστωτές του χρηματιστικού κεφαλαίου να χάσουν ένα μέρος από τους τό-

κους), το χρηματιστικό κεφάλαιο θα βγει τελικά κερδισμένο. Δικαιοσύνη δε μπορεί να υπάρξει σε καμία περίπτωση, αν δεν ακυρωθούν όλα τα χρέη προς το χρηματιστικό κεφάλαιο («καλά» ή «κακά»), αυτό δηλαδή που έκαναν μόνο οι Μπολσεβίκοι μετά τη Ρώσικη Επανάσταση.

Το ξεπέραςμα της κρίσης

Η κρίση τελικά ξεπεράστηκε. Η Αργεντινή είδε ξανά τους ρυθμούς ανάπτυξης να ανεβαίνουν σε ποσοστά άνω του 6% τα επόμενα χρόνια. Αυτό δε σημαίνει ότι επήλθε η «ευημερία» του λαού, αλλά ανακόπηκε κάπως η ολοσχερής εξοθλίωση πλατιών τμημάτων του πληθυσμού. Σύμφωνα με το ΔΝΤ^[7], το ποσοστό του πληθυσμού που ζούσε σε επίπεδα έσχατης φτώχειας έπεσε στο 17% τον Ιούνη του 2004 (από 24.8% που ήταν δύο χρόνια πριν) και το ποσοστό όσων ζουν κάτω από το όριο φτώχειας έπεσε στο 44% από 58% που είχε φτάσει στο αποκορύφωμα της κρίσης. Τα παραπάνω ποσοστά έπεσαν κι άλλο το επόμενο διάστημα (φτάνοντας στο 9% το πρώτο και 27% το δεύτερο στο τέλος του 2007^[11]).

Η εργατική τάξη της Αργεντινής πλήρωσε σκληρά την εκμετάλλευση της χώρας της από το χρηματιστικό κεφάλαιο. Ομως, αυτό που μπόρεσε να πετύχει με το ξέσπασμά της δεν πρέπει ούτε να το υποβαθμίζουμε ούτε να το εκθειάζουμε. Η μη ανατροπή του κοινωνικού συστήματος της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης δε σημαίνει ότι η αντίσταση του λαού της Αργεντινής δεν έπιασε τόπο. Είχε όμως τα όριά της που φάνηκαν στη συνέχεια και φαίνονται πιο πολύ ακόμα με τις τελευταίες συμφωνίες που προτείνει η Κριστίνα Κίρσνερ-Φερνάντες (σύζυγος του Νέστορ Κίρσνερ, η οποία ανέβηκε στην εξουσία το Δεκέμβρη του 2007) στους ξένους ομολογιούχους που είχαν αρνηθεί την ανταλλαγή του 2005.

Ρεφορμισμός

Η αργεντινική εξέγερση ανάγκασε τους επόμενους προέδρους της Αργεντινής να πάρουν ρεφορμιστικά μέτρα. Τον Οκτώβρη του 2008, η τελευταία πρόεδρος της Αργεντινής, Κριστίνα Κίρσνερ-Φερνάντες, προχώρησε μάλιστα στην εθνικοποίηση δέκα ιδιωτικών ασφαλιστικών ταμείων, θέτοντας 30 δισ. δολάρια υπό κυβερνητικό έλεγχο^[12] και λίγο μετά από ένα

μήνα (στις 4/12/08) το Κογκρέσο ενέκρινε νομοσχέδιο για την εθνικοποίηση της μεγαλύτερης αεροπορικής εταιρίας της χώρας (Aerolineas Argentinas) από τους ισπανούς ιδιοκτήτες της^[13].

Η Κίρσνερ δήλωσε ότι προχώρησε στην εθνικοποίηση των Ταμείων για να προστατεύσει τους συνταξιούχους από την παγκόσμια οικονομική κρίση, αφού τα Ταμεία αυτά είχαν υποστεί σοβαρές απώλειες στα χρηματιστήρια^[13]. Τον περασμένο Γενάρη, η Κίρσνερ απέλυσε το διοικητή της κεντρικής τράπεζας, Μάρτιν Ρενδράδο, ο οποίος είχε αρνηθεί να τραβήξει 6.6 δισ. δολάρια από τα 48.5 δισ. δολάρια συναλλαγματικά αποθέματα της χώρας για να πληρώσει ληξιπρόθεσμα χρέη^[14]. Ο λόγος, όπως ισχυρίστηκε η Κίρσνερ, ήταν απλός: «Είναι πολύ καλύτερα να χρησιμοποιήσουμε τα αποθέματά μας παρά να δανειστούμε (σ.σ. για να πληρωθούν τα ληξιπρόθεσμα δάνεια) με επιτόκια της τάξης του 15% ή 14%, όταν από τα αποθέματα μόλις που κερδίζουμε 0.5% με 1%»^[14]. Η σκιά της εξέγερσης του 2001 πέφτει ακόμα βαριά στους διαχειριστές της αστικής εξουσίας της Αργεντινής...

Συνδιαλλαγή με το χρηματιστικό κεφάλαιο

Πριν μερικές εβδομάδες, η Κίρσνερ πρότεινε στους ομολογιούχους που είχαν αρνηθεί να συμμετάσχουν στην μεγάλη ανταλλαγή ομολόγων που έγινε το 2005 μια νέα ανταλλαγή, ύψους 20 δισ. δολαρίων αυτή τη φορά, με στόχο η χώρα να μπορέσει να πάρει δάνεια από τις «διεθνείς αγορές», δηλαδή από το χρηματιστικό κεφάλαιο^[15]. Τις λεπτομέρειες αυτής της πρότασης δεν τις γνωρίζουμε, αλλά για να είναι «θελκτική» σίγουρα θα πρέπει να έχει αρκετές παραχωρήσεις προς τους ομολογιούχους.

Η Κίρσνερ μάλλον επιβεβαίωσε τελικά τις εκτιμήσεις του Economist που πριν μερικά χρόνια σημείωνε με αποπληστική ειλικρίνεια: «Ακόμα και σε μία χρεοκοπία, υπάρχουν λεφτά για να κερδηθούν. Τα αποκαλούμενα "αρπακτικά" κεφάλαια (vulture funds) ξεδιαλέγουν τα ομόλογα που δεν αποδίδουν και έχουν απορριφθεί από αποκαρδιωμένους επενδυτές. Το καλοκαίρι του 2002, λίγους μήνες από τότε που η Αργεντινή σταμάτησε να τιμά τα χρέη της, ένας γενναίος αγο-

ραστής θα μπορούσε να αγοράσει ένα ξεπεσμένο ομόλογο στη δευτερογενή αγορά για 20 σεντς το δολάριο ή και λιγότερο. Στις 25 Φεβρουαρίου, θα μπορούσε να το έχει ανταλλάξει για ένα τραγανό χαρτί (κατονομασμένο σε πέσος), αξίας 35 ή 37 σεντς (σ.σ. του δολαρίου): μια μεθοδική ετήσια απόδοση της τάξης του 25% ή περισσότερο. Δεν θα καταταλάξει σε τέτοιες γρήγορες ανταμοιβές κάθε αρπακτικό. Τα πιο υπομονετικά από αυτά θα αντέξουν για να αποζημιωθούν πλήρως στα δικαστήρια. Αντλούν έμπνευση από τον σύνδεσμο Ελιστ, ένα αμερικάνικο hedge fund (κερδοσκοπικό κεφάλαιο), που ξόδεψε 11.8 εκατομμύρια δολάρια στο ξεπεσμένο χρέος του Περού και μετά από τέσσερα χρόνια στα δικαστήρια ανάγκασε την κυβέρνηση να συμβιβαστεί το 2000 για 56 εκατομμύρια δολάρια. Σύμφωνα με τον Manmohan Singh, οικονομολόγο του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, οι ετήσιες αποδόσεις από την επιτυχημένη αντιδικία μπορεί να ξεπεράσουν το 300%. Παραδόξως, όσο μεγαλύτερη είναι η αποδοχή μιας συμφωνίας για το χρέος (σ.σ. δηλαδή όσο περισσότεροι είναι οι ομολογιούχοι που δέχονται να ανταλλάξουν τα ξεπεσμένα ομόλογα με νέα, όπως το 2005) τόσο το καλύτερο γι' αυτούς που θα αρνηθούν: οι κυβερνήσεις είναι περισσότερο πιθανό να συμβιβαστούν με μία μικρή μειοψηφία παρά με ένα στρατό από αντιδίκους»^[6].

Το χρηματιστικό κεφάλαιο (τα πιο αρπακτικά του τμήματα) θα κερδίσει είτε με τον ένα είτε με τον άλλο τρόπο. Ο μόνος τρόπος για να χάσει είναι η επαναστατική διέξοδος από την κρίση, που δεν είναι άλλη παρά η ανατροπή του συστήματος της μισθωτής σκλαβιάς και η αντικατάστασή του με άλλο, που παίρνει τα μέσα παραγωγής από τους καπιταλιστές σφετεριστές και τα παραδίδει στους παραγωγούς του κοινωνικού πλούτου.

Κώστας Βάρλας

Παραπομπές:

1. «Μαθήματα από την κρίση στην Αργεντινή». Εκθεση του ΔΝΤ, 8/10/2003.
2. Σύμφωνα με την παραπάνω έκθεση, το ΔΝΤ επεσήμανε ότι τα επίσημα στοιχεία θα πρέπει να εξετάζονται με προσοχή, γιατί περιέχουν μεγάλες αποκλίσεις από την πραγματικότητα. Η έκθεση επισημαίνει, ότι σύμφωνα με έρευνα στην αγορά εργασίας, προέκυψε ότι στην περιοχή του Μπουένος Αιρες ο μέ-

σος ονομαστικός μισθός έπεσε κατά 14% μεταξύ 1994 και 2000. Εντούτοις, το Εθνικό Ινστιτούτο Στατιστικής αναφέρει μείωση της τάξης του 4% για την ίδια χρονική περίοδο!

3. Σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο, μια χώρα μπορεί να κηρύξει το χρέος της «απεχθές» (odious), όταν έχει βασίλειους λόγους ότι το χρέος αυτό οφείλεται σε δάνεια που συνάφθηκαν με παράνομο τρόπο, είτε από δικτατορικά καθεστώτα είτε σε βάρος της χώρας. Ο όρος εισηχθη στο Διεθνές Δίκαιο από τον Alexander Naum Sak, στις αρχές του 20ού αιώνα, και χρησιμοποιήθηκε από τις ΗΠΑ εναντίον της Ισπανίας για το αποικιοκρατικό χρέος του 1903. Ένα από τα πιο πρόσφατα παραδείγματα ήταν το Εκουαδόρ, όπου ο πρόεδρος της χώρας, Ραφαέλ Κορέα, κήρυξε το 2008 παύση πληρωμών για το «ανήθικο χρέος» των προηγούμενων διεφθαρμένων κυβερνήσεων.

4. «Πώς να λυθεί το πρόβλημα των περιοδικών κρίσεων εξωτερικού χρέους της Αργεντινής: Πρόταση για μια μακροχρονική λύση». Άρθρο του Adrian Salbuchi, ιδρυτή του «Κινήματος της Δεύτερης Δημοκρατίας της Αργεντινής», Global Research, 7/11/2006.

5. «Ανταλλακτική προσφορά αναδόμησης χρεών», 21/6/2005 - Latin Counsel.com.

6. «Μια νίκη μέσω της χρεοκοπίας;», άρθρο του Economist, 3/3/2005.

7. «Το διοικητικό συμβούλιο του ΔΝΤ ολοκληρώνει τη συμβουλή επί του Άρθρου IV με την Αργεντινή», ΔΝΤ (Public Information Notice No. 05/83, 30/6/2005).

8. «Το ΔΝΤ εγκρίνει μεταβατική πίστωση stand-by, στήριξης της Αργεντινής», ΔΝΤ (Public Information Notice No. 03/09, 24/1/2003). Οι πιστώσεις "stand-by" είναι το μέγιστο ύψος των κονδυλίων που εγκρίνει το Ταμείο σε μια χώρα να δανειστεί. Η χώρα μπορεί να δανειστεί όλα ή ένα μέρος από αυτά τα χρήματα.

9. «Κάνοντας μπίζνες στην Αργεντινή το 2009». Εκθεση της βρετανικής PricewaterhouseCoopers (PwC), που αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες εταιρίες παροχής υπηρεσιών συμβούλων.

10. «Η Αργεντινή ανακοινώνει την πρόθεσή της να ολοκληρώσει ωριότερα την αποπληρωμή ολόκληρων των εκκρεμών υποχρεώσεών της στο ΔΝΤ», Δελτίο Τύπου ΔΝΤ, No. 05/278, 15/12/2005.

11. Πρακτορείο Inter Press, 6/2/2008.
12. BBC, 4/12/2008.
13. Al Jazeera, 22/10/2008.
14. Financial Times, 11/1/2010.
15. Business Week, 15/4/2010.

ανέργων και των συνταξιούχων»!

■ Καταλάβουμε, καταλάβουμε!

«Την ικανοποίησή τους για το σχέδιο "Καλλικράτης" εξέφρασαν οι ελεγκτές της τράικας του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, που είχαν προχθές μακρά συνάντηση με τον κ. Ραγκούση στο υπουργείο Εσωτερικών» (οι εφημερίδες).

Την είδηση έδωσε, προφανώς, ο ίδιος ο Ραγκούσης, διότι οι τεχνοκράτες των ιμπεριαλιστικών οργανισμών δεν κάνουν δηλώσεις. Αν είναι αληθινή –και δεν έχουμε λόγο ν' αμφιβάλλουμε– έχουμε μια σαφέστατη ένδειξη για το τι σημαίνει «Καλλικράτης» για τους εργαζόμενους στους ΟΤΑ και για τους εργαζόμενους γενικά (με την ιδιότητα του δημότη).

■ «Λεφτά υπάρχουν»

«Λεφτά υπάρχουν», κραύγαζε προεκλογικά ο Γ. Παπανδρέου, δημαγωγώντας ασύστολα. Περιέγραφε μάλιστα και τα στρώματα από τα οποία θα έπαιρνε τα λεφτά, δημιουργώντας ένα κλίμα ευφορίας σε αρκετούς εργαζόμενους, που την ίδια περίοδο άκουγαν τον Καραμανλή (ο οποίος ήθελε να «την κάνει» μια ώρα γρηγορότερα) να τους λέει ότι θα πάρει σκληρά μέτρα σε βάρος τους. «Λεφτά υπάρχουν, αρκεί να τα "ξετριπλώσει" η ελληνική κυβέρνηση», δηλώνει τώρα ανώτατο στέλεχος του ΔΝΤ στην «Ελευθεροτυπία». Τι εννοεί το ΔΝΤ το ξέρουμε: ν' αρπάξει η κυβέρνηση και την τελευταία σταγόνα εργατικού εισοδήματος, καταδικάζοντας τις πλατιές μάζες των εργαζόμενων στην έσχατη φτώχεια και στην εργασιακή σκλαβιά.

■ Προκαλεί ο γκαουλάιτερ

«Οι Έλληνες πολίτες δεν θα πρέπει να φοβούνται το ΔΝΤ. Είμαστε εκεί για να προσπαθήσουμε να τους βοηθήσουμε», δήλωσε το περασμένο Σάββατο ο Ντομνίκ Στρος-Καν. Παρέδωσε και μαθήματα, μάλιστα, με προκλητικό τρόπο: «Δυστυχώς, οι Έλληνες δεν είναι οι μόνοι που δαιμονοποιούν το ΔΝΤ. Αλλά τόσο οι Έλληνες όσο και οι άλλοι, πρέπει να βλέπουν το ΔΝΤ γι' αυτό που είναι σήμερα. Είναι ένα είδος οργανισμού συνεργασίας όπου όλες οι χώρες του κόσμου εργάζονται από κοινού για να βοηθήσουν τις χώρες που αντιμετωπίζουν προβλήματα».

Είναι γνωστό, βέβαια, αλλά το σημειώνουμε για να μην το ξεχνάμε μες στον ορμητικό των ημερών. Ο Στρος-Καν είναι «οσοσιαλιστής», μεγαλοστέλεχος του Γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος, που ορισμένοι τον προωθούν και ως υποψήφιο για τη γαλλική προεδρία. Είναι και προσωπικός φίλος του Παπανδρέου, όπως φρόντισε να μας ενημερώσει τους προηγούμενους μήνες η κυβερνητική προπαγάνδα. Τότε που ο Παπανδρέου τάχα εκβίαζε τους ευρωπαίους ηγέτες με προσφυγή στο ΔΝΤ που διευδύνει ο «φίλος του».

■ Ανάσταση νεκρών

Ηταν δυνατόν να μην εμφανιστεί ξανά στην πιάτσα ο ξεχασμένος Αλέκος Παπαδόπουλος, που ο Παπανδρέου τον έστειλε στην πολιτική συνταξιοδότηση, μη περιλαμβάνοντάς τον στις λίστες του ΠΑΣΟΚ στις τελευταίες εκλογές; Πως και πως την περίμενε αυτή τη στιγμή. Εχοντας ζητήσει από το Μάρτη ακόμα προσφυγή στο ΔΝΤ, αισθάνθηκε δικαιωμένος και βγήκε να το «φωνάξει», επαναλαμβάνοντας ταυτόχρονα τις γνωστές νεοφιλελεύθερες-αντιλαϊκές-αντεργατικές προτάσεις που εδώ και χρόνια κάνει. Και βέβαια, δεν παρέλειψε να «καρφώσει» τον Παπακωνσταντίνου χαρακτηρίζοντας «αδύναμο και μικρότερο των περιστάσεων» το ΠΣΑ.

Το δυστύχημα για τον Παπαδόπουλο είναι πως ελάχιστοι, με πρώτον και καλύτερο τον Μητσοτάκη είναι οι πολιτικοί του φίλοι. Ο Παπανδρέου, λοιπόν, δεν έχει καμιά ανάγκη να τον ανασύρει από την εφεδρεία και να τον τοποθετήσει σε κυβερνητικό πόστο. Στο κάτω-κάτω, το μόνο που διαθέτει είναι μια φασιστικού τύπου αντιλαϊκή αποφασιστικότητα. Οι γνώσεις του δεν ξεπερνούν αυτές του επαρχιώτη δικολάβου. Τότε γιατί προσπαθεί να επανέλθει από την κόλαση; Μόνο για ν' ακούγεται τ' όνομά του; Μολονότι και αυτό δεν είναι λίγο για κάθε αστό πολιτικό που κατατρύχεται από το κόμπλεξ του ξεπεσμένου, νομίζουμε πως και αυτός «είδε φως και μήκη». Βλέπει πως η κυβέρνηση δε θα μπορέσει να σταθεί στα πόδια της για καιρό, βλέπει τα σενάρια περί «κυβέρνησης εθνικής ενότητας», που προωθούνται από πολλά κέντρα της πλουτοκρατίας, και φωνάζει «παρών», θεωρώντας ότι μπορεί ν' αποτελέσει μια από τις εφεδρείες του συστήματος εξουσίας.

✓ Και να θέλει ν' αγιάσει ο Παπανδρέου, δεν τον αφήνει η Μέρκελ. «Ξεχνά» ο Παπανδρέου να αναφέρει ακόμα και τη λέξη «ΔΝΤ», βγαίνει η Μέρκελ και δηλώνει (έχει, βλέπετε, τις δικές της προεκλογικές ανάγκες), ότι επίτηδες η Γερμανία απαιτήσε να αναλάβει το ΔΝΤ το μηχανισμό «στήριξης», επειδή ξέρει και ποια μέτρα πρέπει να επιβληθούν και τους τρόπους για να τα επιβάλλει.

■ Αφγανιστάν

Παταγώδης η αποτυχία του προγράμματος εξαγοράς των Ταλιμπάν

Πενιχρότατη είναι μέχρι στιγμής η ανταπόκριση που βρίσκει στους μαχητές το αποκαλούμενο πρόγραμμα «ενσωμάτωσης», το οποίο, με δέλεαρ οικονομικά ανταλλάγματα και υποσχέσεις για θέσεις εργασίας, έχει στόχο να εξαγοράσει μαχητές, ώστε να εγκαταλείψουν την ένοπλη αντίσταση, να καταθέσουν τα όπλα τους και να υποστηρίξουν την κυβέρνηση του Χαμίτ Καρζάι. Πρόκειται για ένα νατοϊκό πρόγραμμα, ύψους 1 δισ. δολαρίων, το οποίο αποτελεί έναν από τους βασικούς πυλώνες της αμερικανικής στρατηγικής εναντίον της αφγανικής αντίστασης.

Τα άκρως απογοητευτικά για το αμερικανικό Πεντάγωνο στοιχεία έφευγε στο φως η έκθεση του ανεξάρτητου «Afghan Analysts Network», με έδρα την Καμπούλ, που δόθηκε στη δημοσιότητα στις 23 Απριλίου και φέρει τον τίτλο «Η χρυσή παράδοση των όπλων: οι κίνδυνοι, οι προκλήσεις, οι επιπτώσεις της ενσωμάτωσης στο Αφγανιστάν».

Σύμφωνα με την έκθεση αυτή, μόλις 646 απλοί μαχητές και 33 διοικητές των Ταλιμπάν έχουν ενταχθεί στο πρόγραμμα. Πρόκειται για ασήμαντο αριθμό, λιγότερο από το 2% των μαχητών, τους οποίους το ΝΑΤΟ υπολογίζει σε 36.000 περίπου, οι περισσότεροι από τους οποίους πολεμούν στο νοτιοανατολικό Αφγανιστάν. Και ακόμη χειρότερα για τους Αμερικάνους, το ένα τέταρτο περίπου απ' αυτούς ξαναγύρισαν στους Ταλιμπάν.

Οι αιτίες για την αποτυχία του προγράμματος είναι, σύμφωνα με τους συντάκτες της έκθεσης, η έλλειψη εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση Καρζάι, η αθέτηση υποσχέσεων, οι πιέσεις που ασκούν οι Ταλιμπάν για να αποτρέψουν την ένταξη στο πρόγραμμα, η λαθεμένη αντίληψη ότι οι περισσότεροι μαχητές πολεμούν για οικονομικούς λόγους, η συνοχή που υπάρχει στις γραμμές των Ταλιμπάν, παρόλο που επι-

χειρούν αποκεντρωμένα, η οποία ενισχύεται από τους κανόνες του Πακιστάν, του πολιτιστικού κώδικα των Παστούν, και τους στενούς φιλελικούς δεσμούς. Τέλος, η πεποίθηση των μαχητών ότι κερδίζουν τον πόλεμο και ότι ο χρόνος είναι με το μέρος τους.

Οργισμένοι διαδηλωτές έκαψαν 16 βυτιοφόρα καυσίμων

1.000 περίπου διαδηλωτές ξεχύθηκαν στους δρόμους μετά τη δολοφονία τριών ακόμη άμαχων πολιτών, μελών της ίδιας οικογένειας, στις 25 Απριλίου, κατά τη διάρκεια νυκτερινής επιδρομής στο χωριό Νασίρ, κοντά στην πρωτεύουσα της επαρχίας Λογκάρ στο κεντρικό Αφγανιστάν. Οι διαδηλωτές, εξοργισμένοι ακόμη περισσότερο μετά τη νατοϊκή ανακοίνωση ότι αυτοί που σκοτώθηκαν ήταν αντάρτες και ότι συνελήφθη ένας υποδιοικητής των Ταλιμπάν και ένας αντάρτης, φωνάζοντας συνθήματα εναντίον των Αμερικάνων και της επαρχιακής διοίκησης έκλεισαν τον κεντρικό αυτοκινητόδρομο που συνδέει τις επαρχίες Λογκάρ και Γκαρντζ και έκαψαν 16 βυτιοφόρα με καύσιμα για τα νατοϊκά στρατεύματα που επιχειρήσαν να περάσουν.

Ηταν η δεύτερη διαδήλωση εναντίον των αμερικανικών στρατευμάτων μέσα σε δύο μέρες. Στις 23 Απριλίου, είχε γίνει μια ανάλογη διαδήλωση μετά την δολοφονία πέντε πολιτών από αμερικανούς στρατιώτες στη γειτονιά Κολενγκάρ της πρωτεύουσας Λογκάρ. Στη διαδήλωση αυτή, τραυματίστηκαν σοβαρά δύο αμερικάνοι στρατιώτες κατά την ανταλλαγή πυρών, οι οποίοι αργότερα υπέκυψαν στα τραύματά τους.

Οι δολοφονίες άμαχων πολιτών, που βαφτίζονται αντάρτες, από τα νατοϊκά στρατεύματα, παρόλο που δεν είναι καινούργιο φαινόμενο, προκαλεί όλο και πιο βίαιες λαϊκές αντιδράσεις.

Με απεργίες πείνας αντιστέκονται οι φυλακισμένοι

Την περασμένη Τρίτη, οι πάνω από 7.000 παλαιστίνιοι κρατούμενοι στις ισραηλινές φυλακές (μεταξύ των οποίων 300 παιδιά, 33 γυναίκες, 17 βουλευτές και 2 πρώην υπουργοί) κατέβηκαν ξανά σε απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι για τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης. Ήταν η τρίτη απεργία πείνας που πραγματοποιήθηκε αυτό το μήνα (οι δύο προηγούμενες ήταν στις 7 και στις 17 Απριλίου).

Αυτές οι απεργίες πείνας έχουν ιδιαίτερη σημασία, γιατί –όπως σημείωσε ο Ραφαέλ Χαμντούνα, επικεφαλής του Κέντρου Μελετών Φυλακισμένων– είναι η πρώτη φορά μετά από χρόνια που σημειώνεται τέτοια απεργία πείνας στις ισραηλινές φυλακές. Με τις συνθήκες διαβίωσης των παλαιστίνιων κρατουμένων να χειροτερεύουν μέρα με τη μέρα, με τα συνεχή εμπόδια που τίθενται στις επισκέψεις των συγγενών και τις ταπεινώσεις και βασανισμούς στην ημερήσια διάταξη, οι παλαιστίνιοι κρατούμενοι είχαν δύο επιλογές: να υποταχθούν στη μοίρα τους ή να αντισταθούν με κάθε πρόσφορο μέσο.

Οι φυλακισμένοι έκαναν το δεύτερο. Τόλμησαν μάλιστα να θέσουν αιτήματα έξω από τα πλαίσια του «ρεαλισμού» της υποταγής στον πανίσχυρο ισραηλινό στρατό: «Οι απεργιοί πείνας ζητούν περισσότερη πρόσβαση στην πανεπιστημιακή εκπαίδευση, να μπουν τα βιβλία, τα τηλέφωνα και τα αραβικά δορυφορικά κανάλια στις φυλακές, να σταματήσουν οι ταπεινωτικές σωματικές έρευνες, να τερματιστεί η ποινή της απομόνωσης και τα χρηματικά πρόστιμα στους κρατούμενους, να βελτιωθεί η ποιότητα του φαγητού και να αρθούν οι περιορισμοί στις επισκέψεις των οικογενειών τους» (Arab News, 8/4/2010).

Απέναντι στο σιωνιστικό φασισμό οι παλαιστίνιοι φυλακισμένοι ορθώνουν το ανάστημά τους. Την ίδια στιγμή, η «διεθνής κοινότητα» συνεχίζει να αγκαλιάζει τους Σιωνιστές σα να μην τρέχει τίποτα...

Οι Σιωνιστές συνεχίζουν τον πόλεμο, κερδίζουν όμως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5
διαδήλωση ανάμεσα στο λόφο και το φράχτη, σε μια απόσταση περίπου 80 έως 100 μέτρων. Ο Χιντ Αλ Ακρά, που στεκόταν μεταξύ του λόφου και του φράχτη, πυροβολήθηκε στο στομάχι, ενώ ο Νιντάλ Αλ Νάτζι πυροβολήθηκε στο πόδι, κοντά στο φράχτη. Οι διαδηλωτές μετέφεραν τους τραυματίες μέσα από το δύσβατο έδαφος προς τα ταξί για να μεταφερθούν στο Νοσοκομείο Αλ Ακρά.

Οι διαδηλώσεις γίνονται ενάντια στην αυθαίρετη απόφαση του Ισραήλ να επιβάλλει μια νεκρή ζώνη 300 μέτρων ως μη επιτρεπόμενη για τους Παλαιστίνιους, όπου επιβάλλεται μια πολιτική "πυροβολώ για να σκοτώσω". Η Λαϊκή Επιτροπή για την Ασφάλεια στη Νεκρή Ζώνη, μια μετωπική οργάνωση που περιλαμβάνει οργανώ-

σεις που εκπροσωπούν αγρότες και κατοίκους της Γάζας που ζουν κοντά στα σύνορα, και επίσης ένας αριθμός πολιτικών κομμάτων είναι παρόντα σε πολλές από αυτές τις διαδηλώσεις. Οσοι αποτολμούν να προσεγγίσουν τις παραμεθώριες περιοχές για να μαζέψουν μπάζα και σιδηρικά, το κάνουν ως αποτέλεσμα του αποκλεισμού της Γάζας, ο οποίος, μαζί με τον χειμερινό πόλεμο των 23 ημερών του Ισραήλ εναντίον της Γάζας, έχει αποδεκατίσει την οικονομία της Γάζας, συμπεριλαμβανομένου του 95% των εργατοσυστάσεων και επιχειρήσεων, σύμφωνα με τα Ηνωμένα Έθνη. Επιπλέον, αυτά τα ανακυκλούμενα υλικά είναι ζωτικά για τη Γάζα, όπου ο αποκλεισμός από το Ισραήλ απαγορεύει τα πάντα εκτός από 40 προϊόντα να εισέλθουν».

Την επόμενη μέρα, ο ισραηλινός στρατός επιτίθεται ξανά σε 200 ειρηνικούς διαδηλωτές στη Δυτική Οχθη (στο χωριό Al-Walaja που έχει 2.000 κατοίκους και βρίσκεται βόρεια της Ιερουσαλήμ και δυτικά της Βηθλέεμ). Η καθιστική διαμαρτυρία ενάντια στη κατασκευή του τείχους και η προσπάθεια παρεμπόδισης της εκρίζωσης ελαιόδεντρων από τις ισραηλινές μπουλντόζες αντιμετωπίστηκαν με βίαιο τρόπο από τον ισραηλινό στρατό. Οι Σιωνιστές συνεχίζουν κανονικά τον πόλεμό τους, παρά τις δηλώσεις του Εχούντ Μπάρακ (πρώην πρωθυπουργού και νυν υπουργού Πολέμου της κυβέρνησης Νετανιάχου) την προηγούμενη Δευτέρα (19/4), ότι η διεθνής κοινότητα δεν είναι πρόθυμη να ανεχτεί την ισραηλινή κατοχή για δεκαετίες που-

θενά αλλού στον κόσμο.

Το ζήτημα είναι ότι υπό τις παρούσες συνθήκες οι Σιωνιστές δεν μπορούν να βρουν άλλο τρόπο επιβολής παρά την απροκάλυπτη βία, μιας και το ανδρείκελο των Αμερικάνων στη Δυτική Οχθη (που ακούει στο όνομα Μαχμούντ Αμπάς) είναι εντελώς ανίκανο να κάμψει την Αντίσταση και να διαπραγματευτεί μαζί τους για να επιβάλλουν από κοινού ένα «κράτος» υπό αμερικανική κηδεμονία και σιωνιστικό έλεγχο. Time is not important (ο χρόνος δεν έχει σημασία), έλεγε ο Μαχμούντ Ζαχάρ σε συνέντευξή του πριν μερικά χρόνια. Οσο συνεχίζεται η Αντίσταση και δυναμώνει η διεθνής αλληλεγγύη, η βία των Σιωνιστών δεν πρόκειται να πετύχει το στόχο της.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 6

πρόβλημα. Όταν η κρίση πέρασε και στην παραγωγική σφαίρα, δεν είχαν πολλά να πουν.

Αρχισαν να μιλούν ακατάπαυστα, να ζητούν «νέους διεθνείς ρυθμιστικούς κανόνες», να καταφέρονται ενάντια στον «καπιταλισμό καζίνο», να μέμφονται τον «άκρατο νεοφιλελευθερισμό», στο όνομα του οποίου μέχρι πρότινος έπιναν νερό.

Όταν η κρίση χτυπούσε ολόκληρο τον καπιταλιστικό κόσμο, η τότε κυβέρνηση Καραμανλή μάς ελεγε ότι δεν κινδυνεύουμε, διότι η ελληνική οικονομία «είναι θωρακισμένη». Υστερα, ο Καραμανλής το 'βαλε στα πόδια, εγκαταλείποντας την εξουσία. Ο Παπανδρέου κατέβηκε στις εκλογές φωνάζοντας «λεφτά υπάρχουν» και τάζωντας μέτρα υπέρ των εργαζόμενων. Μόλις κέρδισε, «ανακάλυψε» ότι το έλλειμμα ήταν μεγαλύτερο απ' αυτό που έλεγε ο Καραμανλής (τον Προβόπουλο, που δήλωσε ότι τον είχε ενημερώσει πλήρως, ουδέποτε τόλμησε να τον διαψεύσει ή να τον ξηλώσει από την ΤΤΕ).

Υστερα, άρχισαν να έρχονται τα «πακέτα» των αντιλαϊκών-αντεργατικών μέτρων. Κάθε φορά, μας ελεγαν τα ίδια. Οι αυτά τα μέτρα είναι τα τελευταία, ότι αποκλείεται να παρθούν άλλα. Και τώρα κουβάλησαν στην Ελλάδα το ΔΝΤ, λέγοντάς μας ότι ακόμα και το Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης, που με τόσο καμάρι μας παρουσιάζαν ως το τέλει φάρμακο, δεν ισχύει και ότι θα γίνει νέο Πρόγραμμα, πολυετές, που θα το καταρτίσει η «τρίκα» των απεσταλμένων ΔΝΤ-Κομισιόν-ΕΚΤ.

Κρίση του συστήματος

Σε παγκόσμιο επίπεδο, οι καπιταλιστές και τα τοιαύτα τους κάνουν τα πάντα για να μη συνειδητοποιήσουν οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, πως η σημερινή κρίση δεν είναι παρά μια τυπική καπιταλιστική κρίση, μια κρίση του ίδιου του συστήματος και όχι κάποιων κλάδων του ή κάποιων πολιτικών διαχειρίσις της.

Όσο κι αν ακούγεται παράξενο, κινητήριο μοχλός της κρίσης είναι η υπερσυσσώρευση κερδών. Κερδών που βγαίνουν από την κλοπή της απλήρωτης εργασίας των εργατών, μετατρέπονται σε κεφάλαιο και αναζητούν χώρους επεκτατικούς τοποθέτησης, που θα αποδώσουν όχι ένα μέσο ποσοστό κέρδους, αλλά το μέγιστο κέρδος. Όμως, οι τεράστιες παραγωγικές δυνατότητες του καπιταλισμού σκοντάφτουν στη στενή καταναλωτική δυνατότητα των εργαζόμενων μαζών του πλανήτη, που αποτελούν τη βασική καταναλωτική δύναμη. Έτσι, τα κεφάλαια που συσσωρεύονται στρέφονται ολοένα και περισσότερο σε παρασιτικές δραστηριότητες της χρηματοπιστωτικής σφαίρας, αναζητώντας εκεί το μέγιστο κέρδος. Το αποτέλεσμα είναι να δημιουργούνται η μια «φούσκα» μετά την άλλη, να χάνεται κάθε έλεγχος, να κορυφώνεται η αναρχία σε όλες τις οικονομικές σφαίρες του καπιταλισμού, παραγωγικές και μη, και να φτάνουμε στην κρίση. Τέτοιες κρίσεις γνωρίσαμε πολλές στα μεταπολεμικά χρόνια. Κάποια στιγμή το σύστημα θα έφτανε σε μια κρίση σαν τη σημερινή, που ανακαλιάζει το σύνολο της οικονομίας και απλώνεται σε όλο τον πλανήτη, αφού η κορύφωση της διεθνοποίησης του κεφάλαιου τις τελευταίες δεκαετίες, αυτό που ονόμασαν «παγκοσμιοποίηση», έχει κάνει την κάθε εθνική καπιταλιστική οικονομία ένα κρίκο στην αλυσίδα του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Αυτό που βλέπουμε να εκτυλίσσεται με το ελληνικό κρατικό χρέος είναι στη βάση του εξαιρετικά απλό. Τα μεγάλα μονοπώλια του χρηματοπιστωτικού κεφάλαιου, αφού πρώτα διασώθηκαν με κρατικά «πακέτα» τρισεκατομμυρίων ευρώ και δολαρίων, σπεύδουν να αποκομίσουν το μέγιστο κέρδος «τζογάροντας» στον κρατικό δανεισμό. Σήμερα είναι η Ελλάδα, ξεκίνησαν ήδη με την Πορτογαλία, αύριο θα είναι η Ισπανία, χωρίς να αποκλείονται ακόμα και ιμπεριαλιστικές χώρες, όπως η Ιταλία, που έχουν ψηλά ελλείμματα και ανάγκες δανεισμού.

Ο ελληνικός λαός, η ελληνική εργατική τάξη, επιλέχθηκε σαν πειραματόζωο. Όχι μόνο για να

Στην προλεταριακή επανάσταση η διέξοδος

δοκιμάσει το χρηματιστικό κεφάλαιο νέους τρόπους κερδοσκοπίας με τον κρατικό δανεισμό και μάλιστα στην καρδιά της ευρωζώνης, αλλά και για να δοκιμαστούν τα όρια αντοχής της εργατικής τάξης στη νέα εποχή που άνοιξε με την παρούσα κρίση.

Πιο άγρια η επίθεση

Από τη μεριά του κεφάλαιου και των πολιτικών ηγεσιών που διαχειρίζονται τα συμφέροντά του η πολιτική διαχείρισης της κρίσης είναι σαφέστατη:

♦ Ιλιγγιώδη ποσά μεταβίβαστηκαν από τα κράτη στις τράπεζες, προκειμένου να καλύψουν τα κενά που άφησαν οι «φούσκες» που έσκασαν. Το κράτος φορτώθηκε τα χρέη των τραπεζών και τα μεταβίβασε στις πλάτες των εργαζόμενων. Τα μόνα που παρέμειναν ιερά και απαραβίαστα είναι τα τεράστια κέρδη που συσώρευσαν οι μεγαλομέτοχοι και διαχειριστές των τραπεζών.

♦ Τα τεράστια ελλείμματα που δημιουργούνται στους κρατικούς προϋπολογισμούς αντιμετωπίζονται με ακόμα πιο σκληρή, ακόμα πιο αντιλαϊκή δημοσιονομική πολιτική.

♦ Οι καπιταλιστές αφέθηκαν ελεύθεροι να ξεχαρβάλωσουν τις εργασιακές σχέσεις, χρησιμοποιώντας την κρίση σαν εργαλείο για την επιβολή ενός εργασιακού μεσαίωνα. Ενός μεσαίωνα που τον παρουσιάζουν σαν έκτακτο, αλλά σκοπούς τους είναι να παραμείνει μόνιμα. Αυτό εννοούν όταν λένε ότι «η κρίση είναι ταυτόχρονα και μια ευκαιρία». Είναι μια ευκαιρία να ξεθμελιώσουν τις εργασιακές σχέσεις, να καταργήσουν κατακτήσεις που ήρθαν μετά από σκληρούς και συχνά αιματηρούς αγώνες δεκαετιών, ώστε στη φάση της αναζωογόνησης του συστήματος η κερδοφορία να εκτιναχτεί στα ύψη, σαν αποτέλεσμα μιας τρομακτικής αύξησης του βαθμού εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης. Γι' αυτούς ο εργαζόμενος άνθρωπος δεν είναι παρά μια πρώτη ύλη. Οι ανάγκες του, ακόμα και η ανάγκη της επιβίωσης, τους είναι αδιάφορες. Μηχανισμοί σαν το ΔΝΤ είναι τα καλύτερα εργαλεία επιβολής αυτής της πολιτικής. Γι' αυτό και ο γερμανικός ιμπεριαλισμός επέμεινε να εισάγει το ΔΝΤ και στην ευρωζώνη.

♦ Οι καπιταλιστές και το πολιτικό τους προσωπικό ξέρουν καλά, ότι η διέξοδος από την κρίση του συστήματός τους απαιτεί την καταστροφή κεφάλαιου και παραγωγικών δυνάμεων. Ακόμα και της βασικής παραγωγικής δύναμης, του εργαζόμενου ανθρώπου. Στην εξαθλίωση που προκαλεί η διαχείριση της κρίσης το μέγιστο που έχουν να «προσφέρουν» είναι επιδόματα πτωχοκομείου και συσσίτια, που εξαθλιώνουν και ηθικά τον εργαζόμενο. Τα κέρδη που απομύζησαν παραμένουν καλά προφυλαγμένα, ενώ ακόμα και στην κρίση οι επιχειρήσεις τους εξακολουθούν να αποκομίζουν κέρδη.

♦ Ταυτόχρονα, τα κράτη ενισχύουν τα κατασταλτικά τους οπλοστάσια. Στις ΗΠΑ, την Αγγλία, την Ιταλία, τη Γαλλία, ακόμα και στρατιωτικές δυνάμεις έχουν τεθεί στη διάθεση των κυβερνήσεων για την αντιμετώπιση «εσωτερικών ταραχών». Ξέρουν πολύ καλά ότι η φτώχεια και η εξαθλίωση κυφορούν ταξικές εκρήξεις και παίρνουν τα μέτρα τους για να τις αντιμετωπίσουν. Την αποθέωση της αστυνομοκρατίας τη βλέπουμε και στη χώρα μας τους τελευταίους μήνες, με πρόσχημα την εμπέδωση του «αισθήματος ασφαλείας».

Ενα σύστημα ιστορικά τελειωμένο

Για μια ακόμη φορά ο καπιταλισμός αποδεικνύει ότι είναι ένα σύστημα ιστορικά τελειωμέ-

νο. Ενα σύστημα εχθρικό προς τους εργαζόμενους. Ενα σύστημα εχθρικό ακόμα και για τον αέρα που αναπνέουμε.

Οι εργαζόμενοι είναι οι μοναδικοί παραγωγικοί του κοινωνικού πλούτου. Από τη δική τους εργασία δημιουργούνται τα πάντα. Οι καπιταλιστές σαν παράσιτα απομυζούν το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος αυτού του πλούτου. Σε περιόδους κρίσης, το μέγεθος της εκμετάλλευσης, το μέγεθος της αδικίας φαίνονται πιο καθαρά.

Η Εργατική Πρωτομαγιά δεν είναι μια συνηθισμένη μέρα. Είναι μια μέρα συνδεμένη όχι μόνο με αγώνες για καλύτερα μεροκάματα και καλύτερες συνθήκες εργασίας, αλλά και με τον αγώνα για την κατάργηση του συστήματος της μισθωτής σκλαβιάς.

Αυτές τις μέρες, καθώς οι συνέπειες της κρίσης σφίγγουν σαν θηλιά γύρω από το λαιμό μας, πρέπει να ξαναπροβάλλουμε αυτό το μεγάλο ιστορικό πρόταγμα.

Να πάμουμε να αισθανόμαστε σαν καταδικασμένοι σε μια αιώνια μοίρα.

Να συνειδητοποιήσουμε τη δύναμή μας.

Να διακηρύξουμε τη θέλησή μας να εξαφανίσουμε από προσώπου γης το σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, την κοινωνική αδικία, τη βαρβαρότητα.

Κανένα μέλλον για μας και για τις ερχόμενες γενιές δεν υπάρχει στον καπιταλισμό. Το μέλλον μας θα το χτίσουμε μόνοι μας. Κανένας δεν πρόκειται να μας το χαρίσει.

Η προλεταριακή επανάσταση παραμένει πάντοτε το μεγάλο ζήτημα της εποχής μας. Μόνο αυτή μπορεί να σαρώσει τον παλιό κόσμο και πάνω στα συντρίμμια του να χτίσει ένα νέο κόσμο, της δουλειάς, της αλληλεγγύης, της αδελφοσύνης, έναν κόσμο που τα αγαθά θ' ανήκουν σ' αυτούς που τα παράγουν, έναν κόσμο κομμουνιστικό.

Ο δικός μας δρόμος

Η οικονομική κρίση μεγεθύνει και τη σαπίλα του πολιτικού και συνδικαλιστικού εποικοδομηματος. Ενός εποικοδομηματος που πολύ πριν το ξέσπασμα της σημερινής κρίσης είχε δείξει τα όριά του και το ρόλο του ως υπηρέτη της κεφαλαιοκρατίας.

Στο κοινοβουλευτικό επίπεδο οι ρόλοι είναι μοιρασμένοι. Η εκάστοτε κυβέρνηση αποφασίζει τα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα, η αξιωματική αντιπολίτευση την καταγγέλλει και ετοιμάζεται να πάρει τα ηνία στις επόμενες εκλογές, για να συνεχίσει την ίδια πολιτική, και η ασπική-κοινοβουλευτική αριστερά φροντίζει για τη διατήρηση της ταξικής ειρήνης, λειτουργώντας σαν αμορτισέρ και προσπαθώντας να κρατήσει το κίνημα μέσα στα πλαίσια της ασπικής νομιμότητας. Να το κρατήσει στο επίπεδο ενός κινήματος διαμαρτυρίας, εμποδίζοντάς το να ξεληχθεί σ' ένα κίνημα διεκδίκησης, σύγκρουσης και νίκης.

Εντελώς ξεφτιλισμένη είναι και η ποικιλόχρωμη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Μια σύγχρονη εργατοπατεριά της συναίνεσης, του κοινωνικού εταιρισμού, του συμβιβασμού, της υποταγής, της μικρότερης αντίστασης, της νομιμοφροσύνης, της ήττας.

♦ Μπορεί ο εργαζόμενος να ελπίζει σε βελτίωση –ή έστω σε μη χειροτέρευση– της θέσης του από την αλλαγή των κοινοβουλευτικών συσχετισμών;

♦ Μπορεί ο εργαζόμενος να ελπίζει ότι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία όλων των τάσεων θα τον οδηγήσει σε αγώνες με νικηφόρα προοπτική;

Η απάντηση είναι όχι.

Αυτό το όχι, όμως, έχει δυο άκρες.

Η μία άκρη οδηγεί στη μοιρολατρία και την παραίτηση, στην επιλογή του μικρότερου κακού, στην ανάθεση σε κάποιους άλλους να μας εκπροσωπήσουν, ν' αποφασίζουν αυτοί για λογαριασμό μας και εμείς να περιοριζόμαστε να τους χειροκροτάμε ή να τους ακολουθούμε σε πορείες που θυμίζουν κηδεία.

Η άλλη άκρη οδηγεί στην εγκατάλειψη της αδράνειας και στην ανάληψη δράσης. Στο χτίσιμο μιας **καινούργιας συλλογικότητας**. Μιας συλλογικότητας εργατικής και δημοκρατικής, με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας, στο πλαίσιο της οποίας αυτοί που θα αποφασίζουν θα είναι οι ίδιοι που θα εκτελούν τις αποφάσεις.

Μιας συλλογικότητας που θα κάνει πράξη το παλιό σύνθημα «**νόμος είναι το δικό του εργάτη**». Που δεν θα έχει σαν όριο των διεκδικησών της τις ανάγκες του καπιταλιστικού συστήματος αλλά τις ανάγκες των εργαζόμενων. Που δεν έχει σαν όριο των μορφών πώλης που χρησιμοποιεί την ασπική νομιμότητα, αλλά την ανάγκη της νίκης των εργατικών δυνάμεων πάνω στις δυνάμεις του κεφάλαιου.

Πρέπει ν' αρχίσουμε να οργανωνόμαστε όχι μόνο στο επίπεδο του εργασιακού χώρου, όχι μόνο για τις ανάγκες του άμεσου –αμυντικού εκ των πραγμάτων– αγώνα για το μεροκάματο, τις συνθήκες εργασίας, την ασφάλιση, αλλά και στο πολιτικό επίπεδο. Όχι για να γίνουμε κομμάτι του κοινοβουλευτικού συστήματος και των θεσμών του, αλλά για να πάρει πάλι σάρκα και οστά ο αγώνας για την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού. **Η πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης, πέρα από τα στενά όρια του αγώνα για την προστασία από τον ηθικό και φυσικό εκφυλισμό του καπιταλισμού, είναι όρος για την οικοδόμηση ενός επαναστατικού εργατικού κινήματος με προοπτική νίκης.**

Καμιά συνυπευθυνότητα καμιά συνδιαχείριση

Αυτές τις μέρες, που η κυβέρνηση μαζί με την τρίκα των «επιτηρητών» ετοιμάζουν τη νέα, πολύχρονη επίθεση ενάντια στα πιο στοιχειώδη δικαιώματα των εργαζόμενων και των νέων, έχει μπει μπροστά ένα γκεμπελιστικός προπαγανδιστικός μηχανισμός, Προσπαθούν να μας πείσουν ότι «όλοι φταίμε», «όλοι συνηθίσαμε στη διαφθορά», ότι «δεν υπάρχει άλλη λύση», ότι «αν δεν δεχτούμε το ΔΝΤ θα χρεοκοπήσουμε και δεν θα υπάρχουν λεφτά για μισθούς και συντάξεις» και τα λοιπά.

Το παραμύθι της συνυπευθυνότητας, της συνδιαχείρισης και της κοινωνικής συναίνεσης πρέπει να τελειώσει από τη δική μας μεριά. Δεν φταίμε όλοι για την κρίση, φταίνε οι καπιταλιστές και το σύστημά τους. Δεν υπήρξαμε ποτέ συμμετοχοί στα κέρδη. Ούτε μοιραστήκαμε τις μίζες. Να τελειώσει και το παραμύθι «δεν υπάρχουν λεφτά». Γύρω μας λάμπει ο προκλητικός πλούτος της κεφαλαιοκρατίας και των διάφορων λαμόγιων της πιάτσας, που αποτελούν παρακοιμώμενους της εξουσίας. Αυτή τη στιγμή το ελληνικό κράτος δανειζεται με τοκογλυφικά επιτόκια, όχι για να πληρώσει μισθούς και συντάξεις, αλλά για να πληρώσει τα παλιότερα τοκογλυφικά δάνεια. Οι μερίδες του ξένου και ντόπιου κεφάλαιου που δανειζουν το ελληνικό κράτος έχουν βγάλει δεκάδες φορές τα αρχικά τους δάνεια. Όμως, το κεφάλαιο λιμνάζει και ο καλύτερος τρόπος για να επενδυθεί είναι η τοκογλυφία. Το κεφάλαιο είναι αχόρταγο και απαιτεί να ισοπεδωθεί κάθε εργατικό δικαίωμα, προκειμένου να εξασφαλίσει το μέγιστο κέρδος. Αυτό ακριβώς συμβαίνει με το ελληνικό κρατικό χρέος τους τελευταίους μήνες.

Επειδή δεν είμαστε συνυπεύθυνοι για την κρίση, δεν θα γίνουμε συνυπεύθυνοι και για τη διαχείρισή της. Εμείς πρέπει να είμαστε υπεύθυνοι μόνο για την υπεράσπιση των δικών μας συμφερόντων. Αν δεν υποχωρήσουμε, αν αποκρούσουμε την επίθεση σε βάρος μας, θα βρουν αυτοί τρόπους να διαχειριστούν και το χρέος και

■ Εκστρατεία «κινεζοποίησης» του ελληνικού προλεταριάτου

Για ένα πιάτο ρύζι;

Το Σαββατοκύριακο, αμέσως μετά την εργατική Πρωτομαγιά, είναι πιθανότατο να πληροφορηθούμε το νέο «τριετές πρόγραμμα» που η κυβέρνηση Παπανδρέου θα έχει συμφωνήσει με την «τρίοικα» των επιτηρητών του ΔΝΤ, της Κομισιόν και της ΕΚΤ. «Είμαστε πολύ κοντά σε μια συνολική συμφωνία... με μεγάλη άνεση, θα έλεγα, θα φτάσουμε εκεί» (στην Κυριακή), δήλωσε ο Παπακωνσταντίνου στο Mega. Σ' αυτό συνηγορούν όχι μόνο η βιασύνη της ελληνικής κυβέρνησης να δανειστεί για να αναχρηματοδοτήσει το ομόλογο που λήγει στις 19 Μάη, αλλά και η επέκταση της «κερδοσκοπικής» επίθεσης και εκτός ελληνικών συνόρων, που δημιουργεί κινδύνους απώλειας του ελέγχου, γεγονός που έχει θορυβήσει όλες τις ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες. Ακόμη και το Βερολίνο, που θα ήθελε μερικές ακόμη μέρες «σκληρών» δηλώσεων της Μέρκελ (ενώ ο Σόμπλε θα ετοίμαζε ήσυχα-ήσυχα το γερμανικό «πακέτο» δανεισμού προς την Ελλάδα), προκειμένου να εξυπηρετηθούν οι προεκλογικές ανάγκες του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος.

Πόσο λεπτομερές θα είναι το «τριετές πρόγραμμα» που θα ανακοινωθεί δεν είμαστε σε θέση να το γνωρίζουμε. Κατά τη γνώμη μας, όμως, δεν έχει και ιδιαίτερη σημασία. Σίγουρα θα υπάρχουν κάποια άμεσα μέτρα, κάποια άλλα που θα αναφέρονται την επόμενη διετία και κάποια που θα περιγράφονται γενικά, ως κατευθύνσεις. Οι γκαουλάιτερ του διεθνούς κεφαλαίου έχουν πείρα από διαχείριση τέτοιων υποθέσεων, ώστε να μπορούν να διαχωρίζουν το άμεσο από το μεσοπρόθεσμο. Αλλωστε, δεν θα φύγουν. Εδώ θα μείνουν και θα παρακολουθούν μήνα με

μήνα την πορεία, ώστε να μπορούν να παρεμβαίνουν και να υποδεικνύουν-απαιτούν νέα μέτρα άμεσης απόδοσης.

Οι μαγικές λέξεις που κατακλύζουν την προπαγάνδα των ημερών είναι «εξειδίκευση» και «ανταγωνιστικότητα». «Το τριετές πρόγραμμα που ήδη έχουμε, αυτό θα ενισχυθεί και θα γίνει πιο επιχειρησιακό, με συγκεκριμένα ορόσημα και κριτήρια που από κοινού αποφασίζουμε με την ΕΕ, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ», διημήνυσε από την έδρα του ΔΝΤ στην Ουάσινγκτον ο Παπακωνσταντίνου, εξηγώντας τι σημαίνει «εξειδίκευση». Οι λέξεις έχουν από καιρό χάσει το νόημά τους στο στόμα των απατεώνων της αστικής πολιτικής. Πίσω από την αθώα λεξούλα «εξειδίκευση» κρύβεται η εκπόνηση ενός νέου προγράμματος, πιο επιθετικού ενάντια στα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα. Ενός προγράμματος μέσω του οποίου θα επιχειρηθεί να εξοικονομηθούν περίπου 25 δισ. ευρώ επιπλέ-

ον μέχρι το τέλος του 2012.

Πίσω από τη λέξη «ανταγωνιστικότητα» κρύβεται η επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα, οι αμοιβές των οποίων δεν έχουν άμεση δημοσιονομική επίπτωση. Δεν είναι εργοδότης τους το κράτος. Επηρεάζουν, όμως, έμμεσα και μάλιστα αρνητικά, δεδομένου ότι η μείωση του εργατικού εισοδήματος σημαίνει αφενός μικρότερη κατανάλωση, άρα λιγότερους έμμεσους φόρους, και αφετέρου λιγότερες εισφορές στα ασφαλιστικά ταμεία. Ομως, η αύξηση του ποσοστού του κέρδους για το κεφάλαιο είναι στόχος υπέρτερος από το αρνητικό δημοσιονομικό αποτέλεσμα, το οποίο θα επιχειρήσουν να το αντισταθμίσουν με μεγαλύτερη αντιλαϊκή φορολογία (έμμεσοι φόροι, δηλαδή ΦΠΑ και ειδικοί φόροι κατανάλωσης).

Ομως, όσα μέτρα ανακοινωθούν τώρα δεν θα είναι παρά το προσανάκρουσμα αυτών που θα ακολουθήσουν τα επό-

μενα χρόνια. Μας έχουν βάλει σ' ένα βαρέλι χωρίς πάτο και μας σπρώχνουν συνεχώς προς τα κάτω. Το πρόβλημα του χρέους είναι πρόβλημα καταλήστευσης του ελληνικού λαού από το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο και τη ντόπια κεφαλαιοκρατία, η οποία επίσης τοποθετεί κεφάλαια στις παρασιτικές δραστηριότητες διάφορων ευαγών ιδρυμάτων που ονομάζονται hedge funds.

Βγήκε την Τρίτη ο εκπρόσωπος Τύπου του Καρατζαφέρη και δήλωσε πως οι επιτηρητές της «τρίοικας» αποκάλυψαν στον αρχηγό του, ότι «το δημόσιο χρέος της Ελλάδας θα φτάσει το 150% του ΑΕΠ την επόμενη τριετία, όποια μέτρα κι αν εφαρμόσει η κυβέρνηση». Ουδείς από την κυβέρνηση τον διέψευσε. Το έκαναν γαργάρα. Ο Καρατζαφέρης απλά επιβεβαίωσε αυτό που εδώ και καιρό γράφεται στο διεθνή οικονομικό Τύπο. Όταν στραγγίζουν το εισόδημα των εργαζόμενων και ταυτόχρονα εκτινάσσουν τη φορολογία στα ύψη, είναι αναμενόμενο η οικονομία να βυθιστεί σε μεγαλύτερη «ύφεση» και το ΑΕΠ να πέσει. Όταν το κράτος υποχρεώνεται να δανειστεί με καθαρά τοκογλυφικά επιτόκια (τοκογλυφικό είναι και το 5% στην τριετία - 6% στην τετραετία που προβλέπει ο μηχανισμός «στήριξης»), το χρέος θα αυξάνεται αντί να μειώνεται. Μεγαλώνει ο αριθμητής (χρέος), μικραίνει ο παρονομαστής (ΑΕΠ), αυξάνει το κλάσμα (χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ).

Αυτή η εξέλιξη θα οδηγήσει σε νέα αντεργατικά-αντιλαϊκά μέτρα. Όχι για τρία, αλλά για πολύ περισσότερα χρόνια. Σε μέτρα που θα προωθούν την «κινεζοποίηση» του ελληνικού προλεταριάτου. Οι πιστωτές θα παίρνουν τα τοκογλυφικά τους κέρδη από το κράτος και οι καπιταλιστές της ντόπιας οικονομίας θα έχουν επίσης τη δυνατότητα να αποκομίζουν το μέγιστο κέρδος σε μια έστω και στενότερη εσωτερική αγορά, ενώ παράλληλα θα ξεπουλιούνται τα «φιλέτα» της κρατικής περιουσίας. Αν καταφέρουν να διαμορφώσουν και εδώ συνθήκες «βαλκανικής ενδοχώρας», τότε θα μπορούν να ελπίζουν και σε αύξηση των εξαγωγών. Σε κάθε περίπτωση, όμως, η επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη θα είναι συνεχής και ανελέητη.

Το μόνο πραγματικό ερώτημα, λοιπόν, είναι αν η εργατική τάξη της Ελλάδας θα δεχτεί να ζει «με ένα πιάτο ρύζι» ή θα ξεσηκωθεί και θα σαρώσει καπιταλιστές και διαχειριστές.

■ Με την τακτική του Χότζα

Και ξαφνικά, οι εργαζόμενοι απέκτησαν... μεγάλο σύμμαχο. Είναι ο πρόεδρος του ΣΕΒ Δ. Δασκαλόπουλος, ο οποίος την περασμένη Τρίτη συναντήθηκε με την «τρίοικα» των επιτηρητών ΔΝΤ-Κομισιόν-ΕΚΤ και αμέσως μετά δήλωσε ότι «δεν χρειάζεται να υπάρξουν μειώσεις μισθών στον ιδιωτικό τομέα». Η δήλωση είχε, βέβαια, και ουρά: «Αρκεί να γίνουν οι αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές που θα απελευθερώσουν την επιχειρηματική δράση από την ασφυξία που της προκαλεί το Κράτος».

Ποιος είναι αυτές οι «διαρθρωτικές αλλαγές» που θα «απελευθερώσουν» τους καπιταλιστές από την «ασφυξία»; Είναι το λεγόμενο «μη μισθολογικό κόστος εργασίας» και η «ευελιξία» στην αγορά εργασίας. Οι καπιταλιστές θέλουν να μπορούν να προσλαμβάνουν εργαζόμενους με μισθούς και μεροκάματα κατώτερα από τα βασικά της ΕΓΣΣΕ. Θέλουν να καταρτηθεί το όριο στις ομαδικές απολύσεις. Θέλουν μεγαλύτερη ασυδοσία στην «εκ περιτροπής» εργασία και τη «διευθέτηση». Θέλουν να εξισωθούν οι αποζημιώσεις και των λεγόμενων «υπαλλήλων» με τις εξευτελιστικές αποζημιώσεις των «εργατοτεχνιτών».

Ας τ' αφήσουμε, όμως, αυτά και ας επικεντρωθούμε μόνο στο ζήτημα των μισθών. Δημοσιοποιώντας την αντίρρηση του στην κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού, ο ΣΕΒ ταυτόχρονα πρότεινε να παγώσουν οι αυξήσεις για φέτος σε όλο τον ιδιωτικό τομέα. Πάει, δηλαδή, με την τακτική του Χότζα, ώστε στο τέλος οι εργαζόμενοι να είναι και ευχαριστημένοι με μηδέν αυξήσεις (παρά τα φορολογικά χαράτσια, παρά τα τριήμερα και τα τετράημερα που κάνουν θραύση, παρά την αύξηση της ανεργίας που επιβαρύνει τις εργατικές οικογένειες με τη συντήρηση των άνεργων μελών τους).

Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε πόσο αποφασιστικοί είναι οι «επιτηρητές» σ' αυτό το θέμα. Μπορεί στο τέλος να πειστούν ότι μια τέτοια απόφαση αυτή τη στιγμή θα διακινδύνευε μια έκρηξη των εργαζόμενων, που θα έβαζε σε κίνδυνο ολόκληρο το καινούργιο «σταθεροποιητικό» οικοδόμημα που ετοιμάζουν μαζί με την κυβέρνηση. Ακόμα, όμως, και αν δεν ανακοινωθεί για φέτος ένα τέτοιο μέτρο, θα ανακοινωθεί την επόμενη διετία, όπως μπορείτε να διαπιστώσετε διαβάζοντας τις διπλανές στήλες.

Αν πάλι οι επιτηρητές απαιτήσουν και επιβάλλουν και αυτό το μέτρο, οι καπιταλιστές θα έχουν το άλλοθι ότι αυτοί δεν συμφώνησαν και θα ρίξουν την ευθύνη στην κυβέρνηση, η οποία από την πλευρά της θα υποστηρίξει πως έκανε ό,τι μπορούσε, αλλά είναι τόσο δεινή η διαπραγματευτική θέση της χώρας που δεν μπόρεσε να το αποτρέψει.

■ Γλείφουν τους καπιταλιστές

Μια αισχρή, γλειφιματική επιστολή έστειλε την Τετάρτη η ΓΣΕΕ προς τις καπιταλιστικές οργανώσεις, ζητώντας τους να συναντηθούν σύντομα για να υπογράψουν ΕΓΣΣΕ.

Κάνοντας αναφορά στις απαιτήσεις της «τρίοικας» των επιτηρητών, η ΓΣΕΕ διαφοροποιεί τους καπιταλιστές, λες και το ΔΝΤ, η ΕΕ και η ΕΚΤ δεν ενεργούν για λογαριασμό των καπιταλιστών, αλλά για λογαριασμό κάποιων αόρατων κέντρων. Λες και από τα μέτρα που θα επιβάλλει η επιτήρηση δεν θα ωφεληθούν οι καπιταλιστές αλλά κάποιοι άλλοι. «Με τις δηλώσεις σας και εσείς -γράφουν στην επιστολή- φαίνεται να συμφωνείτε ότι αφενός ο Ιδιωτικός Τομέας δεν παράγει ελλείμματα και αφετέρου ότι η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας της χώρας δεν εδράζεται στο -χαμηλό- κόστος εργασίας». Προτείνουν, δε, συνάντηση «το συντομότερο δυνατό προκειμένου να συμφωνήσουμε την υπογραφή ΕΓΣΣΕ ως καταλυτικό μήνυμα ότι οι συνταραμμένες διαδικασίες των συλλογικών διαπραγματεύσεων και τ' αποτελέσματα που παράγονται δεν τίθενται στη «μέγιστη» των δημοσιονομικών περιορισμών. Το διαθέσιμο εισόδημα των μισθωτών είναι το τελευταίο «ανάχωμα» στην βαθειά και παρατεταμένη ύφεση της Ελληνικής Οικονομίας. Είναι η «καύσιμη ύλη» μέχρι να επανεκκινήσει η μηχανή της ανάπτυξης με αιχμή τον ιδιωτικό τομέα της οικονομίας, ώστε ν' αντέξουν οι επιχειρήσεις, να προστατευθεί η απασχόληση, να υπάρξει ελπίδα και προσδοκία εξόδου από την κρίση».

Αυτή η επιστολή ισοδυναμεί με παράδοση άνευ όρων. Είναι το μήνυμα προς τους καπιταλιστές ότι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που μέχρι χτες το «παιζε βαρύ πεπόνι», διακόπτοντας τις διαπραγματεύσεις και απειλώντας με... απεργιακές κινητοποιήσεις, είναι έτοιμη να δεχτεί ό,τι θελήσουν οι καπιταλιστές. Το ΔΝΤ χρησιμοποιείται σαν μπαμπούλας όχι μόνο από κυβέρνηση και καπιταλιστές, αλλά και από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που πετάει λευκή πετσέτα και ρίχνει το σύνθημα «ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Το ΔΝΤ γίνεται το άλλοθι για να ξεπουλήσουν τα πάντα, επικαλούμενοι το «να αποφύγουμε τα χειρότερα».

Ερχονται νέες μειώσεις μισθών και απολύσεις

Στη νέα τηλεοπτική του εμφάνιση στο δελτίο του Mega ο Παπακωνσταντίνου ρωτήθηκε αν θα υπάρξουν νέες μειώσεις στις αποδοχές των εργαζόμενων στο στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα. Εδωσε την εξής απάντηση:

«Κοιτάξετε, θα υπάρξει μείωση των δαπανών στο δημόσιο τομέα. Και θα υπάρξει και μία μείωση του συνολικού μισθολογικού κόστους του δημόσιου τομέα. Γιατί αυτό το μισθολογικό κόστος σε μία χρονιά, όπως η περσινή, κυρία Τρέμη, το 2009, όπου είχαν υποτιθεί τα παγώσιμα οι μισθοί, ανέβηκε 11%. Γι' αυτό φέτος έχουμε κάνει αναστολή προσλήψεων και του χρόνου έχουμε το 5 προς 1 και τη μείωση των συμβάσεων ορισμένου χρόνου. Άρα, επιχειρούμε να κάνουμε αυτή τη μείωση του μισθολογικού κόστους συνολικά, χωρίς να πάμε σε περαιτέρω μειώσεις των μισθών».

Πώς θα γίνει παραπέρα μείωση του λεγόμενου μισθολογικού «κόστους» (παραπέρα μείωση, γιατί ό,τι έχει γίνει μέχρι στιγμής είναι δεδομένο), χωρίς μειώσεις μισθών και μαζικές απολύσεις ακόμα και συμβασιούχων αορίστου χρόνου;

το σύστημά τους. Αντίθετα, αν υποχωρήσουμε, αν φάμε το παραμύθι του «εθνικού κινδύνου», θα μας πατήσουν στο λαιμό και δε θα μπορούμε να σηκώσουμε κεφάλι.

Οδηγό της δράσης μας πρέπει να αποτελέσουν εκδηλώσεις ταξικές, ενωτικές, μαχητικές, βίαιες, ανυποχώρητες. Μόνο αυτές μπορούν να κάνουν το μαύρο μέτωπο των καπιταλιστών και των αστών πολιτικών να υποχωρήσει.

Δεν πρέπει, όμως, να ξεχνάμε κάτι. Το πιο σημαντικό. Η ζωή μας κι ο αγώνας μέσα στα όρια του καπιταλιστικού συστήματος είναι σαν του Σίσυφου. Κερδίζουμε κάτι σήμερα, θα μας το πάρουν αύριο. Αποκρούουμε μια επίθεση σήμερα, θα επανέλθουν με νέο τρόπο αύριο. Έχει τη σημασία του ο αμυντικός αγώνας. Γιατί μας επιτρέπει να ζήσουμε. Να ζήσουμε πώς, όμως; Μίζερα και χωρίς την αξιοπρέπεια που παριάζει στους δημιουργούς του κοινωνικού πλούτου.

Γ' αυτό και ο αμυντικός αγώνας αποκτά νόημα και ουσία μόνο όταν αποτελεί τα προεόρτια του μεγάλου αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Ας οργανωθούμε, λοιπόν. Όχι μόνο για να προστατευθούμε από την επίθεση των ημερών, αλλά για να ετοιμάσουμε την αντεπίθεσή μας. Ας οργανωθούμε **πρωτίστως πολιτικά**. Στη βάση της επαναστατικής κοσμοθεωρίας της εργατικής τάξης. Για να διεκδικήσουμε το μόνο μέλλον που μας αρμόζει: **τον κομμουνισμό**. Μια μορφή κοινωνικής οργάνωσης χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, χωρίς καπιταλιστές και εργάτες, με την πιο πλατιά δημοκρατία για τους ανθρώπους της δουλειάς.

**ΖΗΤΩ Η
ΕΡΓΑΤΙΚΗ-ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ
ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ**

■ Πολυνομοσχέδιο υπουργείου Παιδείας

Εκπαιδευτικοί και σχολεία στο απόσπασμα

Με βασικά στοιχεία τη δραστικότητα, τη μείωση των διορισμών, τη συρρίκνωση του δημόσιου δωρεάν σχολείου, τη χειραγώγηση-πειθάρχηση και υποταγή των εκπαιδευτικών και την προσαρμογή στις απαιτήσεις της ΕΕ, όσον αφορά στη λειτουργία των σχολείων, αλλά και στη νομιμοποίηση της λειτουργίας των κολεγίων, το πολυνομοσχέδιο-σκούπα του υπουργείου Παιδείας κατατέθηκε «νύχτα» (κυριολεκτικά και μεταφορικά) στη Βουλή, την περασμένη Δευτέρα.

Η Διαμαντοπούλου ισχυρίστηκε ότι το πολυνομοσχέδιο υπηρετεί τη βασική αρχή «πρώτα ο μαθητής», ασελγώντας πάνω στη νοημοσύνη μας. Αρκεί να αναλογιστούμε την ελλιπέστατη, πολλές φορές και άθλια, υλικοτεχνική υποδομή των σχολείων, την υποχρηματοδότηση της εκπαίδευσης (το λογιστικό τρικ του 1 δις. ευρώ στην Παιδεία πολύ γρήγορα έγινε καπνός), τα υπέρογκα ποσά που πληρώνει από την τσέπη της η οικογένεια για τις σπουδές των παιδιών της, τους κακοπληρωμένους εκπαιδευτικούς, τις περικοπές στους πενιχρούς μισθούς τους, τα χιλιάδες κενά στα σχολεία κάθε χρόνο, τη στελέχωση τους με εκπαιδευτικούς εργασιακού καθεστώτος γαλέρας (ωρομίσθιοι), τη στεγνή μαθησιακή διαδικασία που δε στοχεύει στη μόρφωση, αλλά στη διοχέτευση πληροφοριών και στη «βελτίωση των απαραίτητων για τον 21ο αιώνα δεξιοτήτων», όπως ισχυρίζεται το σχέδιο για το «νέο σχολείο», τα ακατάλληλα σχολικά βιβλία, που δεν ανταποκρίνονται στο επίπεδο των μαθητών, τις οδηγίες για 30ρια τμήματα από τη νέα χρονιά, τις συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων που προοιωνίζει το σχέδιο «Καλλικράτης», την υπολειποργία των τάξεων υποδοχής, της ενισχυτικής διδασκαλίας και πάει λέγοντας.

Τρεις είναι οι ενότητες-κλειδιά του πολυνομοσχεδίου που αλλάζουν άρδην το τοπίο, ανασύροντας φαντάσματα αποκρουστικά από τα σκουριασμένα μπαούλα της εκπαίδευσης:

Τρόπος πρόσληψης εκπαιδευτικών

Ο στόχος είναι ο δραστηριότερος περιορισμός των μόνιμων διορισμών στην εκπαίδευση. Το επιτάσσει το Σύμφωνο Σταθερότητας, αλλά και το ΔΝΤ, του οποίου πολύ σύντομα θα γευτούμε τη γλύκα των εντολών του.

Αμέτρητες οι Συμπληγάδες, που πρέπει να διαβούν οι εκπαιδευτικοί για να «κατοχυρώσουν» (;) (ακόμα και αυτός ο διορισμός τίθεται εν αμφιβολία με την επιβολή της αξιολόγησης) μια θέση στο δημόσιο σχολείο. Καταρχήν, ως βασική προϋπόθεση για το διορισμό σε θέσεις μόνιμου εκπαιδευτικού προσωπικού ή την πρόσληψη αναπληρωτών, πέραν του προβλεπόμενου τίτλου σπουδών, τίθεται αποκλειστικά η επιτυχία σε διαγωνισμό του ΑΣΕΠ. Για να συμμετάσχει, όμως, κανείς σε διαγωνισμό του ΑΣΕΠ απαιτείται η εξασφάλιση Πιστοποιητικού Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας. Το εν λόγω Πιστοποιητικό δεν παραπέμπει σε αναμόρφωση

των βασικών προγραμμάτων σπουδών των λεγόμενων καθηγητικών σχολών, με τον εμπλουτισμό τους με παιδαγωγικά μαθήματα και μαθήματα διδακτικής, όπως ίσως φαντάζεται κανείς λογικά σκεπτόμενος. Αποχτιέται είτε με την επιτυχή παρακολούθηση ειδικού προγράμματος τουλάχιστον εξαμηνιαίας διάρκειας, το οποίο θα προσφέρουν τα ΑΕΙ μετά την αποφοίτηση, είτε με την κατοχή μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών ή διδακτορικού διπλώματος στις επιστήμες της αγωγής (η κατοχή πτυχίου παιδαγωγικών τμημάτων ΑΕΙ θεωρείται ότι αυτοδικαίως περιέχει και το εν λόγω Πιστοποιητικό). Αντιλαμβάνεστε ότι μια τέτοια ρύθμιση συνεπάγεται και την καθιέρωση διδάκτρων, ενώ ο αριθμός αυτών που τελικά θα αποκτήσουν το Πιστοποιητικό, θα είναι μικρότερος από τον αριθμό αυτών που εισάγεται και αποφοιτά από τις λεγόμενες καθηγητικές σχολές.

Οι διαγωνισμοί του ΑΣΕΠ θα διεξάγονται ανά διετία και θα είναι ανοικτοί, δηλαδή δεν θα προκρίνεται συγκεκριμένος αριθμός θέσεων. Με τον τρόπο αυτό, το υπουργείο αποδεδειγμένα από την κάλυψη συγκεκριμένου αριθμού θέσεων μέσα στη διετία και από την καλλιέργεια προσδοκίων διορισμού στους εκπαιδευτικούς. Ταυτόχρονα επανεξετάζεται ο τρόπος διεξαγωγής του διαγωνισμού, τα γνωστικά αντικείμενα, η εξεταστέα ύλη ανά ειδικότητα, ο τρόπος επιλογής των θεμάτων, κ.λπ. Ομιζούμε ότι η Διαμαντοπούλου ανακοίνωσε ότι θα υπάρχει έμφραση στο παιδαγωγικό και διδακτικό μέρος. Η συνολική βαθμολογία του υποψήφιου προκύπτει από τον μέσο όρο βαθμολογίας σε όλες τις θεματικές ενότητες. Η βαθμολογική βάση επιτυγχάνεται εφόσον ο υποψήφιος συγκεντρώσει μέσο όρο βαθμολογίας τουλάχιστον 55 μονάδες, με βαθμολογική κλίμακα από το 1 έως το 100 και λαμβάνει τουλάχιστον 50 μονάδες σε κάθε θεματική ενότητα.

Η επιτυχία, όμως, στο διαγωνισμό δε σημαίνει ταυτόχρονα και διορισμό, αλλά τοποθέτηση σε λίστα αναμονής-πίνακα. Η κατάταξη στον πίνακα θα προσδιορίζεται από τις μονάδες που συγκέντρωσαν οι υποψήφιοι στο διαγωνισμό, από ακαδημαϊκά κριτήρια, από την προϋπηρεσία τους ως εκπαιδευτικών και από κοινωνικά κριτήρια (αναπηρία, πολύτεχνες οικογένειες, κ.λπ.). Ως ακαδημαϊκά κριτήρια θεωρούνται: ο βαθμός πτυχίου, η γλωσσική ικανότητα, η πιστοποιημένη γνώση χειρισμού Η/Υ, τα μεταπτυχιακά, το διδακτορικό, δηλαδή γνώσεις που αποκτήθηκαν με προσωπική ευθύνη του καθενός, με πολύ κόπο και καταβολή ζεστού χρήματος. Από τη ρύθμιση βγαίνουν σαφώς ευνοημένοι οι γόνιμοι οικογενειών προερχόμενοι από σχετικά εύπορα στρώματα. «Η προϋπηρεσία είναι σαφώς απαξιωμένη -όπως σημειώνουν το Συντονιστικό των Ωρομίσθιων και οι Αδιόριστοι Εκπαιδευτικοί-, αφού με το νέο τρόπο μοριοδότησης 18 μήνες πραγματικής δουλειάς στο σχολείο ισούνται με τη γνώση μιας ξένης γλώσσας συν ecdl, ενώ το ανώτατο σύνολο μορίων προ-

ϋπηρεσίας μπορεί κανείς να το αποκτήσει με 42 χρόνια ωρομισθίας ή 7 χρόνια αναπλήρωσης πλήρους ωραρίου». Κυνικό το υπουργείο Παιδείας, αφού χρησιμοποίησε στο έπακρον αυτούς τους παρίες της εκπαίδευσης, που μάζευαν σπυρί-σπυρί την προϋπηρεσία τους γυρνώντας όλη την Ελλάδα (θεωρώντας τους ικανούς και άξιους να διδάξουν στα σχολεία), τώρα τους πετάει στα συμμένες λεμονόκουπες.

Τα κενά στα οποία θα διορίζονται οι εκπαιδευτικοί θα ανακοινώνονται κάθε έτος, το πρώτο δεκαπενθήμερο του Ιουλίου. Η ευθύνη του ορισμού των κενών περνά στους διευθυντές εκπαίδευσης, οι οποίοι σε συνεργασία με τους διευθυντές των σχολικών μονάδων καταρτίζουν την «κάρτα του σχολείου», όπου θα παρουσιάζονται όλα τα επιμέρους χαρακτηριστικά κάθε σχολείου. Οι διευθυντές εκπαίδευσης θα έχουν τον τελικό λόγο για το πόσα τμήματα, τάξεις, κατευθύνσεις, κ.λπ. θα λειτουργήσουν το επόμενο σχολικό έτος σε κάθε σχολείο. Σε κάθε περίπτωση για τον υπολογισμό των κενών θέσεων και των λειτουργικών αναγκών, θα προηγούνται: οι συμπύξεις των τμημάτων με κατεύθυνση τα 30ρια τμήματα, η υποχρεωτική ανάθεση υπερωριών (μέχρι και 5 ώρες) σε εκπαιδευτικούς, η ανάληψη δεύτερης ειδικότητας από εκπαιδευτικούς (π.χ. η καθηγήτρια Αγγλικών θα κάνει και Ιστορία), η δυνατότητα διδασκαλίας μαθημάτων με δεύτερη ανάθεση, η εξάντληση του υποχρεωτικού ωραρίου όλων των εκπαιδευτικών, η χρήση κυλιόμενων ωραρίων, κ.λπ., αφού, όπως λέγεται στο «νέο σχολείο» θα υπάρξει παράταση του ωραρίου λειτουργίας του σχολείου.

Αν συνηγορήσει κανείς το γεγονός ότι οι διαγωνισμοί του ΑΣΕΠ μπορεί να μην πραγματοποιούνται ανά διετία, αφού η κυβέρνηση θα επικαλείται την πειθάρχηση σε εντολές της ΕΕ και του ΔΝΤ, και επομένως οι επιτυχόντες του προηγούμενου διαγωνισμού θα διορίζονται με το σταγονόμετρο σε βάθος χρόνου (κάτι που γίνεται ήδη με αυτούς που κρίθηκαν διοριστέοι από τον προηγούμενο διαγωνισμό, ενώ ο επόμενος μετατέθηκε για τουλάχιστον μια χρονιά -μέχρι το 2012-, αν πιστεύουμε τη Διαμαντοπούλου) και παράλληλα το γεγονός ότι πολλά μικρά σχολεία θα βάλουν λουκέτο με τον «Καλλικράτη», τότε αντιλαμβάνεται ότι το περιθώριο για μόνιμο διορισμό εκμηδενίζεται.

Το πολυνομοσχέδιο επιφυλάσσει ακόμη μια τιμωρία για τον νέο εκπαιδευτικό, που θα πετύχει να διοριστεί ως μόνιμος στο δημόσιο σχολείο. Τον υποχρεώνει να μείνει τουλάχιστον για τρία χρόνια στην Κωλοπετινίτσα του πρώτου διορισμού του. Λογαριάστε ότι πολλοί από αυτούς τους εκπαιδευτικούς έχουν ήδη δημιουργήσει οικογένεια και ότι οι μισθοί τους είναι μισθοί πείνας, για να αντιληφθείτε τη βαρβαρότητα του μέτρου. Παράλληλα, το νομοσχέδιο καθιερώνει την υποχρεωτική διετία στην οργανική θέση για τον εκπαιδευτικό που επιθυμεί μετάθεση.

Η Οδύσσεια των βασάνων, όμως, δεν έχει τέλος. Ο νεοδιοριζόμενος εκπαιδευτικός δεν κατοχυρώνει αυτόματα τη θέση του. Το νομοσχέδιο ενεργοποιεί το θεσμό του «δόκιμου εκπαιδευτικού» επί διετίας. Ο νεοδιοριζόμενος παρακολουθεί στενά από το σχολικό σύμβουλο, το διευθυντή της σχολικής μονάδας και τον Μέντορα, ο οποίος είναι εκπαιδευτικός που υπηρετεί στην ίδια σχολική μονάδα ή την ίδια ομάδα σχολείων και έχει μεγάλη εκπαιδευτική και διδακτική εμπειρία (αναζητούνται ρουφιάνοι μέσα από τους κόλπους της βάσης των εκπαιδευτικών, οι οποίοι προφανώς θα προσβλέπουν σε ανελίξη). Στο τέλος αξιολογείται από την τριόικα και κρίνεται αν θα παραμείνει στην τάξη ή θα υποστεί τις συνέπειες των παραγράφων 5 και 6 του Κεφαλαίου Α του άρθρου 16 του νόμου 1566/1985. Οι διατάξεις αυτές ορίζουν με σαφήνεια ότι «εκπαιδευτικοί που κρίνονται μη προακτιέοι δυο φορές συνεχία ή τρεις φορές σε διάφορα χρονικά διαστήματα, παραπέμπονται με απόφαση του νομάρχη στο κεντρικό υπηρεσιακό συμβούλιο με το ερώτημα της απόλυσης», ενώ «αν το κεντρικό υπηρεσιακό συμβούλιο διαπιστώσει ότι ο κρινόμενος δεν είναι κατάλληλος για το έργο του εκπαιδευτικού, κρίνεται όμως επαρκής για την προσφορά διοικητικής υπηρεσίας, μπορεί να αποφασίσει τη μετάταξή του σε προσωρινή θέση διοικητικού προσωπικού των διευθύνσεων ή γραφείων της εκπαίδευσης...».

Η αξιολόγηση του νεοδιοριζόμενου, που αποτελεί και τον αδύναμο κρίκο σ' αυτή τη φάση, είναι η Κερκόπορτα για την άρση της μονιμότητας. Το υπουργείο Παιδείας σκόπιμα αρχικά αναφερόταν μόνο στη μετάταξη, όμως, όταν ήρθε η ώρα του νομικού κειμένου, η αλήθεια βγήκε στο φως. Πονηρά σκεπτόμενη η κυβέρνηση, διά τον φόβο των Ιουδαίων (ο επιθεωρητισμός προκαλεί πάντοτε ρίγη και σκληρές αναμνήσεις), αποφεύγει να ορίσει στο πολυνομοσχέδιο τα «ειδικότερα προσόντα των μεντόρων, τον τρόπο επιλογής τους, τα ειδικότερα καθήκοντά τους, καθώς και κάθε αναγκαία λεπτομέρεια». Παραπέμπει τη ρύθμιση σε Υπουργική Απόφαση, ενώ και τα «όργανα, η διαδικασία και τα ειδικότερα κριτήρια μονιμοποίησης των νεοδιοριζόμενων» θα καθοριστούν με σχετικό ΠΔ.

Το πολυνομοσχέδιο εισάγει και το θεσμό του αναπληρωτή με μειωμένο ωράριο (από 4 έως 16 ώρες). Η μισή δουλειά σαφώς οδηγεί και στο μισό μισθό, αλλά με αυξημένες υποχρεώσεις (εφημερίες, επιτηρήσεις, κ.λπ.), που δεν τις αναλάμβανε ως τώρα ο ωρομίσθιος εκπαιδευτικός. Η κυβέρνηση είχε δεσμευτεί προεκλογικά για την κατάργηση των ωρομίσθιων, γι' αυτό και τώρα προσπαθεί να ξεγελάσει τους χαχόλους μετατρέποντας τον αναπληρωτή σε ωρομίσθιο. Και βέβαια παραμένει και ο «γνήσιος» ωρομίσθιος, για την πρόσληψη του οποίου επιβάλλεται η επιτυχία στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ.

Οι μεταβατικές διατάξεις του νο-

μοσχεδίου, που υποτίθεται ότι θα κάλυπταν τους δεκάδες χιλιάδες εκπαιδευτικούς που σταλίζουν στους πίνακες προϋπηρεσίας, έχουν μηδενική αξία. Καταρχήν, οι ισχύοντες ενιαίοι πίνακες προσωρινών αναπληρωτών παύουν να τροφοδοτούνται με νέα στοιχεία προϋπηρεσίας από 1/7/2010. Για την επόμενη διετία (έως και το σχολικό έτος 2011-12) οι διορισμοί μόνιμων και αναπληρωτών γίνονται σε ποσοστό 60% από τον πίνακα διοριστέων του ΑΣΕΠ (έχουν πετύχει δηλαδή στον διαγωνισμό. Στον πίνακα αυτό εντάσσονται και οι διοριστέοι του τελευταίου διαγωνισμού που δεν έχουν ακόμη τοποθετηθεί) και σε ποσοστό 40% από τον ενιαίο πίνακα εκπαιδευτικών με προϋπηρεσία. Αν μετρήσει κανείς το γεγονός ότι οι διορισμοί μόνιμων εκπαιδευτικών έχουν μειωθεί κατά 50% και των αναπληρωτών κατά 70% με το Σύμφωνο Σταθερότητας και ότι οι διοριστέοι του προηγούμενου διαγωνισμού δεν έχουν ακόμη απορροφηθεί, και βεβαίως όλα αυτά που αναφέραμε παραπάνω για τον υπολογισμό των κενών θέσεων, τότε θα αντιληφθεί ότι οι ελπίδες για διορισμό έχουν ήδη εξανεμιστεί. Το υπουργείο είχε τη φιλευσπλαχνία να νοιαστεί και γι' αυτούς που δε θα προλάβουν να διοριστούν με τις μεταβατικές διατάξεις (και που θα είναι χιλιάδες). Τους έδωσε, βρ' αδερφέ, ακόμη μια ψεύτικη ελπίδα.

Σε όσους μέχρι την 1/7/2010 θα έχουν συμπληρώσει τουλάχιστον 24μηνη προϋπηρεσία, τους έδωσε το δικαίωμα να περιληφθούν στους τελικούς πίνακες κατάταξης, που θα συνταχθούν μετά την έκδοση των αποτελεσμάτων του πρώτου μετά την έναρξη ισχύος του παρόντος και του επόμενου διαγωνισμού του ΑΣΕΠ, προμοδοτούμενοι με 50 μονάδες, έστω κι αν δεν έχουν πετύχει τη βαθμολογική βάση σε διαγωνισμό του ΑΣΕΠ. Αλλά και η «μέριμνα» για διορισμό «επιπλέον» μέχρι και το σχολικό έτος 2014-2015 των εκπαιδευτικών που συμπλήρωσαν τουλάχιστον 30 μήνες προϋπηρεσίας στις 30/6/2008, είναι απάτη. Το νομοσχέδιο είναι σαφές: «εφόσον υπάρχουν εκπαιδευτικές ανάγκες».

Αξιολόγηση σχολικών μονάδων και εκπαιδευτικών

Το πολυνομοσχέδιο επαναφέρει τον μπαμπούλα του επιθεωρητισμού, με καλυμμένη μορφή. Επιλέγεται σ' αυτή τη φάση η αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας και του εκπαιδευτικού έργου, γιατί, όπως παραδέχεται το υπουργείο Παιδείας η εξωτερική αξιολόγηση μπορεί να δημιουργήσει «άγχος» στους εκπαιδευτικούς. Οι σαρωτικές αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις, η συρρίκνωση του δημόσιου σχολείου, η πλήρεια υποταγή του στην αγορά, η λειτουργία του με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια σε ζώνες που επιτρέπουν ανάλογες μορφές, η παραπέρα μερικοποίηση του νέου ανθρώπου που επιχειρείται με τη «βελτίωση των δεξιοτήτων για τον 21ο αιώνα», απαιτούν σιγή νεκροταφείου

Νέο βαρύ χαράτσι στους αγρότες

Βαρύ χαράτσι στους αγρότες ετοιμάζει η κυβέρνηση Παπανδρέου, προκειμένου να χρηματοδοτήσει τον ΕΛΓΑ. Επιβεβαιώνεται έτσι αυτό που γράφουμε εδώ και χρόνια, ότι τα δάνεια με τα οποία φόρτωναν οι κυβερνήσεις τον ΕΛΓΑ, αντί για χρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό, κάποια στιγμή θα τα φόρτωναν στις πλάτες των αγροτών.

Σε έγγραφο της Κομισιόν αναφέρεται πως η ελληνική κυβέρνηση ενημέρωσε τις υπηρεσίες της ότι «*πρόθεση των ελληνικών αρχών είναι το σύνολο του δανείου των 425 εκατ. ευρώ καθώς και του δανείου των 444 εκατ. ευρώ, ήτοι κεφάλαιο και τόκοι, να αποπληρωθεί μέσω των ειδικών ασφαλιστικών εισφορών που θα καταβάλλουν οι παραγωγοί. Προκειμένου να αυξηθούν τα έσοδα του ΕΛΓΑ, προβλέπεται αύξηση του ποσοστού της προαναφερθείσας ειδικής ασφαλιστικής εισφοράς. Με την αύξηση αυτή, εκτιμά-*

ται ότι από το 2010, τα έσοδα του ΕΛΓΑ θα ανέλθουν σε 150 εκατ. ευρώ. Οι ρυθμίσεις που αφορούν την αύξηση αυτή θα προβλεφθούν με νόμο ο οποίος θα κατατεθεί προς ψήφιση στη Βουλή κατά τη διάρκεια του έτους 2010».

Για να υπάρχει ένα μέτρο σύγκρισης αναφέρουμε ότι,

Βολεύουν τα golden boys

Θυμόσατε τον προπαγανδιστικό θόρυβο που έκανε η κυβέρνηση, όταν ψήφιζε το χοντρό «πακέτο» αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων με το πλαφόν στις αμοιβές των διοικητών, προέδρων, αντιπροέδρων και λοιπών μεγαλοστελεχών σε φορείς και επιχειρήσεις που ελέγχονται από το Δημόσιο; Ξανακοιτάζοντας το σχετικό νόμο, διαπιστώσαμε ότι η κυβέρνηση που στραγγαλίζει τα δικαιώματα των εργαζόμενων φρόντισε να βολεύει τα δικά της golden boys.

Προβλέπεται, λοιπόν, με κοινή απόφαση του υπουργού Οικονομικών και του αρμόδιου υπουργού να ξεπερνιέται το πλαφόν κατά 20% για τους πρόεδρο και αντιπρόεδρο ανεξάρτητης διοικητικής αρχής και τον διοικητή και τον πρόεδρο ΝΠΔΔ, ενώ για τους πρόεδρο και διευθύνοντα σύμβουλο ΝΠΙΔ η υπέρβαση επιτρέπεται να φτάσει μέχρι το διπλάσιο του πλαφόν.

Χρειάζεται μήπως να κάνουμε κανένα ιδιαίτερο σχόλιο; Απλά περιμένουμε πότε θα εκδοθούν οι πρώτες κοινές υπουργικές αποφάσεις.

σύμφωνα με στοιχεία από τους κρατικούς προϋπολογισμούς, οι εισφορές των αγροτών στον ΕΛΓΑ ήταν το 2009 62,4 εκατ. ευρώ και για το 2010 προϋπολογίστηκαν σε 67 εκατ. ευρώ. Πάμε δηλαδή σε υπερδιπλασιασμό, οπότε μπορείτε να καταλάβετε πόσο βαρύ θα είναι το χαράτσι.

Για ένα δολοφονημένο συνάδελφο

Η 5 Απριλίου, ημέρα Δευτέρα του Πάσχα, επίσημη αργία, ήταν για πολλούς ημέρα ξεγνιασίας, χαράς, γιορτής. Για τον ΚΟΥΜΑΡ ΒΙΤΖΑΙ, συνάδελφό μας στην ΔΙΕΚΑΤ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ, ήταν μία ακόμη οδυνηρή ημέρα. Από το πρωί θα εργαζόταν για πολλές ώρες οδηγώντας μηχανάκι μέσα στην Αττική, μεταφέροντας φαγητό σε πελάτες. Στις 15.30 μ.μ συνέβη το μοιραίο. Σκοτώθηκε όταν τον χτύπησε φορτηγό.

Ο ΚΟΥΜΑΡ ΒΙΤΖΑΙ είναι ένας ακόμη δολοφονημένος εργάτης. Ηρθε με όνειρα στο «δυτικό παράδεισο» της Ελλάδος, περνώντας σύνορα, διανύοντας ατελείωτα χιλιόμετρα από τη χώρα του την Ινδία. Εδώ όμως τον περίμενε η σκληρή πραγματικότητα. Μαύρη εργασία, ουρές για χαρτιά, ελεγκχοί, υποτιμητικά βλέμματα. Ωσπου ήρθε γι' αυτόν η ευκαιρία που νόμιζε. Προσελήφθη στη ΔΙΕΚΑΤ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ ως οικοδόμος. Επιτέλους, ένησημα, μισθός, χαρτιά, εργασία σε μεγάλη εταιρία. Αυτά όμως μόνο στην αρχή. Μετά, σκληρή πραγματικότητα. Καθυστερήσεις μισθών, άγχος, ανασφάλεια, ώσπου στις 31/12/2008 μας ανακοινώνουν ότι η ΔΙΕΚΑΤ μπαίνει σε διαδικασία πτώχευσης και δεν υπάρχει μία.

Αναγνωρισμένες επίσημα οφειλές, με ιδιόχειρες υπογραφές και σφραγίδα των αφεντικών, στον ΚΟΥΜΑΡ 4.300. Ανεπίσημα, εάν βάλουμε απλήρωτες ώρες, ελλιπή ένησημα, γύρω στις 10.000. Ποσό μικρό για έναν πλούσιο, όσο το 1/10 του αυτοκινήτου του, τεράστιο όμως για τον ΚΟΥΜΑΡ, αφού πάνω σε αυτά τα χρήματα στήριζε πολλές ελπίδες για το μέλλον του. Για να μπορεί να αντεπεξέλθει στα απλήρωτα ενοίκια και άλλες εκκρεμότητες, αναγκάστη-

κε να παραδοθεί σε ένα από τα γνωστά κάτεργα. Διανομέας με μηχανάκι, 12 ώρες ημερησίως, 7 ημέρες την εβδομάδα.

Στις 5 Απριλίου, οι φίλοι του ΚΟΥΜΑΡ μας ανακοίνωσαν το τραγικό γεγονός. Ο ΚΟΥΜΑΡ σκοτώθηκε σε «εργατικό ατύχημα». Συνάδελφός του από τη ΔΙΕΚΑΤ επικοινωνήσε μετά το θάνατό του με τη λογίστρια που διαχειρίζεται την περιουσία των αφεντικών και είναι υπάλληλος στην σύνδικο που είναι στην πτώχευση της ΔΙΕΚΑΤ, ζητώντας κάποια από τα οφειλόμενα στον ΚΟΥΜΑΡ χρήματα, για να μεταφερθεί στην Ινδία για την κηδεία του. Η λογίστρια, αφού δεν είπε ούτε συλλυπητήρια, με εντελώς αδιάφορο ύφος, σαν γνήσιο τσιράκι των αφεντικών, του είπε ότι τα αφεντικά είναι με 100 ευρώ στην τσέπη και ψάχνουν για δουλειά! Ο διευθύνων σύμβουλος είπε σε άλλον συνάδελφο που επικοινωνήσε μαζί του ότι ζει με δανεικά! Και οι δύο όμως έχουν βίλες, κότερα, εταιρίες, καταθέσεις και άλλα πολλά σε ονόματα δικών τους προσώπων, όπως όλα τα αφεντικά που πτωχεύουν τις εταιρίες τους.

Παριστάνουν ξεδιάντροπα όμως τους φτωχούς που και αυτοί υποφέρουν.

Τα χρήματα για την κηδεία και τη μεταφορά του ΚΟΥΜΑΡ στην Ινδία, συνολικά 5.000, βρέθηκαν από την αλληλεγγύη των εργατών και φίλων του. Εμείς θα θυμόμαστε πάντοτε τον ΚΟΥΜΑΡ ως φίλο, συνάδελφο, αλλά και ως έναν ακόμη δολοφονημένο εργάτη από την οικονομία του κέρδους.

Καλό σου ταξίδι ΚΟΥΜΑΡ

Συνέλευση απολυμένων ΔΙΕΚΑΤ

και καθεστώς τρόμου και υποταγής.

Το πολυνομοσχέδιο επιχειρεί να παρουσιάσει την αυτοαξιολόγηση ως μια απλή διαδικασία καταγραφής των αναγκών της σχολικής μονάδας, των εκπαιδευτικών της στόχων για κάθε χρονιά και του προγράμματος δράσης που επιλέγει για να τους υλοποιήσει (το πρόγραμμα δράσης με τους εκπαιδευτικούς στόχους καταρτίζεται στην αρχή της χρονιάς, μέχρι το τέλος του Σεπτεμβρίου και η έκθεση με την οποία αξιολογούνται «η απόδοση της σχολικής μονάδας στο σύνολό της, η επίτευξη των εκπαιδευτικών στόχων, οι επιτυχίες, αδυναμίες και τα προβλήματα», συντάσσεται στο τέλος της χρονιάς). Για να αποδείξουμε ότι δεν πρόκειται γι' αυτό, ας απαντήσουμε στο ερώτημα: τι διαφορετικό θα διαπιστώσει το υπουργείο από αυτά που γνωρίζει πολύ καλά ως τώρα, ότι δηλαδή τα σχολεία φυτοζωούν λόγω της ασφυκτικής υποχρηματοδότησης, ότι σε πολλά από αυτά, ειδικά στα μεγάλα αστικά κέντρα υπάρχουν διπλοβάρδιες, ότι υπάρχει στις υποβαθμισμένες περιοχές μεγάλος αριθμός αλλοδαπών μαθητών και μαθητών προερχόμενων από περιθωριοποιημένες κοινωνικά ομάδες, που απαιτούν ιδιαίτερη προσοχή και στήριξη (τάξεις υποδοχής, εξατομικευμένα προγράμματα, κ.λπ.), ότι στα μεγάλα αστικά κέντρα τα τμήματα είναι πολύ πληθνή, ότι τα βιβλία είναι για πέταμα (μεγάλη και απαιτητική ύλη), ότι οι εκπαιδευτικοί χρειάζονται επιμόρφωση πανεπιστημιακού επιπέδου με απόσπαση από τα διδακτικά καθήκοντα, στα νέα δεδομένα της αστικής παιδαγωγικής και της επιστήμης τους και άπειρα άλλα που μπορεί να γεμίσουν σελίδες αν τα απαριθμήσουμε;

Συνεπώς, το πρόβλημα δεν έγκειται στο γεγονός ότι το υπουργείο Παιδείας δεν γνωρίζει. Γνωρίζει και πο-

λύ καλά μάλιστα. Απλά θέλει με την αξιολόγηση να φορτώσει την ευθύνη όλων των δεινών της εκπαίδευσης στις πλάτες των εκπαιδευτικών, να τη χρησιμοποιήσει ως μοχλό χειραγώγησης τους, να αποφύγει μέσω αυτής της διαδικασίας την υποχρέωση για γενναία χρηματοδότηση του δημόσιου σχολείου, να το υποτάξει στην αγορά και να το μετατρέψει σε κτηνή «πόρρω», ώστε να επιβιώσει. Γι' αυτό, άλλωστε, θεσπίζει υποκριτικά και τη συμμετοχή των μαθητών και των γονιών στη διαδικασία της αυτοαξιολόγησης, αφού οι τελευταίοι θα κληθούν να πληρώσουν μέρος από το «μάρμαρο».

Το αποτέλεσμα θα είναι με μαθηματική ακρίβεια προδιαγεγραμμένο. Τα σχολεία, οι εκπαιδευτικοί και οι μαθητές τους θα περιοριστούν και το υπουργείο θα περιορίζει την «κάουλα» της χρηματοδότησης στα σχολεία που δεν «πιάνουν τους στόχους». Αυτό θέλει να πετύχει σε τελευταία ανάλυση η κυβέρνηση, όμως δε μπορεί να το ομολογήσει. Για μια ακόμη φορά, το υπουργείο Παιδείας προσπαθεί να κρύψει τις πραγματικές διαστάσεις της αξιολόγησης. Το πολυνομοσχέδιο παραπέμπει σε Υπουργική Απόφαση την «εξειδίκευση των στοιχείων της αξιολόγησης και τη ρύθμιση των λεπτομερειών εφαρμογής», ενώ η εφαρμογή της θα γίνει πιλοτικά από το Σεπτέμβριο. Όμως, η αρχική εισηγητική έκθεση του πολυνομοσχεδίου που παρουσίασε το υπουργείο Παιδείας πριν αυτό κατατεθεί στη Βουλή, περιγράφει σαφώς τα περίφημα «κριτήρια»: τους «πόρους» της σχολικής μονάδας, τον τρόπο διαχείρισής τους από διευθυντές-μάντζερ, την απόδοση των μαθητών, τη λειτουργία του σχολείου χωρίς χασίμο διδακτικών ωρών, τη συμμετοχή στα καινοτόμα προγράμματα. Στην τελευταία παράγραφο του σχετικού αρ-

θρου (άρθρο 32), το πολυνομοσχέδιο πετάει και τη σχετική βόμβα: «την αξιολόγηση της δράσης των σχολικών μονάδων κατά τις διατάξεις του παρόντος άρθρου ακολουθεί η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, η οποία πραγματοποιείται σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις». Οι «ισχύουσες διατάξεις» είναι ο γνωστός «νόμος Αρσένη», στον οποίο αντιτάχθηκαν με πάθος εκπαιδευτικοί και μαθητές.

Για να μην τρέφουν δε κάποιοι αφελείς αυταπάτες ότι η αξιολόγηση θα ακυρωθεί στην πράξη από την ευνοϊκή θέση που θα πάρουν κάποιοι σύμβουλοι, διευθυντές, κ.λπ. έναντι των εκπαιδευτικών, αναφέρουμε τις διατάξεις του άρθρου 26 του πολυνομοσχεδίου, οι οποίες προβλέπουν τον πέλεκο να πέφτει βαρύ επί των κεφαλών αυτών των «στελεχών της εκπαίδευσης» (απαλλάσσονται από τα καθήκοντά τους), που θα κατηγορηθούν για «πλημμελή άσκηση των υπηρεσιακών τους καθηκόντων, όπως ιδίως για αδυναμία άσκησης ελέγχου επί των υπαλλήλων, αδικαιολόγητη επιείκεια ή μεροληψία... απροθυμία εφαρμογής νέων μεθόδων οργάνωσης, λειτουργίας και αποδοτικότητας... μειωμένη ποιοτική και ποσοτική απόδοση».

Κέντρα Μεταλυκειακής Εκπαίδευσης

Το πολυνομοσχέδιο τροποποιεί διατάξεις του νόμου Στυλιανίδη για τα κολέγια, ακολουθώντας πιστά τις οδηγίες της ΕΕ. Επιλέγεται ο παραπλανητικός τίτλος των «Κέντρων Μεταλυκειακής Εκπαίδευσης» για να υποβαθμιστεί το ζήτημα, όμως για τα μαγαζιά του είδους που συνεργάζονται με πανεπιστήμια του εξωτερικού και οσονούπω (μετά τη δημοσίευση του ΠΔ για την ενσωμάτωση της ευρωπαϊκής οδηγίας, που έχει εγκριθεί ήδη

από το ΣτΕ) θα αποτελέσουν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια στη χώρα μας, ο τίτλος γίνεται «Κολέγια Μεταλυκειακής Εκπαίδευσης».

Στην εισηγητική έκθεση του πολυνομοσχεδίου, το υπουργείο Παιδείας ασκεί σκληρή κριτική στην κυβέρνηση Καραμανλή που κατήρτισε τον σχετικό νόμο, γιατί αυτός «αποτελέσει αντικείμενο κριτικής εξέτασης από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η οποία από τον Απρίλιο του 2009, εξέφρασε αντηρήσεις για τη συμβατότητα διατάξεών του, καθώς και διατάξεων των κατ' εξουσιοδότηση του υπουργικών αποφάσεων που εκδόθηκαν», ενώ αναφέρονται και η απόφαση του Κολεγίου των Επιτρόπων και η αποστολή Προειδοποιητικής Επιστολής. Το πολυνομοσχέδιο, λοιπόν, της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, ανέλαβε να διορθώσει τα «κακώς κείμενα», με τα οποία δε συμφωνούσε η ΕΕ και τα οποία ο Στυλιανίδης είχε βάλει ως περιεκτικές στο νόμο για να μας ρίξει στάχτη στα μάτια.

Δεν προβλέπεται καμιά παρέμβαση στο πρόγραμμα σπουδών των κολεγίων που συνεργάζονται με πανεπιστήμια του εξωτερικού. Αναφέρεται χαρακτηριστικά ότι «σε περίπτωση σύμπτωσης με εκπαιδευτικά ιδρύματα της αλλοδαπής... η συνδρομή του κριτηρίου αυτού (της πληρότητας του προγράμματος σπουδών) αποδεικνύεται με την υποβολή εγκεκριμένου από το εκπαιδευτικό ίδρυμα της αλλοδαπής αναλυτικού προγράμματος σπουδών, που συνοδεύεται από σχετική βεβαίωση της εθνικής αρχής διασφάλισης ποιότητας ή και πιστοποίησης». Ο νόμος δηλαδή για τη νομιμοποίηση των κολεγίων συμβαδίζει με αυτά που ορίζει επακριβώς το ΠΔ που ενσωματώνει την ευρωπαϊκή οδηγία. Το πολυνομοσχέδιο αναφέρει, (για τους

ιδίους λόγους εντυπωσιασμού και παραπλάνησης με τον Στυλιανίδη), ότι οι διδάσκοντες πρέπει να είναι κάτοχοι πτυχίου Ανώτατου Εκπαιδευτικού Ιδρύματος ή μεταπτυχιακού ή διδακτορικού τίτλου, χωρίς να ορίζει ποσότητα.

Καταργεί επίσης το Γραφείο Κολεγίων στο υπουργείο Παιδείας, που υπάγονταν στον Γενικό Γραμματέα και συνιστά Τμήμα Κολεγίων Μεταλυκειακής Εκπαίδευσης στο υπουργείο, που υπάγεται στη Διεύθυνση Ευρωπαϊκής Ένωσης του υπουργείου (για να μην αφηίνεται καμιά αμφιβολία ως προς το ποιος ασκεί τον έλεγχο και έχει το πάνω χέρι, δηλαδή το ευρωπαϊκό κεφάλαιο). Η άδεια για τη λειτουργία των κολεγίων μεταβιβάζεται στο Εθνικό Κέντρο Πιστοποίησης Συνεχιζόμενης Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΕΚΕΠΙΣ), σύμφωνα με το σχέδιο της Διά Βίου Μάθησης και της κατάρτισης του Εθνικού Πλαισίου Προσόντων.

Κατά τα άλλα, διατηρούνται οι υποτονικές διατάξεις του νόμου Στυλιανίδη για τις κτιριακές υποδομές, τους χώρους διδασκαλίας, κ.λπ., χωρίς να γίνεται καμιά αναφορά σε συγκεκριμένες προδιαγραφές (η σχετική παράγραφος του άρθρου 45 του πολυνομοσχεδίου είναι πολύ αόριστη και γενική). Όλα τούτα μαρτυρούν ότι μοναδική πρόθεση της κυβέρνησης είναι η ικανοποίηση των απαιτήσεων της ΕΕ και η απαλοιφή κάθε εμπόδιου στη δραστηριοποίηση αυτών των εκπαιδευτικών επιχειρήσεων, που θα δημιουργήσουν ντε φάκτο καθεστώς ύπαρξης ιδιωτικών πανεπιστημίων στη χώρα μας, κάτι που διακαώς επιθυμούσε ο «πρωτοπόρος» πρωθυπουργός «μας».

Γιούλα Γκεσούλη

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δέκα! Είναι ραγιαδισμός να παραμένει άπρωτος ο καπιταλισμός...

«Ο Μάιος μάς έφτασε / εμπρός βήμα ταχύ / να τον προϋπανήσουμε / παιδιά στα ουζερί». Κι αυτό διότι δεν είναι αργία, αλλά απεργία βεβαίως-βεβαίως. Και καθείς γνωρίζει τι απαιτεί το απεργιακό έθιμο. Για κείνους δε που η πρωτομαγιά είναι απλώς αργία («ουφ, κουρασθήκαμε, ψυχοπλακωθήκαμε, να ξεσκάσουμε λίγο βρε αδερφέ»), δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Απεννοχοποιημένοι θα σπεύσουν στη φύση να συλλέξουν λουλουδάκια για να πλέξουν το μαγιάτικο στεφάνι, το οποίο φέτος υπέχει και θέση διάκοσμου του απέραντου ελληνικού νεκροθαλάμου. «Δεν κινείται ουδείς» που έλεγε κι ο Harry Klynn, «χιόνι ρίχνει, βροχή ρίχνει, εσείς εκεί, ακίνητοι»...

Επετειολόγιο θα την κάνουμε σήμερα τη στήλη, αλλά αξίζει τον κόπο να δούμε τα της ημέρας, που άλλωστε αφαιρέθηκαν από το επετειολόγιο της εβδομάδας (που να χωρέσουν;). Λοιπόν, ξεκινάμε από την πρωτομαγιά του 1886 που 180.000 αμερικάνοι εργάτες διαδηλώνουν υπέρ του θωρου στο Σικάγο. Η ιστορία της πρωτομαγιάς εκτυλίχθηκε κυρίως τις επόμενες μέρες: Στις 3 του Μάη έχουμε τα γεγονότα της πλατείας Haymarket (πάντα στο Σικάγο). Η αστυνομία ανοίγει πυρ κατά εργατών του εργοστασίου McCormick σκοτώνοντας έξι. Η συνέχεια δίνεται την επόμενη μέρα, όταν βόμβα σκοτώνει επτά αστυνομικούς και τραυματίζει άλλους 66. Η αστυνομία ανοίγει πυρ τραυματίζοντας διακόσιους και σκοτώνοντας αδιευκρίνιστο αριθμό διαδηλωτών εργατών. Συλλαμβάνονται οκτώ ως πρωταίτιοι (αργότερα εκτελέστηκαν οι πέντε). Τέτοια μέρα του 1889 καθιερώνεται ο εορτασμός της εργατικής πρωτομαγιάς, ενώ το 1894 γίνεται ο πρώτος εορτασμός της στην Ελλάδα (Παναθηναϊκό Στάδιο). Το 1906, 6.000 γερμανοί εργάτες απολύονται λόγω απεργίας. Το 1906 ο 17χρονος αναρχικός Lenka Bilenkin ανατινάξει ένα αστυνομικό τμήμα γιορτάζοντας την εργατική πρωτομαγιά και το 1911 η «Federation» τη γιορτάζει με απεργία στη Θεσσαλονίκη. Την πρωτομαγιά του 1916 συλλαμβάνεται ο Karl Liebknecht για αντιπολεμικές διαμαρτυρίες και το 1924 γίνονται επεισόδια στον εορτασμό της Αθήνας (διοργάνωση από το ΚΚΕ), όπου έπεσε νεκρός ο εργάτης Παρασκευαΐδης και τραυματίστηκαν 17 άτομα. Το 1929 σκοτώνονται 31 και συλλαμβάνονται 1.200 διαδηλωτές σε επεισόδια για την πρωτομαγιά στο Βερολίνο. Το 1977, αιματηρά επεισόδια μελών των ΕΚΚΕ και «Μαχητή» έχουν ως αποτέλεσμα τον τραυματισμό 13 αστυνομικών και 23 συλλήψεις. Το 1986 καταγράφεται η μεγαλύτερη απεργία στην ιστορία της Νότιας Αφρικής: 1,5 εκατομμύριο μαύροι εργάτες απείχαν από την εργασία τους και χιλιάδες μαθητές από τα μαθήματα. Το 1977 σκοτώνονται 29 διαδηλωτές σε ταραχές στην Κωνσταντινούπολη, ενώ την πρωτομαγιά του 2001 πεθαίνει ο Μανώλης Χατζηαποστόλου -γνωστός ως «Τίγρης»- ο άνθρωπος που πήδηξε στο... Γκοτζαμάνειο τρίκυκλο μετά την επίθεση στον Γρηγόρη Λαμπράκη. Από μια αξιοσημείωτη συγκυρία, την επόμενη (2/5/2001) πεθαίνει ο άλλος Μανώλης της ιστορίας, ο επιβαίνων στο τρίκυκλο Εμμανουηλίδης!...

«Κάθε μέρα τηγανίζω πατάτες... έχω χάσει τη φαντασία μου... κι όταν ακούω "Κατερίνα" τρομάζω» (Κατερίνα Γώγου).

Ποια Ιθάκη; Ακόμα κι ο Οδυσσεύς σε δέκα χρόνια τη βρήκε! «Αλλά δεν έχει να σε δώσει πια» έλεγε ο Καβάφης, προσθέτοντας αλλού: «Καινούργιους τόπους δεν θα βρεις, δε θα βρεις άλλες θάλασσες. Η πόλις θα σε ακολουθεί. Στους δρόμους θα γυρνάς τους ίδιους. Και στες γειτονίες τες ίδιες θα γερνάς και μες στα ίδια σπίτια αυτά δ' ασπρίζεις. Πάντα στην πόλη αυτή θα φθάνεις. Για τα αλλού-μη ελπίζεις- δεν έχει πλοίο για σε, δεν έχει οδό. Ετσι που τη ζωή σου ρήμαξες εδώ στην κώχη τούτη τη μικρή, σ' όλην την γη την χάλασες».

Συγνώμη που τολμάω και σας ενοχλώ εν μέσω του βαρέος και σημαντικού έργου σας, αλλά εκεί στη ΓΣΕΕ, γιατί στις ανακοινώσεις σας γράφετε τις λέξεις «ανεργία» και «νεοφιλελεύθερες» με κεφαλαίο; Συγνώμη που ενοχλώ κι εσάς κύριε Πέτρο Κωστόπουλε, αλλά διάβασα -μάτι είναι και πέφτει όπου βρει- να λέτε «ανήκω στους είκοσι Έλληνες που έχουν ακόμα πικάπ». Επειδή δεν θυμάμαι να μας ρωτήσατε, δε γράφετε καμιά δεκαριά ακόμα από πλευράς μας;

Πώς να αποφύγουμε την επικοινωνία με εξωγήινους κυρ Hawking μου; Αυτοί μας κυβερνάνε, μας μιλάνε από τηλεοράσεως, μας ληστεύουν, μας διατάζουν, μας καθοδηγούν... Ζουν ανάμεσά μας, ακόμα και στις συντροφίες μας παρεισφύρουν και μας κοιτάνε σαν... εξωγήινοι άμα τους πούμε καμιά εξωπαραταξιακή και εξω-μαγαζιακή αλήθεια... Εύκολο το 'χεις;

«Ουφ, πλάνταξα πια... Κάθε βράδυ κλαίω!... Και το πιστόλι εκεί, γεμάτο πάνω στο τραπέζι... Τι περιμένω λοιπόν;...». Μονόλογος από το θεατρικό του Σεξ πυρ «Δε γαλέγω»...

Κοκκινোসκουφίτσα
kokinoskoufitsa@eksegersi.gr

ΥΓ: Κατερίνα, σιγά-σιγά οι έλεγχοι, μη χυθεί το γάλα...

«Τα παιδιά μας κιμάς για να τρώνε μπιφτέκια οι γιάπες» (Τζιμάκος)

■ Το ΝΣΚ επιβεβαιώνει το σκάνδαλο Φλαούνα στο υπουργείο Γεωργίας

Εκθετες οι πολιτικές ηγεσίες επί πολλά χρόνια

Ετσι που ήταν «δεμένη» η υπόθεση, δεν υπήρχε περίπτωση για διαφορετική εξέλιξη. Το Ε' τμήμα του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, κάνοντας αναφορά στις αποκάλυψεις της «Κόντρας» για το «σκάνδαλο Φλαούνα», με ομόφωνη απόφασή του εισηγείται στην πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας τα εξής:

1) Οτι η σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου του Νικ. Φλαούνα με το ελληνικό δημόσιο λύθηκε αυτοδικαίως από 2-8-1996, 15 μέρες μετά την τοποθέτησή του στη Διεύθυνση Οικονομικού Ελέγχου και Επιθεώρησης του υπουργείου, στην οποία ουδέποτε εμφανίστηκε ούτε ανέλαβε υπηρεσία. Επομένως, όσα εισέπραξε έκτοτε (μισθοί, δώρα, επιδόματα, ασφαλιστικές εισφορές) πρέπει να επιστραφούν απ' αυτόν, σε χρόνο όχι μεγαλύτερο από ένα μήνα, ως αχρεωστήτως καταβληθέντα. Μιλάμε για αποδοχές 13,5 ετών, που μαζί με τους τόκους πρέπει να συμποσούνται σε μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ.

2) Να συντάξει και να υποβάλει άμεσα στην αρμόδια εισαγγελική αρχή μηνυτήρια αναφορά, με όλα τα στοιχεία της υπόθεσης, προς άσκηση ποινικής δίωξης κατά παντός υπευθύνου.

3) Να διενεργήσει ΕΔΕ για τη διαπίστωση τυχόν πειθαρχικών παραπτωμάτων και υπευθύνων υπαλλήλων του υπουργείου.

Η υπουργός Κ. Μπατζελή έχει υποχρέωση να κάνει αμέσως δεκτή τη Γνωμοδότηση του ΝΣΚ και να μην αρχίσει πάλι τις καλυσιεργίες. Γιατί αυτή η υπόθεση πρέπει να φτάσει μέχρι το τέλος. Επειδή, όμως, αυτό το τέλος δεν θα είναι και τόσο ευχάριστο για την Κ. Μπατζελή και το κόμμα της, «φοβόμαστε» ότι η ανταποκρισή της δεν θα είναι και τόσο... ενθουσιώδης (όπως δεν ήταν και μέχρι τώρα). Εξηγούμαστε.

Είναι δυνατόν ένας υπάλληλος να μισθοδοτείται κανονικά από ένα υπουργείο επί τόσα χρόνια, ενώ αυτός κάνει τηλεοπτικές μπίζνες στην Καλαμάτα; Είναι δυνατόν τόσοι υπάλληλοι της διοίκησης να μην έχουν πάρει χαμπάρι τι γίνεται; Ή μήπως ο συγκεκριμένος υπάλληλος είχε γερές πολιτικές πλάτες και αυτό ήταν που σταματούσε κάθε έλεγχο της λαμογιάς;

Ο Ν. Φλαούνας υπήρξε δημοσιογράφος της «Αυριανής».

Ακόμη και τώρα είναι διαπιστευμένος από το συγκρότημα Κουρή στο υπουργείο Γεωργίας. Από τα επίσημα έγγραφα εμφανίζεται να έχει μεταφερθεί ως πλεονάζων προσωπικό της «ΑΓΡΕΞ» το 1989 στο υπουργείο Γεωργίας. Όμως, σ' αυτά τα έγγραφα εμφανίζεται μια κραυγαλέα αντίφαση. Το ΝΣΚ αναφέρει ότι ο Φλαούνας τοποθετήθηκε στο Γραφείο Τύπου και Δημοσίων Σχέσεων με την υπ' αριθμ. πρωτ. 353355/17-10-1989 απόφαση του γενικού γραμματέα του υπουργείου, ενώ στο φάκελο που έχει σχηματιστεί υπάρχει υπηρεσιακό σημείωμα, υπογεγραμμένο από τον τότε προϊστάμενο της συγκεκριμένης υπηρεσίας Α. Σουρβίνο, που αναφέρει ότι ο Φλαούνας παρουσιάστηκε και ανέλαβε υπηρεσία στο Γραφείο Τύπου στις 21-6-1989!

Όμως, ακόμα και αν παραβλέψουμε αυτή την «αταξία», γεννάται άλλο ερώτημα. Από το 1989 μέχρι το 1996, που μεταφέρθηκε σε άλλη διεύθυνση, στην οποία ουδέποτε εμφανίστηκε, ο Φλαούνας εμφανιζόταν και ως δημοσιογράφος της «Αυριανής». Είχε ενημερώσει την υπηρεσία γι' αυτή τη δεύτερη απασχόληση; Είχε λάβει την άδειά της, όπως προβλέπεται από το νόμο; Είναι δυνατόν να μην ερευνηθεί η νομιμότητα της σχέσης Φλαούνα-Δημοσίου και για το διάστημα 1989-1996, πέραν της περιόδου 1996-2010 για την οποία όλα είναι ξεκάθαρα πλέον;

Γιατί λέμε ότι η Κ. Μπατζελή δεν είναι «ενθουσιώδης» γενικά για τη διερεύνηση αυτού του σκανδάλου; Γιατί αποδέχτηκε ασμένως την έξοδο στη σύνταξη δυο υπαλλήλων που θα έπρεπε να είναι ελεγχόμενες στην ΕΔΕ που πρέπει να γίνει, όπως εισηγείται το ΝΣΚ. Στις 18-2-2010 η υπουργός Γεωργίας με πράξη της έκανε δεκτή την αποχώρηση της Μαρίας Συγγούνα, προϊσταμένης της Διεύθυνσης Διοίκησης Προσωπικού Ιδιωτικού Δικαίου, στην οποία υπαγόταν ο Φλαούνας (ως συμβασιούχος με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου). Η συγκεκριμένη υπηρεσία είναι ελεγχόμενη για την επί 13,5 τουλάχιστον χρόνια μισθοδοσία ενός υπαλλήλου-φάντασμα. Γιατί, λοιπόν, η υπουργός επέτρεψε τη συνταξιοδότηση της προϊσταμένης της, γεγονός που δεν επιτρέπει πλέον τον έλεγχό της στο πλαίσιο ΕΔΕ;

Λίγες μέρες μετά απ' αυτό το γεγονός (την 1-3-2010), χωρίς να ξέρουμε ότι η παραίτηση Συγγούνα έχει γίνει δεκτή, αλλά γνωρίζοντας ότι η εν λόγω υπάλληλος, όπως και η Ιωάννα Χωρεμιώτη (προϊσταμένη της Γενικής Διεύθυνσης Διοικητικής Υποστήριξης, στην οποία υπάγεται η προηγούμενη Διεύθυνση), είχαν ξεκινήσει διαδικασίες για τη συνταξιοδότησή τους, απευθυνθήκαμε με επιστολή μας προς την Κ. Μπατζελή, ενημερώνοντάς την ότι οι Συγγούνα και Χωρεμιώτη είχαν χειριστεί την υπόθεση Φλαούνα και ρωτώντας την αν

προτίθεται να κάνει δεκτές τις αιτήσεις αποχώρησης από την υπηρεσία των δύο αυτών υπαλλήλων, ενώ ακόμη εκκρεμεί η έρευνα. Απάντηση στο γραπτό ερώτημά μας δεν πήραμε. Την πήραμε εμμέσως: στις 30-3-2010 με πράξη της η Κ. Μπατζελή έκανε δεκτή την αποχώρηση και της Ι. Χωρεμιώτη! Αν στην περίπτωση της Συγγούνα μπορούσε να επικαλεστεί άγνοια, στην περίπτωση της Χωρεμιώτη είχε προειδοποιηθεί και επομένως ενήργησε απολύτως συνειδητά. Η υπουργός Γεωργίας αποδέχτηκε τη συνταξιοδότηση δυο ανώτερων υπαλλήλων που χειρίστηκαν (τουλάχιστον στην τελευταία φάση του) το σκάνδαλο Φλαούνα και έτσι η ΕΔΕ δυσκολεύεται.

Γιατί το έκανε αυτό η Κ. Μπατζελή; Προφανώς, γιατί θέλει να υποβαθμίσει τη συγκεκριμένη υπόθεση και να την κλείσει με τη μορφή μιας αντιδικίας μεταξύ Φλαούνα και Δημοσίου. Όμως, ο Φλαούνας δεν είναι μια ξεχωριστή περίπτωση ενός... ταχυδακτυλουργού που κατάφερε να ξεγελάσει το Δημόσιο. Είχε πλάτες και γι' αυτό έκανε ό,τι έκανε. Υπάρχουν ευθύνες και σε διοικητικό επίπεδο και σε πολιτικό επίπεδο. Εμείς είμαστε σίγουροι ότι υπάρχουν και άλλοι «Φλαούνες» στις διάφορες κρατικές υπηρεσίες. Εμείς «έτυχε» και βρήκαμε έναν. Τους υπόλοιπους θα τους ψάξει κανείς; Όχι, γιατί η διαφθορά και το ρουσφέτι είναι ιδιον όλων των αστικών κυβερνήσεων.

Ρεφορμιστικός λαϊκισμός

Ο Λαβάνος έχει πάρει φόρα και δεν κρατιέται. Τη μια μέρα δηλώνει ότι πρέπει να απαγορευτεί η έξοδος από τη χώρα στον Παπανδρέου και τον Παπακωνσταντίνου, για να μην την ξεπουλάνε στην ΕΕ και το ΔΝΤ και την άλλη καλεί το Γιωργάκη να διαπραγματευτεί με τους Ευρωπαίους όπως ο πατέρας του. Ο Τσίπρας από τη μια ζητάει δημοψήφισμα (και καταφέρνει να περάσει τη σχετική απόφαση στην ΚΠΕ του ΣΥΝ, με τους «λαφαζανικούς» να απέχουν) και από την άλλη δηλώνει «εγώ δεν είμαι έξαλλος, δεν λέω να φύγει η κυβέρνηση!» Ο Λαφαζάνης καλεί την κυβέρνηση να πετάξει με τις κλοτσιές τους εκπροσώπους της τρίοκας ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ, αλλά όταν έρχεται η ώρα των πρακτικών προτάσεων παθαίνει γλωσσοδέτη. Πιο σίγουροι είναι οι «ανανεωτικοί», οι οποίοι ζητούν να μην αμφισβητείται η θέση της Ελλάδας στην ΕΕ, ενώ κατά τα άλλα ασκούν μια ήπια κριτική στην κυβέρνηση, καθαρά διαχειριστικού επιπέδου.

Είναι πασιδηλο πλέον πως εκεί στο ΣΥΝ αποτελούν «μια ωραία ατμόσφαιρα». Το ίδιο ισχύει και για το ΣΥΡΙΖΑ. Όμως, αν μέχρι τώ-

ρα ήταν τα «καπετανάτα» που κυρίως τους έσπρωχναν τον ένα ενάντια στον άλλο, τώβρα είναι φανερό ότι η ίδια η πραγματικότητα της κρίσης είναι αυτή που τροφοδοτεί τον εσωτερικό ανταγωνισμό. Καλός ο λαϊκισμός τύπου Λαβάνου, που δίνει «θέματα» και ανοίγει «πόρτες» στα ΜΜΕ, όμως ο ΣΥΝ είναι μια δύναμη που πιστεύει πως και ο καπιταλισμός μπορεί να γίνει ανθρωπίνος και η αστική δημοκρατία μια χαρά πολίτευμα είναι (με κάποια μερεμέτια). Πώς να σταθεί, λοιπόν, στις σημερινές συνθήκες, που ο καπιταλισμός δείχνει το πιο απάνθρωπο πρόσωπό του;

Οι αστοί ρεφορμιστές τύπου ΣΥΝ έχουν μάθει να πολιτεύονται με «θετικές προτάσεις». Τι λένε, λοιπόν, τόσο καιρό τώρα στην κυβέρνηση; Κάνουν προτάσεις διαχείρισης: Ζητήστε ευρωομόλογο, φτιάξτε μέτωπο με την Ισπανία και την Πορτογαλία και άλλες τέτοιες παπαριές. Ολ' αυτά τα έχει διαλύσει η πραγματικότητα της κρίσης, οπότε έχουν μείνει μετέωροι. Να προσφέρουν συναίνεση στην κυβέρνηση δεν μπορούν, να καλέσουν το λαό σε ξεσηκωμό με αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο επίσης δε μπορούν, οπότε παραπαίουν.

■ 50 εκατ. ευρώ στους μεγαλοξενοδόχους από τον ΟΑΕΔ

Η κάνουλα προς τους καπιταλιστές δεν κλείνει

Μπορεί οι άνεργοι να πολλαπλασιάζονται με ραγδαίο ρυθμό, μπορεί το επίδομα ανεργίας να παραμένει καθηλωμένο και να το παίρνουν όλο και λιγότεροι (σε σχέση με την αύξηση του αριθμού των ανέργων), μπορεί ο Λοβέρδος να δηλώνει κυνικά «δεν υπάρχει σάλιο», όμως όταν πρόκειται για επιχορηγήσεις προς τους καπιταλιστές τα λεφτά βρίσκονται με μοναδική ευκολία.

Στο προηγούμενο φύλλο

γράφαμε για τα 672 εκατ. ευρώ που δίνονται ως δώρο στο κεφάλαιο, δόθηκαν για την πρόσληψη ανέργων και τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας (στην πραγματικότητα, δίνεται η ευχέρεια στους καπιταλιστές να απολύουν εργαζόμενους και να προσλαμβάνουν επιδοτούμενους ανέργους). Στην απόφαση αυτή των υπουργών Οικονομικών και Εργασίας ήρθε να προστεθεί μία ακόμη, που χαρίζει 50 εκατ. ευρώ του ΟΑ-

ΕΔ στους μεγαλοξενοδόχους.

Το πρόγραμμα αυτό αφορά υποτίθεται την επαναπρόσληψη 50.000 ανέργων σε εποχικές ξενοδοχειακές επιχειρήσεις. Πρόκειται για ρύθμιση που πρωτοεισηγήθηκε η Πετραλιά και την επανέλαβε ο Λοβέρδος. Φέτος η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ την επαναλαμβάνει για δεύτερη φορά. Μη τυχόν και μείνουν παραπνοημένοι οι μεγαλοξενοδόχοι φέτος, που επίσης δεν προοιονίζεται καλή η χρο-

νιά.

Υποτίθεται ότι η επιχορήγηση θα δίνεται για να κρατήσει ο ξενοδόχος το προσωπικό για δυο παραπάνω μήνες. Υπάρχει, όμως, περίπτωση ένας καπιταλιστής να κρατήσει προσωπικό, έστω και επιδοτούμενο, ενώ δεν θα έχει πελατεία; Οχι βέβαια. Θα κάνει την κομπίνια, θα εκβιάσει τους εργαζόμενους να υπογράψουν και θα τσεπώσει το παραδάκι.

■ Φοροαπαλλογή στους μεγαλοκατασκευαστές

Αβάντες στο παραπέντε

Μέχρι και την τελευταία στιγμή έγραφε και έσβηνε στο φορολογικό νομοσχέδιο ο Γ. Παπακωνσταντίνου, βολεύοντας διάφορες ομάδες καπιταλιστών. Ξανακοιτάζοντας το φορολογικό νομοσχέδιο, όπως διαμορφώθηκε τελικά, βρήκαμε μια προσθήκη που γράφτηκε με το χέρι στο περιθώριο, για να βολέψει τους μεγαλοκατασκευαστές που έχουν απούλητα διαμερίσματα.

Το άρθρο 15 του νομοσχεδίου αναφέρεται στον ειδικό φόρο επί των ακινήτων, τον πολυδιαφημισμένο φόρο για τα ακίνητα που βρίσκονται στην ιδιοκτησία offshore εταιριών. Φυσικά, εισάγονται και εξαιρέσεις, στις οποίες έχουμε αναφερθεί. Για παράδειγμα,

μα, εξαιρούνται τα ακίνητα των ναυτιλιακών και εφοπλιστικών εταιριών. Εξαιρούνται τα ιδρύματα που επιδιώκουν «σκοπούς κοινωφελείς, πολιτιστικούς, θρησκευτικούς, εκπαιδευτικούς», για να βολεψτούν διάφοροι μεγαλόσχρημοι, αλλά και το δεσποταριάτο.

Σ' αυτή την παράγραφο, λοιπόν, προστέθηκε η εξής φράση: «Καθώς και για τα ακίνητα που αποδεδειγμένα είναι κενά ή δεν αποφέρουν κανένα εισόδημα». Το «αποδεδειγμένα» βέβαια καμιά σημασία δεν έχει, γιατί δεν υπάρχει μηχανισμός που θα ελέγξει αν ένα ακίνητο που νοικιάζεται με «μαύρα» κατοικείται ή είναι κενό. Θα βολεψτεί, λοιπόν, ένα μέρος των

φοροφυγάδων. Κυρίως, όμως, θα βολευτούν οι μεγαλοκατασκευαστές που έχουν απούλητα διαμερίσματα και δεν θέλουν να τα πουλήσουν.

Όπως είναι γνωστό, η κρίση έχει πλήξει άγρια την οικοδομή. Μένουν απούλητα διαμερίσματα ακόμη και σε περιχές με ψηλές τιμές. Θα περίμενε κανείς ότι οι τιμές θ' αρχίσουν να πέφτουν ραγδαία, όμως τέτοιο φαινόμενο δεν παρατηρείται. Οσοι μεγαλοκατασκευαστές δεν έχουν ανάγκη ρευστού, προτιμούν ν' αφήσουν διαμερίσματα και μεζονέτες απούλητα. Τα βλέπουν σαν επένδυση που θα τους αποδώσει μελλοντικά, όταν η αγορά κατοικίας αρχίσει ν' ανακάμπτει. Ερχεται, λοιπόν, η κυβέρνηση

και τους διευκολύνει να μη πληρώσουν φόρο, μολοντί αυτό που εφαρμόζουν είναι μια καθαρά κερδοσκοπική δραστηριότητα (επένδυση σε ακίνητο με την προσδοκία υψηλής απόδοσης στο μέλλον).

Η Υγεία στην κλίνη του Προκρούστη

Σαράντα λεφτά όλα κι όλα έμειναν στο γραφείο της Ξενογιαννακοπούλου οι ελεγκτές της «τρίκα». Τι να προλάβουν να ελέγξουν σ' αυτόν τον χρόνο. Απλά, μετέφεραν στην υπουργό τις εντολές τους σε γενική μορφή και σε μια επόμενη φάση θα ασχοληθούν πιο συγκεκριμένα. Και όμως, η Ξενογιαννακοπούλου, που έχει και το άγχος του ανασχηματισμού, μετά τη χαμηλή βαθμολογία που της έβαλε ο Πάγκαλος, διέρρευσε στους δημοσιογράφους ότι η «τρίκα» εδω με συγκατάβαση το πρόγραμμα που της παρουσίασε.

Τι θα γίνει στο χώρο της δημόσιας Υγείας; Κατεδάφιση. Περικοπή των λειτουργικών δαπανών, μείωση του προσωπικού (υπάρχουν ήδη ελλείψεις χιλιάδων νοσηλευτών και γιατρών), συγχωνεύσεις νοσοκομείων (μετάξύ τους ή με προνοιακές δομές), πλήρης απαξίωση του ΕΣΥ, ώστε να αποκατασταθούν σχέσεις αγοράς ανάμεσα στο ΕΣΥ, τα ασφαλιστικά ταμεία και τους ασθενείς, με αποτέλεσμα οι τελευταίοι να βάζουν πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη. Η Υγεία θα γίνει πιο ταξική από κάθε άλλη φορά.

Υπουργός ξεμπροστιάζει κυβερνητικούς εργατοπατέρες

Δεν είναι και τόσο συνηθισμένο φαινόμενο υπουργός να αναμνησθεί στα εσωτερικά του αστικού συνδικαλιστικού κινήματος. Όμως, τέτοια ώρα τέτοια λόγια. «Πληγωμένος» από την άρνηση της ΓΣΕΕ να προσέλθει σε συνάντηση μαζί του, ο υπουργός Εργασίας Α. Λοβέρδος εξέδωσε ανακοίνωση στην οποία έγραψε ότι «σήμερα (σ.σ. 26 Απρίλη) η στάση των παρατάξεων ΔΑΚΕ, ΔΑΣ και Αυτόνομη Παρέμβαση, στέρησαν από τη ΓΣΕΕ την απαιτούμενη απαρτία, προκειμένου η διοίκησή της να συναντηθεί με την πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης». Κοντολογίς, ξεμπρόστιασε τους εργατοπατέρες της ΠΑΣΚΕ, αποκαλύπτοντας αυτός, χωρίς να περιμένει καμιά ανακοίνωση της παράταξης, πως η ΠΑΣΚΕ ήθελε να πάει στη συνάντηση.

«Η μη πραγματοποίηση αυτής της συνάντησης συνιστά αρνητικότερη εξέλιξη», δήλωσε ο Λοβέρδος, προχωρώντας σε νέο ξεμπρόστιασμα των ΠΑΣΚιτών: «Σύμφωνα με έγκυρη ενημέρωση που ως υπουργείο είχαμε, η άρνηση των ανωτέρω παρατάξεων αφορά και τη συνάντηση της ΓΣΕΕ με εκπροσώπους της ΕΕ, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ, η οποία ως φαίνεται, δεν θα πραγματοποιηθεί». Εμφανίζεται, δηλαδή ο υπουργός να έχει εσωτερική ενημέρωση από τα στελέχη της ΠΑΣΚΕ, την οποία μάλιστα χαρακτηρίζει «έγκυρη», μολοντί η ΓΣΕΕ δεν εξέδωσε καμιά σχετική ανακοίνωση.

Αντίθετα, ο Παναγόπουλος έκανε μια εξαιρετικά προσεκτική δήλωση, χωρίς καμιά αιχμή στις άλλες παρατάξεις («Σήμερα δεν προσήλθαμε στην προγραμματισμένη συνάντηση με τον Υπουργό Εργασίας κ. Ανδρέα Λοβέρδο, καθώς διαμορφώθηκε πλειοψηφία, η οποία θεώρησε ότι μετά την ενεργοποίηση του μηχανισμού στήριξης και των συνευθεξεων – ανακοινώσεων που έχουν γίνει, δεν υπάρχει λόγος συνάντησης», είπε). Πού να 'ξερε ότι θα τον «έδινε» ο υπουργός του, που το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να μη γράψουν ή πουν τα ΜΜΕ ότι η ΓΣΕΕ αρνήθηκε να συναντηθεί μαζί του. Προτίμησε να «κάψει» τους δικούς του, προκειμένου να προστατέψει την προσωπική επικοινωνιακή του εικόνα. Μη τυχόν και πουν ότι σύσσωμη η ΓΣΕΕ δεν δέχτηκε να τον συναντήσει.

Ποιος πιστεύει τους επαγγελματίες ψεύτες;

Εχοντας χάσει εντελώς την ψυχραιμία του, ο Α. Λοβέρδος εξέδωσε και δεύτερη ανακοίνωση την ίδια μέρα, καταγγέλλοντας ότι «τις τελευταίες ημέρες στέλνεται, τηλεοπτικός, ψευδής "μήνυμα" προς εργαζόμενους "βγείτε στη σύνταξη να γλυτώσετε"». Σε εξάλλο τόνο ο υπουργός Εργασίας μιλά για «πρωτοφανή ωμότητα του ψεύδους», η οποία «οδήγησε ορισμένους εργαζόμενους σε σκέψεις ή σε κινήσεις απελευθέρωσης». Βέβαια, αν ήταν «ορισμένοι» οι εργαζόμενοι που σπεύδουν ή ετοιμάζονται να βγουν στη σύνταξη, για να προλάβουν τα χειρότερα, δεν θα χρειαζόταν να κάνει αυτή τη δήλωση ο υπουργός. Φοβάται φαινόμενο μαζικών συνταξιοδοτήσεων, που θα ενεργοποιήσει τα ανακλαστικά των... προϊσταμένων του (της γνωστής «τρίκας» ΔΝΤ-ΕΚΤ-Κομισιόν), οι οποίοι θα του προτείνουν μέτρα που μπορεί να τον ρίξουν από το θώκο του μέσα σε λίγες μέρες.

Ο πανικός του υπουργού Εργασίας αποκαλύπτεται ακόμα περισσότερο όταν γράφει στην κατακλείδα της ανακοίνωσης: «Για μια ακόμη φορά επαναλαμβάνουμε, πως ουδείς πρόκειται να αιφνιδιαστεί. Ισχύουν όλες οι προθεσμίες και οι δεσμεύσεις, που κατά καιρούς έχουμε ανακοινώσει!». Είναι δυνατόν να πιστέψει κανείς επαγγελματίες ψεύτες; Δεν είναι ο Α. Λοβέρδος που ανακοίνωνε με στόμφο, μιλώντας στη συζήτηση για τις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης, ότι καταργείται ο νόμος Πετραλιά για την αύξηση των ορίων ηλικίας των μητέρων με ανήλικα παιδιά, για να υπαναχωρήσει πλήρως; Είπε ποτέ μέχρι τώρα ότι θα βάλει χαράτσι τύπου ΛΑΦΚΑ στις συντάξεις πάνω από 1.400 ευρώ; Το ξεφούρνισε τις τελευταίες μέρες, les και έλεγε το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου. Δεν είναι αυτός που επέμενε να επαναλαμβάνει τα τρία «δεν», που πλέον έχουν γίνει γαργάρα;

Κανείς, λοιπόν, δεν μπορεί και δεν πρέπει να δώσει την παρामीκή πίστη στα λεγόμενα ανθρώπων που λένε συνεχώς ψέματα. Αλλωστε, ποια αξία έχουν οι διαβεβαιώσεις και οι δεσμεύσεις του Λοβέρδου, όταν ο ίδιος έχει δηλώσει, με τον πιο επίσημο τρόπο, ότι το κυβερνητικό νομοσχέδιο για το Ασφαλιστικό πρώτα θα σταλεί στις Βρυξέλλες για να εγκριθεί και μετά θα πάει στην ελληνική Βουλή για ψήφιση; Μπορείς να εγγυηθείς κάτι που είναι υπό την αίρεση άλλων, οι οποίοι πλέον αποφασίζουν κυριαρχικά (και με το ΔΝΤ πια);

Επιχειρούν να φιμώσουν τους πολιτικούς κρατούμενους

Γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο για τη γελοία απόπειρα τρομοκρατίας του Χριστόδουλου Ξηρού, ο οποίος υπέστη αιφνιδιαστικό έλεγχο του κελιού του στον υπόγειο τάφο του Κορυδαλλού, για να βρουν κινητό τηλέφωνο, όπως του είπαν. Ο λόγος ήταν η τηλεφωνική συνέντευξη που έδωσε στην εκπομπή του Ζούγκλα, η οποία δόθηκε πολύ πριν τον ώρα της εκπομπής, από το σταθερό καρτοτηλέφωνο της φυλακής, όπως πολύ καλά γνώριζαν, γιατί παρακολουθούν τα τηλέφωνα.

Η υπόθεση είχε και συνέχεια. Μια μέρα μετά, ο Χρ. Ξηρός κλήθηκε σε πειθαρχικό, με την κατηγορία της απειθείας, γιατί –όπως του είπαν– παραβίασε διάταξη που απαγορεύει

την τηλεφωνική επικοινωνία με άτομα που δεν έχουν δικαίωμα επισκεπτήριου! Ο ίδιος τους δήλωσε ότι δεν πρόκειται να σεβαστεί μια τέτοια διάταξη, διότι είναι συνταγματικό του δικαίωμα να επικοινωνεί με όποιον θέλει. Όπως μας δήλωσε, από τη διαδικασία του πειθαρχικού κατάλαβε ότι η εντολή ήρθε από το υπουργείο και δεν ήταν πρωτοβουλία της φυλακής, η οποία ποτέ μέχρι τώρα δεν έδειξε διάθεση περιορισμού του δικαιώματος της τηλεφωνικής επικοινωνίας των πολιτικών κρατούμενων.

Τελικά, το πειθαρχικό βρήκε τη... σολομώνεια λύση: απάλλαξε τον Χρ. Ξηρό από την κατηγορία, με το σκεπτικό ότι δεν γνώριζε τη συγκεκριμένη διάταξη. Πού θα πάει, όμως, τη

βαλίτσα ο Καστανίδης; Θα επιχειρήσει να φιμώσει τους πολιτικούς κρατούμενους, κόβοντάς τους την επικοινωνία με τον έξω κόσμο; Σε μια τέτοια περίπτωση, ο χαρακτηρισμός «λευκά κελιά» θα είναι ακόμα πιο κοντά στην κυριολεξία.

ΥΓ: Όπως μας δήλωσε ο Χρ. Ξηρός, το Μουσείο Λαϊκής Τέχνης στην Πλάκα είχε δεχτεί με χαρά να πραγματοποιήσει έκθεση έργων του. Ξαφνικά, όμως, ενώ όλα ήταν έτοιμα, οι διευθύνοντες το Μουσείο ανακοίνωσαν με θλίψη στο δικηγόρο του, ότι η έκθεση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί. Προφανώς, οι εντολές ήρθαν άνωθεν και εντάσσονται στην εκστρατεία απαξίωσης των πολιτικών κρατούμενων.

Η χώρα μπαίνει σε εποχή σκληρής λιτότητας και εμείς σε εποχή ΛΕΤΟτητας...

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Την ίδια στιγμή που οι επανωληπτικοί ημιτελείκοι του Champions League αποτελούσαν την πρώτη είδηση στην ποδοσφαιρική Ευρώπη, στη χώρα μας ασχολούμαστε με τη δημοσιοποίηση του καταλόγου των στημένων αγώνων. Ο βουλευτής του ΛΑΟΣ Θ. Πλεύρης πήρε το πράσινο φως από τον Καρατζαφέρη και έδωσε στη δημοσιότητα τα 27 πιθανόν στημένα παιχνίδια που υπάρχουν στη λίστα της ΟΥΕΦΑ. Λίγο νωρίτερα, η υφυπουργός Πολιτισμού Αντζελα Γκερέκου, απαντώντας στην επίκαιρη ερώτηση του βουλευτή του ΛΑΟΣ, ανακοίνωσε ότι «η κυβέρνηση δεν θα τα δώσει στη δημοσιότητα διότι σέβεται το τεκμήριο της αθωότητας, τα προσωπικά δεδομένα και τη μυστικότητα της προανάκρισης» (την απόφαση πήραν οι υπουργοί Δικαιοσύνης, Χ. Καστανίδης και Πολιτισμού, Π. Γερούλιανος).

Ο Πλεύρης, με τη σειρά του, παρομοίωσε το σκάνδαλο των στημένων αγώνων με αυτά της Siemens και του Βατοπεδίου και αποκάλυψε τη λίστα για να προστατέψει τους δημοσιογράφους από τους νομικούς περιορισμούς περί προσωπικών δεδομένων. Στη λίστα, η οποία αφορά δύο σεζόν (2008-09 και 2009-10), υπάρχουν δυο φετινά παιχνίδια της Super League, τρία Κυπέλλου και 22 Β' Εθνικής, εμπλέκονται 21 ομάδες και τις περισσότερες εμφανίσεις έχουν ο Ολυμπιακός Βόλου, η Καβάλα, ο Διαγόρας Ρόδου και ο Εθνικός (από πέντε).

Η δημοσιοποίηση της λίστας των 27 αγώνων προκάλεσε την αντίδραση της Ένωσης Β' - Γ' Εθνικής, η οποία με ανακοίνωσή της θεωρεί ότι ο θεσμός των play off και play out διασφαλίζει τη φερεγγυότητα του πρωταθλήματος της Β' Εθνικής, δηλώνει ότι είναι στη διάθεση των Πολιτειακών και των Αθλητικών Αρχών, προκειμένου να δημιουργηθεί το θεσμικό πλαίσιο με το οποίο θα θωρακίζεται η διεξαγωγή των αγώνων και θα επέλθει η ευγύιαση του ποδοσφαίρου, αναμένει με σεβασμό την απόφαση της Δικαιοσύνης για την υπόθεση των στημένων αγώνων και κατηγορεί, εμμέσως πλην σαφώς, τον Πλεύρη, ότι στοχεύει να πλήξει το ήδη εξαθλιωμένο οικονομικά πρωτάθλημα της Β' Εθνικής, δίνοντας στη δημο-

σιότητα επιλεκτικά και αποσπασματικά μέρος των στοιχείων του φακέλου της ΟΥΕΦΑ, χωρίς να υπάρχουν στοιχεία και πραγματικά δεδομένα που να αποδεικνύουν την ενοχή προσώπων ή ομάδων.

Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να κάνουμε κάποιο σχολίο για τη συγκεκριμένη ανακοίνωση, που αποκαλύπτει το «μεγαλείο» και την «ανιδιοτέλεια» των ανθρώπων που πασχίζουν νυχθημερόν για το ελληνικό ποδόσφαιρο, οι οποίοι, αντί να μιλήσουν για τη τα-

Η ενέργεια του Πλεύρη, αν και αρχικά προκάλεσε εκνευρισμό στην κυβέρνηση, που έχασε την πρωτοβουλία των κινήσεων, όπως θα δούμε στη συνέχεια επί της ουσίας θα τη βοηθήσει να ξεμπερδέψει με το συγκεκριμένο θέμα. Η ΟΥΕΦΑ, εκτός από τη δικαστική διερεύνηση, ζητάει από τις κυβερνήσεις και τις ποδοσφαιρικές ομοσπονδίες των χωρών που υπάρχουν κρούσματα στημένων αγώνων και την απο-

αποχώρηση του Αχιλλέα Μπέου (παραπήθηκε από τη διοίκηση) από τον Ολυμπιακό Βόλο.

Κος Πάπιας

papias@ekseggersi.gr

ΥΓ1: Ο τίτλος της στήλης είναι ατάκα οπαδού του Παναθηναϊκού, μετά τη λήξη του τελικού κυπέλλου, τον οποίο κέρδισαν οι πράσινοι με γκολ του Λέτο (1-0). Ανάλυση του τελικού δεν κάνουμε, γιατί το παιχνίδι ήταν κάτι περισσότερο από μια άνοστη, νερόβραστη σούπα.

ΥΓ2: Όσοι νομίζουν ότι τα έχουν δει και τα έχουν ακούσει όλα στον ελληνικό αθλητισμό είναι γελασμένοι. Κατά τη διάρκεια του α' τελικού μεταξύ Ολυμπιακού και Παναθηναϊκού για την Α1 γυναικών, κάποιοι οπαδοί των ερυθρόλευκων μπήκαν στην αποθήκη ιματισμού του κλειστού γυμναστηρίου στο Ρέντη και απαλλοτρίωσαν τα προπονητικά ρούχα της ανδρικής και της γυναικείας ομάδας βόλεϊ. Η εξέδρα άδειασε σταδιακά, αφού οι οπαδοί έπαιρναν τον ιματισμό που τους ενδιέφερε και έφευγαν από το γήπεδο. Όταν οι υπεύθυνοι του Ολυμπιακού κατάλαβαν το συμβάν, ενημέρωσαν την αστυνομική δύναμη που υπήρχε στο γήπεδο και έγιναν 15 προσαγωγές ατόμων που είχαν στη κατοχή τους αθλητικό υλικό σαν αυτό που κλάπηκε. Μέχρι τη στιγμή που έκλεισε η στήλη δεν έχει σχηματιστεί δικογραφία, αφού επίσημα ο Ολυμπιακός δεν έχει ανακοινώσει την κλοπή και δεν έχει κάνει αναγνώριση των κλοπιμαίων.

ΥΓ3: Ξεκίνησαν τα play off του πρωταθλήματος ποδοσφαίρου και ελπίζουμε να δούμε λίγη μπάλα, προκειμένου να μη κλείσει η χρονιά με τις αναμνήσεις από τον τελικό κυπέλλου. Η πρόβλεψη της στήλης είναι ότι η δεύτερη θέση θα κριθεί ανάμεσα σε Ολυμπιακό και ΑΕΚ, με τους ερυθρόλευκους να έχουν τον πρώτο λόγο, αφού ξεκινούν με τέσσερις βαθμούς έναντι ενός της ΑΕΚ. Όλοι ελπίζουν σε στραβοπάτημα του Ολυμπιακού στο Χαριλάου και η συνέχεια επί της οθόνης...

Η Ασιάτισσα της φωτογραφίας, η οποία βρίσκεται δίπλα σε υπόνομο, δεν έχει ουδεμία σχέση ούτε με τις εταιρίες αθλητικού τζόγου που «ευδοκούν» στην Ασία, ούτε με τη βρώμα και τη δυσωδία που αποπνέει το επαγγελματικό ποδόσφαιρο στη χώρα μας.

μπακιέρα, μας παρουσιάζουν μια πραγματικότητα διαφορετική από αυτή που αντιλαμβάνονται όσοι ασχολούνται έστω και περιστασιακά με το πρωτάθλημα της Β' και Γ' Εθνικής. Όσον αφορά την ΕΠΟ, τη Super League και τη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού, μέχρι τη στιγμή που έκλεισε η στήλη δεν είχαν βγάλει κάποια ανακοίνωση επί του θέματος και εναρμονίζονταν με την επίσημη κυβερνητική γραμμή, ότι θα περιμένουν την κρίση της Δικαιοσύνης για να πάρουν θέση.

μάκρυνση από το χώρο του ποδοσφαίρου όσων παραφανέρωτοι είναι οι τελευταίες εξελίξεις θα «αναγκάσουν» ορισμένους από τους «ανιδιοτέλεις εργάτες» του ελληνικού ποδοσφαίρου να έρθουν σε συμβιβασμό με την κυβέρνηση και την ΕΠΟ και να αποχωρήσουν διακριτικά, ελπίζοντας ότι η δικαστική έρευνα δεν θα τους «ακουμπήσει» ή θα τους «προσπεράσει». Ήδη αρκετά δημοσιογράφοι συνδέουν τη δημοσιοποίηση της λίστας με την πρόσφατη

■ ΡΟΣΕΛΙΝ ΜΠΟΣ

Τη νύχτα που χάθηκαν τα αστέρια

Αραγε, θα υπάρξει ποτέ ταινία που θα μας εξηγήσει τις πραγματικές αιτίες των διωγμών των Εβραίων ανά τους αιώνες, αρχής γενομένης από τα πρώτα μεταχριστιανικά χρόνια; Και θα σταματήσουμε ποτέ να βομβαρδιζόμαστε από μαρτυρικές προσεγγίσεις και διλήμματα του τύπου «οι καλοί Εβραίοι και οι κακοί διάκτες» τους, όπως κάνει η κάκιστη αυτή γαλλική ταινία, σε ακόμα μια προσπάθεια απενοχοποίησης της ψυχής των απογόνων της αμαρτωλής κυβέρνησης του Βισί;

Διότι, όπως καταλαβαίνετε, η απλοϊκή αναπαράσταση των γεγονότων μιας εποχής, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το σύνθετο ιστορικο-πολιτικό παζλ της εποχής, στο μόνο που μπορεί να οδηγήσει είναι μια ταινία σκοπιμότητας, γεμάτη κλισέ και φτηνή συγκίνηση. Οχι ότι δεν συνέβησαν τα φρικτά γεγονότα της 16ης Ιουλίου 1942, όταν 13.000 Εβραίοι οδηγήθηκαν διά της βίας στο ποδηλατοδρόμιο του Παρισιού από τη γαλλική αστυνομία με προορισμό τους θαλάμους αερίων και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Όμως, ακριβώς όπως τότε η γαλλική κυβέρνηση συνεργάστηκε με τους Γερμανούς σε μια προσπάθεια να ευνοήσει εκείνη τη μερίδα του γαλλικού κεφαλαίου που θα επωφεληούνταν από το κτύπημα της οικονομικής ισχύος των Εβραίων, έτσι και σήμερα η Γαλλία ακολουθεί μια ολοένα και πιο εξάλλη φιλοισραηλινή πολιτική, υπακούοντας προφανώς στα τεράστια συμφέροντα που δένουν το γαλλικό και εβραϊκό κεφάλαιο. Ο αντισημιτισμός εκείνης της περιόδου με τον φιλοεβραϊσμό του σήμερα είναι οι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος, δηλαδή τα οικονομικά συμφέροντα μεριδών του κεφαλαίου. Η διαφορά είναι ότι τότε οι φασίστες δαιμονοποίησαν και εξόντωσαν τους Εβραίους, συμπαρασύροντας τους λαούς τους, για να αφήσουν στο απυρόβλητο τον καπιταλισμό. Χτυπούσαν το σαμάρι για να τη γλυτώσει ο γαϊδαρός. Και αφού τη γλύτωσε ο γαϊδαρός, χάρισε ένα κράτος στους κυνηγημένους Εβραίους, που έχοντας ήδη το «προαιώνιο» know how του συλλέγειν και αποθησαυρίζουν χρήματα, σε συνδυασμό με τη θεωρία τους περί περιούσιας φυλής, υλοποίησαν επιτέλους τα σιωνιστικά τους όνειρα, έγιναν ναζί στη θέση των ναζί και κατασφάζουν εδώ και 60 χρόνια συνεχώς τους «ατυχείς» Παλαιστίνιους. (Όπως άτυχη ήταν και η Λατινική Αμερική, που βρέθηκε στην αυλή της πιο αδίστακτης ιμπεριαλιστικής δύναμης του καιρού μας, της προστάτιδας των Εβραίων, Αμερικής).

Αναρωπόμαστε πολλές φορές πώς έγινε αυτή η μεταστροφή τους από θύματα σε θύτες. Η εξήγηση ίσως δεν είναι τόσο δύσκολη: Οι Εβραίοι, κατά το διάβα τους στα μονοπάτια της Ιστορίας, σαράφηδες, καιροσκοπικοί και κερδοσκοπικοί στην πάλη για την επιβίωση, συνδέθηκαν με την καρδιά των εκμεταλλευτικών συστημάτων, συνεισέφεραν αποτελεσματικά

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

TNT στο ΔΝΤ!

Θα περάσουν από πάνω μας/ όλοι οι τροχοί./ Στο τέλος/ τα ίδια
τα όνειρά μας/ θα μας σώσουν (Ν. Καρούζος)

Κυβέρνηση και ΔΝΤ οργανώνουν σε βάρος μας (της εργαζόμενης
κοινωνίας) το Robway Festival...

Κωλόμπιατσε, ψέματα είπες και για τον Μάριο

...μην πετάξεις το μπουκάλι, γιατί όπως δείχνουν όλα, θα μας
χρειαστεί και πάλι

◆ «...αποσχισθέντες ομάδες του IRA» (Ριζοσπάστης, 24-4-10) – όπως λέμε CRISIS PAY THE PLUTOCRASY ή «μάθε, παιδί μου, γράμματα»...

◆ Ο (R)IRA ορμά στην County Ορμά (Armagh).

◆ Τελικά στα Τέμπη ο δρόμος ανοίγει κατά το δοκούν;

◆ «Να αρχίσουμε από την Πρωτομαγιά» διατείνεται η ΕΠΟΧΗ, 25-4-10. Έχουμε βαρεθεί πια αυτές τις αρχές της.

◆ ΔΕΝ είναι αλληλέγγυο στους «6» το ΚΚΕ μ-λ – από τι φαίνεται στην Π. ΣΗΜΑΙΑ, 17-4-10 (...«κι όταν ήρθαν να συλλάβουν εμένα δεν είχε μείνει κανείς να με υπερασπιστεί» – υπενθυμίζουμε εμείς...).

◆ «Εφυγε» ο τσάτσος της δημοκρατίας.

◆ Πολύ Σημίτης στο προσκήνιο: ΒΗΜΑ, 25-4-10, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 25-4-10, ΜΕΤΡΟ, 23-4-10 (στη συνέντευξη του Π. Γεννηματά). Κινητοποίηση του προλεταριάτου με κινέζο πρωθυπουργό...

◆ Καθίσαμε και υπολογίσαμε τι επίδομα ανεργίας θα παίρναμε στη Βρετανία με (μόνο) 20 χρόνια προϋπηρεσίας; 20 εβδομάδες επιδότηση και 91 ευρώ την εβδομάδα (κι από κει φάε σκατά, λαέ...).

◆ Μούγκα στον Τύπο και τα «Μέσα» για τις «γιάφκες» κ.λπ.

◆ Το λέει καθαρά ο (επίτιμος

πρόεδρος της ΕΚΤ) Π. Γεννηματάς: «Πρέπει να προετοιμαζόμαστε για πολλά ακόμα δύσκολα χρόνια. Στα χρόνια αυτά ο λαός, και ιδιαίτερα οι παραγωγικές του δυνάμεις, πρέπει να επιδείξουν υπομονή, επιμονή, αποφασιστικότητα»...

◆ Τσουπ! να και ο Τσίπρας με τα δημοψηφίσματά του...

◆ Για την ιστορία: την λέξη «πλουτοκρατία» χρησιμοποίησε ο Γ. Γκέμπελς σε σημείωμά του («Ημερολόγιο Γκέμπελς») με ημερομηνία 14-4-1943.

◆ Αντιγράφουμε από το ΠΡΙΝ, 25-4-10: «Μια τόσο προσβλητική και τόσο άδικη διαχείριση μιας ολόκληρης χώρας και ενός ολόκληρου λαού δεν καταπίνεται εύκολα, μόνο αντιδράσεις θα φέρει και τότε θα δούμε ποιοι και πότε θα μπορέσουν να σηκώσουν το μπόι τους. Και αυτή η στιγμή, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, μπορεί και να μην αργήσει... Πρώτο βαρόμετρο, οι επικείμενες περιφερειακές και δημοτικές εκλογές, που θα πρέπει να εκπέμψουν ένα πρώτο ηχηρό μήνυμα». Παρατηρήσεις: «άδικη μεταχείριση μιας ολόκληρης χώρας» (λαός και Κολωνάκι); – «Σηκώνουν το μπόι τους» με... τι άλλο; – «Επικείμενες δημοτικές εκλογές», θελ' η που... ρτούν να κρυφτεί κι οι εκλογές δεν την αφήνουν!

◆ Στην ίδια γραμμή κινείται και

ο Περισσός: «Να εμποδιστούν όσο γίνεται στις σημερινές συνθήκες τα βάρβαρα μέτρα» (Ριζοσπάστης, 27-4-10). Ο κόσμος δεν τραβάει (δηλαδή);...

◆ «Οι δύο εκλογές για τις αριστερές δυνάμεις» (ΑΥΓΗ, 25-4-10) με αναφορά σε κείμενο του Γρηγ. Γιάνναρου, το 1996. Παίρνουν θέσεις από τώρα για να μπορέσουν να πλασαριστούν στο «νέο πολιτικό σκηνικό».

◆ Δηλαδή, επειδή η ΟΕΝΓΕ την έκανε 48ωρη (και όχι 24ωρη) την πανελλαδική των νοσοκομειακών γιατρών, υπήρξε ΑΥΤΟΜΑΤΑ(;) «άθροισμα των δυνάμεων της Αριστεράς» (ΑΡΣΙ-ΣΥΝ-ΠΑΜΕ); (ΠΡΙΝ, 25-4-10, σ. 8 «Η πάλη κατά του ΠΣΑ στο χώρο της υγείας»). Μην τρελλαθούμε κιόλας...

◆ «Ο τομέας της ελευθερίας, αρχίζει μόνον εκεί όπου σταματάει η εργασία που καθορίζεται από την εξωτερική σκοπιμότητα. Από την ίδια του τη φύση, αυτός ο τομέας τοποθετείται επομένως πέρα από τη σφαίρα της καθαρά υλικής παραγωγής. Οπως ο πρωτόγονος πρέπει να πολεμάει με τη φύση για να ικανοποιήσει τις ανάγκες του, να δημιουργήσει και να συνεχίσει τη ζωή του, έτσι και ο πολιτισμένος άνθρωπος έχει τις ίδιες ανάγκες και θα τις έχει σε όλες τις κοινωνικές μορφές και σε όλους

τους δυνατούς τρόπους παραγωγής. Όσο εξελίσσεται, αυτός ο τομέας της φυσικής αναγκαιότητας γίνεται πλατύτερος γιατί οι ανάγκες αυξάνονται. Ταυτόχρονα όμως μεγαλώνουν και οι παραγωγικές δυνάμεις που τις ικανοποιούν. Η ελευθερία σ' αυτόν τον τομέα δεν μπορεί να συνίσταται παρά σε τούτο: ο σοσιαλιστικός άνθρωπος, οι ενωμένοι παραγωγοί, ρυθμίζουν λογικά αυτόν τον μεταβολισμό ανάμεσα στους ίδιους και στη φύση, υποτάσσοντας τον στον κοινό τους ελεγχό αντί να κυριαρχούνται απ' αυτόν όπως από μια τυφλή δύναμη. Τον πραγματοποιούν με την λιγότερη δυνατή δαπάνη ενέργειας και κάτω από όρους που είναι άξιοι της ανθρώπινης φύσης τους και οι πιο κατάλληλοι γι' αυτήν. Οπως και να είναι όμως τα πράγματα, ο τομέας αυτός μένει πάντοτε ένας τομέας αναγκαιότητας. Πέρα απ' αυτήν αρχίζει η ανάπτυξη των ανθρωπίνων δυνατοτήτων που είναι αυτοσκοπός και που αποτελεί ένα πραγματικό τομέα ελευθερίας, μα που δεν μπορεί ν' ανθίσει παρά πάνω στη βάση αυτή του βασιλείου της αναγκαιότητας» (Κάρολος, Το κεφάλαιο). Γι' αυτό θα «σπάσουν πολλές βιτρίνες» πολύ πριν...

Βασίλης

στην κυριαρχία τους, συνδέθηκαν με τις πιο αρπακτικές μορφές του κεφαλαίου. Τελικά, δεν ήταν τόσο δύσκολο να φτάσουν στο άλλο άκρο: να γίνουν μαζί στη θέση των ναζί. Δεν εξοντώνουν τους Παλαιστίνιους γιατί τους αρέσει. Απλώς, θέλουν να τ' αρπάξουν όλα. Τα νερά, τη γη, τις περιουσίες των άλλων. Οπως σε ανύποπτο χρόνο είχε πει ο Ζολά, σπάνια βλέπεις εβραίο εργάτη. Όλοι τους εκμεταλλεύονται την εργατική δύναμη των άλλων. Ή, όπως είχε πει ο Μαρξ, η αστική κοινωνία είναι εξεβραϊσμένη πνευματικά. Το δυστύχημα σ' αυτή την ιστορία δεν είναι ότι πολλοί Εβραίοι (όχι φυσικά η πλειοψηφία) είναι φανατικοί καπιταλιστές (όλοι οι καπιταλιστές είναι φανατικοί και οι Εβραίοι αποτελούν απλώς ένα τμήμα τους). Το δυστύχημα είναι ότι ακόμα και σήμερα πολλοί άνθρωποι πιστεύουν ότι για τη δυστυχία τους δεν φταίει ο καπιταλισμός αλλά ο εβραϊσμός. Και για μια ακόμη φορά είναι έτοιμοι να χτυπήσουν μόνο το σαμάρι.

■ ΑΝΤΡΕΪ ΓΙΑΚΙΜΟΦΣΚΙ

Αθώα κόλπα

Μια ταινία από την Πολωνία βλέπει την καθημερινή ζωή στο χωριό μέσα από τα αθώα μάτια ενός αγοριού που σκαρφίζεται διάφορα κόλπα για να επηρεάσει τη ζωή των άλλων αλ-

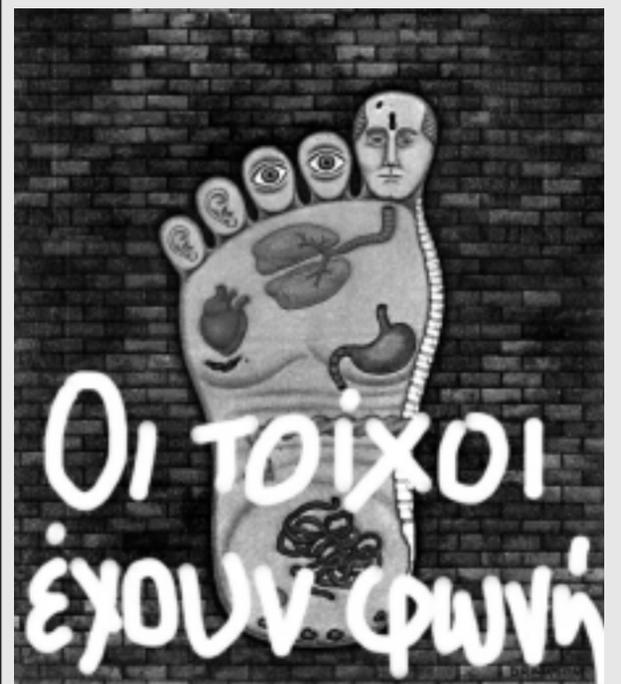
λά και της οικογένειάς του. Δύσκολα θα βρει κανείς ένα σαφές στίγμα ή «διά ταύτα» σ' αυτή την ταινία, θα εκτιμήσει όμως τον αυθορμητισμό, τη φρεσκάδα της, τα ζωηρά χρώματα που παραπέμπουν στην ανατολική κινηματογραφική παράδοση που επιμένει να είναι ζωντανή.

■ ΤΖΕΪΜΙ ΡΟΖΑΛΕΣ

Μοναξιά

Η καθημερινότητα τεσσάρων γυναικών, μιας μητέρας και των τριών κορών της, στη σύγχρονη Ισπανία διαταράσσεται πότε από μικροερίδες, πότε από προβλήματα υγείας, αλλά και από μια «τρομοκρατική» ενέργεια. Ωστόσο, τίποτα δεν διαταράσσει τους αργούς ρυθμούς της ταινίας που προσπαθεί να μιλήσει για την μηδαμινότητα της καθημερινότητας με το να γίνει η ίδια μηδαμινή. Μοναδικό στοιχείο εντυπωσιασμού ο διαχωρισμός της οθόνης σε δυο κάδρα, ώστε τα δρώμενα να απεικονίζονται από δύο διαφορετικά σημεία, πράγμα που κανείς δεν καταλαβαίνει σε τι συνεισφέρει στη δραματουργική επεξεργασία ενός θέματος που ο σκηνοθέτης καταφέρνει να το κάνει εξζητημένο και ανούσιο.

Ελένη Σταματίου

◆ ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-ΕΚΑ – 1η Μάη – ΑΠΕΡΓΙΑ για Θέσεις Εργασίας – Μισθούς – Συντάξεις – Απεργική συγκέντρωση-Συναυλία Πλατεία Κλαυθμώνος 11.00 πμ (αφίσα)

◆ ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-ΕΚΑ – 1η Μάη – ΑΠΕΡΓΙΑ – Συναυλία με τα Κίτρινα Ποδήλατα και τον Λάκη Χαλκιά με λαϊκή ορχήστρα - Πλατεία Κλαυθμώνος 11.00 πμ (αφίσα)

Αυτές είναι οι δυο πρωτομαγιάτικες αφίσες της ΓΣΕΕ. Φυσικά, περισσότερο κολλιέται η δεύτερη, που καλεί τους εργαζόμενους απλά σε μια συναυλία. Αντί να πάνε «να πιάσουν το Μάη» στην εξοχή (είναι και ζόρικες οι εποχές, έχει πιάει και η βενζίνη στα ύψη), μπορούν να πάνε στην Κλαυθμώνος ν' ακούσουν τζάμπα μουσική! Υπάρχει, βέβαια, και η πρώτη αφίσα. Σαν άλλοθι. Ομως, ακόμα και το άλλοθι είναι άλλοθι. «Απεργία για Θέσεις Εργασίας-Μισθούς-Συντάξεις». Μια γενικόλογια που θα μπορούσε να γραφεί και πριν από 100 χρόνια και που θα μπορεί να γραφτεί όσο θα υπάρχει καπιταλισμός. Ας αφήσουμε το αίτημα για κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς, που μπορεί να υπάρχει από το ιδρυτικό συνέδριο της ΓΣΕΕ πριν έναν σχεδόν αιώνα, αλλά οι σύγχρονοι εργατοπατέρες το έχουν πετάξει στα σκουπίδια, ακόμα και ως διακοσμητικό στοιχείο της πολιτικής τους. Η συγκυρία έχει άλλα πράγματα. Και πολλά. Έχει ΔΝΤ, έχει πολύχρονη «επιτήρηση», έχει εργασιακό μεσαίωνα για μας και τα παιδιά μας. Έχει αλυσίδεμα για πολλά χρόνια. Έχει αυτό που ευστόχως ονόμασε η «Κ» «κινεζοποίηση του ελληνικού προλεταριάτου». Έχει και υπεύθυνους. Τη ντόπια κεφαλαιοκρατία και την κυβέρνηση Παπανδρέου, που διαχειρίζεται τα συμφέροντά της σε βάρος των εργαζόμενων. Για ό' αυτά... μούγκα στη στρούγκα των εργατοπατέρων. Που έχουν ήδη πιάσει πάτο στο βαρέλι της ταξικής προδοσίας.

◆ Η φτώχεια δε θέλει καλοπέραση, θέλει ταξική εξέγερση (ανυπόγραφο με σπρέι σε τοίχο της Σταδίου)

Σωστό! Αλλά δε φτάνει, βέβαια. Επί τη ευκαιρία, ας σκεφτούμε πόση αντιδραστικότητα κρύβουν μερικές λαϊκές παροιμίες, όπως το «η φτώχεια θέλει καλοπέραση», που έρχονται από πολύ μακριά. Από την εποχή της φεουδαρχίας στον τόπο μας. Τι καλοπέραση μπορεί να συνοδεύει τη φτώχεια; Αντε κάποια γιορτινά τραπέζια μέσα στο χρόνο, κάποια πανηγύρια. Είναι αυτό καλοπέραση; Όχι, βέβαια. Ομως, οι κυρίαρχοι πάντοτε θέλουν να περάσουν στους εκμεταλλεζόμενους την ψευδαίσθηση ότι και μες στη φτώχεια τους μπορούν να καλοπεράσουν. Ας απολαύσουν, λοιπόν, τις λίγες στιγμές χαράς και γιορτής και ας πάψουν να σκέφτονται ότι πρέπει κάποια στιγμή να τσακίσουν αυτούς που τους έχουν καταδικάσει στη φτώχεια.

◆ Αυτοί που νομίζουν ότι τα ξέρουν όλα εκνευρίζουν εμάς που τα ξέρουμε (σύνθημα στη λεωφόρο Αλεξάνδρας)

◆ Αν τα λάθη διδάσκουν, τότε έχω καταπληκτική μόρφωση (σύνθημα στη Μπενάκη)

Ο αυτοσαρκασμός υπήρξε πάντοτε στοιχείο της λαϊκής κουλτούρας. Ορισμένες φορές, δε, συμπυκνώνεται σε λογοτεχνικά διαμαντάκια, σαν τα δυο συνθήματα που παρατίθενται παραπάνω.

◆ Οι κουκούλες δεν κάνουν τρομοκράτες - Αυτοί είναι στις τράπεζες και φορούν γραβάτες (σύνθημα στην πορεία για την αποφυλάκιση του Μάριου Ζ.)

Μπορείς να διαφωνήσεις;

«Όσοι επενδύουν στη χρεοκοπία της Ελλάδας θα χάσουν τα χρήματά τους», έλεγε με το γνωστό ύφος του ξερόλα ο Γ. Παπακωνσταντίνου, στο περιθώριο της επίσης συνόδου του ΔΝΤ. Οι «κερδοσκόποι» τους οποίους υποτίθεται ότι φοβέριζε, έσκασαν στα γέλια και συνέχισαν τη δουλειά τους. Το επόμενο τρίημερο είχαν καταφέρει να ξετινάξουν την αγορά των ελληνικών κρατικών ομολόγων, να ξεκινήσουν την επίθεση κατά της Πορτογαλίας και να κάνουν τους ηγέτες της ευρωζώνης, μηδέ της γερμανίδας καγκελαρίου εξαιρουμένης, να τρέχουν να μπαλώσουν τρύπες, φοβούμενοι τα χειρότερα.

Εχουμε γράψει και άλλη φορά, ότι η Ελλάδα είναι το πρώτο πειραματόζωο της νέας εποχής που άνοιξε με την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση.

Σόιμπλε και η Μέρκελ είναι υποχρεωμένοι να υπερασπιστούν τα γερμανικά τραπεζικά μονοπώλια, που επίσης έχουν στα χαρτοφυλάκιά τους ικανό ποσοστό των κυκλοφορούντων ελληνικών κρατικών ομολόγων. Είναι επίσης υποχρεωμένοι να υπερασπιστούν τη σταθερότητα του ευρώ, βάση του οποίου αποτελεί το γερμανικό φράγκο. Άλλο μια ελεγχόμενη πτώση του ευρώ έναντι του δολαρίου, που ευνοεί τις γερμανικές εξαγωγές, γι' αυτό και την αβαντάρισε το γερμανικό κράτος τους τελευταίους τέσσερις μήνες, και άλλο μια κατρακύλα του ευρώ ύστερα από πολλαπλές επιθέσεις σε χώρες της ευρωζώνης. Γι' αυτό και το δίδυμο της γερμανικής πολιτικής ηγεσίας έσπευσε να ρυθμίσει τα πράγματα με το δανεισμό της Ελλάδας, πριν τις γερμανικές περιφερειακές εκλογές.

■ Αγριος ανταγωνισμός των μερίδων του χρηματιστικού κεφάλαιου

Ενωμένοι απέναντι στην εργατική τάξη

Το χρηματιστικό κεφάλαιο δοκιμάζει νέες πρακτικές, μερίδες του κεφάλαιου λύνουν με λύσσα τις διαφορές τους στις «αγορές», ενώ ταυτόχρονα τεστάρεται και η βιωσιμότητα ενός πειράματος «κινεζοποίησης» του προλεταριάτου στην καρδιά της ευρωζώνης.

Για παράδειγμα, η περιβόητη Goldman Sachs έχει ριζεί εδώ και καιρό το σύνθημα «long CDS, short equity», το οποίο ακούγεται ακατανόητο σε όσους δεν είναι έστω και λίγο μυημένοι στους δαιδαλούς της χρηματιστικής κερδοσκοπίας. Με απλά λόγια, το σύνθημα σημαίνει: επενδύω κυρίως στα συμβόλαια ασφάλισης πιστωτικού κινδύνου (CDS) και παράλληλα «σορτάρω» τα ομόλογα, δηλαδή πιέζω την τιμή τους προς τα κάτω. Αυτά τα τεράστια τραπεζικά μονοπώλια έχουν ένα τεράστιο δίκτυο θυγατρικών, με τις οποίες κάνουν τη δουλειά. Hedge funds που «έχουν σχέση» (έτσι το λένε κομπιά) με την Goldman Sachs «σορτάρουν» τα ελληνικά ομόλογα και την ίδια στιγμή «μαμά» εταιρία ανέβασε στα ύψη τα CDS. Έτσι, κέρδιζαν διπλά. Μέσα σε λιγότερο από μια βδομάδα τα μονοπώλια του χρηματιστικού κεφάλαιου

κατάφεραν να γελοιοποιήσουν τον Παπακωνσταντίνου, αλλά αυτό είναι το τελευταίο που ενδιαφέρει τα golden boys τους. Εκείνο που τους ενδιαφέρει είναι να βγάλουν υπερκέρδη και να ενισχύουν τις θέσεις τους στο διεθνή ανταγωνισμό, υπονομεύοντας ολόκληρες οικονομίες. Το παιχνίδι δεν γίνεται μόνο με το κρατικό χρέος. Οδηγώντας μια καπιταλιστική οικονομία στην υπερχρέωση, την οδηγούν στην αγκαλιά του ΔΝΤ, μία από τις «θεραπίες» του οποίου είναι το υποχρεωτικό ξεπούλημα κρατικής περιουσίας. Τότε, άλλες θυγατρικές αυτών των μονοπωλίων, αναλαμβάνουν ν' αγοράσουν τα «φιλέτα», επειδή διαθέτουν κεφάλαια για τέτοιου είδους «επενδύσεις».

Όλες οι μερίδες του χρηματιστικού κεφάλαιου επιδιώκονται σ' έναν άγριο ανταγωνισμό, ο οποίος δεν διαπερνά μόνο το εσωτερικό πολυεθνικών μορφωμάτων όπως η ΕΕ, αλλά και το εσωτερικό των ξεχωριστών ιμπεριαλιστικών χωρών. Για παράδειγμα, την περασμένη Τρίτη, ο Νόρμπερτ Μπαρτλ, ανώτερο στέλεχος του γερμανικού Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος, δήλωνε στο «Ρόιτερς» ότι στην κοινή εμφάνιση των Στρος-Καν και Τρισε

στο γερμανικό κοινοβούλιο θα ζητηθεί από βουλευτές να ξεκινήσει επαναδιαπραγμάτευση του ελληνικού χρέους, με μείωση της ονομαστικής αξίας των κρατικών τίτλων που έχουν στα χέρια τους οι επενδυτές. Σ' αυτό το σενάριο, που διακινούσαν ήδη επί μέρες οι «Financial Times», έσπευσε να αντιδράσει αμέσως η γαλλίδα υπουργός Οικονομίας Κριστίν Λαγκάρντ. Ξέρετε γιατί; Γιατί γαλλικές τράπεζες κατέχουν περίπου το 60% του ελληνικού κρατικού χρέους! Έτσι εξηγείται η «αγάπη» του Σαρκοζί και της Λαγκάρντ. Στην πραγματικότητα, εκείνο που αγαπούν είναι τα κέρδη των γαλλικών τραπεζικών μονοπωλίων. Μπορούμε, όμως, να κατανοήσουμε και τη δήλωση προθέσεων των συγκεκριμένων συντηρητικών βουλευτών της Γερμανίας. Προφανώς, εκπροσωπούν γερμανικά κεφάλαια που έχουν επενδύσει σε CDS και πολύ θα γούσταραν μια επίσημη «παύση πληρωμών» από το ελληνικό κράτος, για να «πάνε ταμείο». Ικανοποιημένοι θα ήταν ακόμη και με μια επαναδιαπραγμάτευση του χρέους, γιατί όπως αποκάλυψε πρόσφατα το Bloomberg, τα CDS «πληρώνουν» και σ' αυτή την περίπτωση. Αντίθετα, ο

Όμως, όσο κι αν ανταγωνίζονται μεταξύ τους οι μερίδες του διεθνούς μονοπωλιακού κεφάλαιου, είτε στις χρηματιστικές αγορές είτε στις αγορές εμπορευμάτων και υπηρεσιών, τίποτα δεν διασαλεύει την ενότητα τους έναντι του κοινού εχθρού, του προλεταριάτου. Το γερμανικής έμπνευσης Σύμφωνο Σταθερότητας της ΕΕ είναι χαρακτηριστικό δείγμα επιβολής μιας δημοσιονομικής πειθαρχίας που στηρίζεται στη συρρίκνωση του λεγόμενου «κοινωνικού κράτους». Η στρατηγική της Λισαβόνας είναι χαρακτηριστικό δείγμα της ενότητας όλων των μερίδων της ευρωπαϊκής κεφαλαιοκρατίας έναντι της εργατικής τάξης («ευελίξιο» κ.λπ.). Η έλευση του ΔΝΤ όχι σε χώρες όπως η Ουγγαρία ή η Λετονία, αλλά στην καρδιά της ευρωζώνης (σήμερα στην Ελλάδα, αύριο σε κάποια άλλη χώρα) αποτελεί ίσως το πιο λαμπρό δείγμα της αντερρατικής ενότητας όλων των μερίδων της κεφαλαιοκρατίας. Από τη στιγμή που συμφώνησαν Γερμανία-Γαλλία και ακολούθησε το σύνολο της ευρωζώνης, η κυβέρνηση Παπανδρέου έγινε δέκτης των πιο αυστηρών προειδοποιήσεων για πλήρη ευθυγράμμιση με τις απαιτήσεις των επιτηρητών.

Σιωπή νεκροταφείου

Έχει ο Περισσός πρόθεση να θέσει σε κίνδυνο τη σταθερότητα του καπιταλιστικού συστήματος; Είναι κόμμα με επαναστατική στρατηγική, που μπορεί να εκμεταλλευτεί την κρίση οδηγώντας τις εργατικές μάζες στη μετατροπή της σε επαναστατική κρίση;

Σε συνέντευξη Τύπου την περασμένη Δευτέρα, η Α. Παπαρήγα ρωτήθηκε αν, δεδομένου ότι «τα σκληρά και αντερρατικά μέτρα που έρχονται θα προκαλέσουν ανεξέλεγκτες κοινωνικές συγκρούσεις και εκρήξεις», το κόμμα της «είναι έτοιμο να αντιμετωπίσει φαινόμενα που ξεφεύγουν από τις γνώριμες μορφές της λαϊκής πάλης, όπως πέρσι το Δεκέμβρη».

Στη μακροσκελή απάντησή της, φρόντισε να απαξιώσει πλήρως το Δεκέμβρη του 2008. Είπε ότι «μετά βδελυγμίας απορρίψαμε ότι πρόκειται για κοινωνική εξέγερση», μίλησε για «γελοιοποίηση της εξέγερσης» και κατέληξε με τα εξής άκρως διαφωτιστικά: «Και εμείς προσέχουμε πάρα πολύ, διότι η ιδέα των αγώνων φθίρειται και μέσα από αγώνες, αν κάνεις λάθη, αν τραβήξεις τα πράγματα μέχρι εκεί που δεν είναι προετοιμασμένος ο κόσμος».

Το μήνυμα προς τον αστικό κόσμο ήταν σαφές: ο Περισσός δεν πρόκειται να χαλάσει το fairplay, δεν πρόκειται να διασαλεύσει τη σταθερότητα του συστήματος, πόσο μάλλον να θέσει σε κίνδυνο την ύπαρξή του.

Και όμως, τις επόμενες μέρες, απ' αφορμή κυρίως την περιφρούρηση της απεργίας των ναυτεργατών (που δεν την κήρυξε το ΠΑΜΕ, αλλά η ΠΙΝΟ), ο Περισσός δέχτηκε μια λυσσασμένη επίθεση από τα ΜΜΕ, την κυβέρνηση, ακόμη και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. «Το συνδικαλιστικό κίνημα δεν μετρήχεται τέτοιων πρακτικών», έλεγε σε εκπομπή του Σκάι (που λόγω και των αφεντικών του, που είναι εφοβλιστές, πρωτοστάτησε στην επίθεση) ο Παναγόπουλος της ΓΣΕΕ, αποκηρύσσοντας την περιφρούρηση της απεργίας στο λιμάνι, χαρακτηρίζοντας «στίγμα σε όλο το συνδικαλιστικό κίνημα» την περιφρούρηση. Την τακτική του «συνδικαλιστικού κινήματος», δε, την περιέγραφε ως εξής: «Θέλουμε απλά να εγγράψουμε και εμείς και στο δημόσιο διάλογο και στη δημόσια προσπάθεια, να μη γίνουν αποδεκτές κάποιες εξόχως επιβαρυντικές για τους εργαζόμενους πολιτικές, να εγγράψουμε τη δική μας άποψη».

Όχι, δεν φοβάται τον Περισσό το σύστημα. Το κόμμα αυτό έχει δώσει πολλάκις εξετάσεις και τις πέρασε πάντοτε με επιτυχία. Τελευταία φορά ήταν το Δεκέμβρη του 2008, όταν βγήκε μαχητικά ενάντια στη νεολαίστικη εξέγερση. Όμως, το σύστημα διαπίστωσε και το Δεκέμβρη πως παρά τη νομιμοφροσύνη του ο Περισσός δεν κατάφερε να κάνει τίποτα. Περιορίστηκε να μαντρώσει μόνο τους δικούς του νεολαίους, χωρίς να μπορέσει να παίξει ούτε πυροσβεστικό ούτε κατασταλτικό ρόλο.

Εκείνο που φοβάται το σύστημα είναι μια εξέγερση των εργαζόμενων, που επίσης δε θα μπορεί να ελέγξει ο Περισσός. Όχι δε θα θέλει, αλλά δε θα μπορεί. Γι' αυτό και οι άνθρωποι του συστήματος θεωρούν ότι ενέργειες σαν κι αυτές που κάνει τελευταία το ΠΑΜΕ, μολοντί αυτή τη στιγμή είναι απόλυτα ελεγχόμενες, αποτελούν ταυτόχρονα παιχνίδι με τη φωτιά, που αύριο δε θα μπορεί να ελεγχθεί.

Εκείνο που θέλει το σύστημα είναι να επικρατήσει σιωπή νεκροταφείου. Να βγαίνουν οι πάντες σαν τον Τσίπρα και να μιλούν για «εξαλλοσύνες». Όμως και ο Περισσός, ως κόμμα με συγκεκριμένη πολιτική ταυτότητα, δε μπορεί να αυτοκτονήσει πολιτικά, ταυτιζόμενος με το ΔΝΤ. Προκύπτει έτσι μια αντίφαση, η οποία εκ των πραγμάτων αδυνατίζει το σύστημα εξουσίας, δεν μπορεί όμως να οδηγήσει σε ρήξη.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΑΓ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΟ

